LAİK DÜZEN TEKFİRCİLİĞİ

LAİK DÜZEN TEKFİRCİLİĞİ

Dr. Seyfi SAY

GÖKPINAR KİTAPLARI

İSTANBUL 2022

Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm.

Elhamdülillâhi Rabbi'l-'âlemîn.

Ve's-salâtü ve's-selâmu 'alâ Rasûlinâ Muhammedin ve 'alâ âlihî ve sahbihî ecma'în.

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM

TSE DAMGALI LAİK DÜZEN TEKFİRCİLİĞİ

SELEFÎYE TALKIN VERENLER, KENDİ SALKIM YUTANLAR

Medyadan öğrendiğimize göre, **Suudi Arabistan**'da altı yıl öncesine kadar öğrencilere ezberletilen ***Kur'an-ı Kerim*** sureleri ile şimdi ezberletilenler arasında fark varmış.

Yeni ezberlenen sûre ve sayfalarda **Yahudiler'den, Hıristiyanlar'dan, ehl-i kitaptan** bahsedilmiyormuş.

Türkiye'de de aynı şey yapılmış.

Öğrencilere Yüksek İslam Enstitüsü'nde ezberletilen sûre va ayetlerin hiçbirinde Yahudi, Hıristiyan ve ehl-i kitaptan söz edilmemiş. Beyyine Sûresi hariç.

*

Peki ***Kur'an***'da münafıklardan hiç söz edilmiyor mu?!

Münafıklarla ilgili hiç ayet ve sûre yok mu?!

Ders kitaplarından önce şu cuma hutbeleri üzerinde durmakta fayda var.

Evet, cuma hutbeleri..

Bu hutbelerde siz hiç **münafıkların özellikleri** ile ilgili birşeyler dinlediniz mi?

Hatırlayanınız var mı?

*

Ve gelelim **Şeriat** konusuna..

Siz hiç, Şeriat konulu hutbe dinlediniz mi?

*"Şeriat şudur, şu demektir... '**Şeriat'e karşı olduğunuzu' söylüyorsanız dinden imandan çıkıyorsunuz,** müslüman değilsiniz demektir....*

Bilmeden söylüyorduysanız artık biliyorsunuz, tevbe edip bir daha böyle densizlikler yapmamalısınız..."

Denildiğine hiç şahit oldunuz mu?!

*

Tekfir konusuna gelelim..

Kur'an'da, **"Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler"**le ilgili ayet de var.

Ve bu ayetlerden biri, tamamen tekfirden ibaret:

Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenlerin kâfir oldukları bildiriliyor.

Evet, kâfir, ne sandın ya!..

Siz bu ayetin cuma hutbelerinde okunduğuna hiç şahit oldunuz mu?

Ayetlerin camide bile sansür edildiği bir ülkede siz hangi din ve vicdan hürriyetinden söz ediyorsunuz?!

*

Selefîlerden bazı grupların aşırılık sergileyip itikadı düzgün müslümanları da tekfir ettikleri biliniyor.

Ama bu, tekfir ettikleri herkesin gerçekten müslüman olması anlamına gelmiyor.

Tekfir ettikleri bazı kesimler hakkındaki ifadeleri doğru.

Öte yandan, “ana akım” (Matüridî ve Eş'arî) Ehl-i Sünnet’in de kendisine özgü bir tekfir anlayışı vardır.

Bunlar, ilgili kitaplarda mevcut.

Ehl-i Sünnet'ten olmak, kâfire kâfir dememek, küfre iman adını vermek, küfür sözü zararsız söz kabul etmek değildir.

*

Selefîlerin tekfirciliğinden şikayetçi beyzadelerin, ***Kur’an*** ve Sünnet açısından mahzurlu ifadeler konusunda alabildiğine hoşgörülü olduklarını...

Fakat iş “**laik devlet**” tarafından hedefe konulmaya sıra gelince birden bire **tekfirci** hale gelmekten hiç kaçınmadıklarını görüyoruz.

Mesela **FETÖ**..

FETÖ için, *“Bunlar,* ***devlete karşı*** *suç işlediler. Cezalarını adalet çerçevesinde çekmeliler, fakat* ***müslüman olduklarını söylediklerine göre, onları tekfir etmeyelim****. Onlar da bizim müslüman kardeşlerimiz,* ***din kimsenin tekelinde değil****”* diye konuşmuyorlar.

Böyle konuşmama bir tarafa, bu tür sözleri söyleyenleri “**kripto FETÖ’cü**” ilan etmeleri işten bile değil.

Misal, Erdoğan..

7 Ocak 2018 günü aynen şunu demiş:

> “Zihnini Amerika’da yaşayan şarlatana adayan mankurtlardan bilim adamı da **müslüman da olmaz**.”

*****

Geçelim..

> "Şimdi çıkıyorlar sıkılmadan utanmadan o bize şah damarından daha yakın diyor, bre dangalak, şarlatan, Allah ayetinde buyuruyor ben size şah damarınızdan bile yakınım diye. **Bu bir şirktir. Bu bir küfürdür.** Pensilvanya’yı tanrılaştırıyorsun. FETÖ mensupları sadece ve sadece Pensilvanya’daki şarlatana inanıp ona göre yaşıyor. Dünyaları ile beraber ahiretlerini de yaktıklarının farkında değiller."

Bunları söyleyerek Fethullah Gülen'in peşinden gidenleri **tekfir** eden kim?

Selefîler mi?

Hayır!

Erdoğan..

O Erdoğan ki, **"Erdoğan Allah'ın tüm vasıflarını üstünde toplayan bir lider"** diye konuşan Düzce Milletvekili Fevai Arslan'ı uyarmak bir tarafa, tekrar aday gösterip milletvekili yapmıştı.

Anlaşıldığı kadarıyla FETÖ'cüler Allah'ın bir vasfını **Fethullah hainine** izafe etmişler.

Fevai ise bütün vasıflarını Erdoğan'a bahşediyor.

Bu kavgaya nasıl bir ad vermeliyiz?

"Tanrılaştırılanların yarışı" mı demeliyiz?..

*

Bir başka tekfircimiz **Devlet Bahçeli**..

2 Nisan 2013 tarihli şu vecize ona ait:

> "Başbakan [Erdoğan] bilmez midir Cumhuriyet'i yıkmak, Türkiye'yi etnik coğrafi bölgelere ayırmak **küfür**dür ve azgınlıkla eşdeğerdir."

Diyelim ki birisi Cumhuriyet'i yıktı..

Bu, "**devlete karşı**" işlenmiş bir suç olur. Dinle alâkalı değildir.

Veya Türkiye'yi etnik coğrafî bölgelere ayırdı..

Bu da, sonuçta bir tarz-ı siyasettir, iman veya küfürle alâkalı değildir.

Sadece İslam nokta-i nazarından değil, **laiklik** açısından da bu böyledir, çünkü **din ile devlet işleri ayrılmıştır** ve devlete karşı işlenen suçun din ile bir ilgisi bulunmamaktadır.

Aksini savunmak (yani devlet ile din işini birleştirmek), laikliği (en azından düşünce düzeyinde) yıkmak olur.

Bazılarına göre cumhuriyet ile laiklik özdeş olduğu için de, bu aynı zamanda **Cumhuriyet'in yıkılması** anlamına gelir.

Yani, Bahçeli'nin bu kendi içinde tutarsız ve çelişkili akıl yürütüşü zaten Cumhuriyet'in yıkılması sonucunu veriyor.

Fakat kendisinden habersiz olduğu için farkında değil.

Aşırılaşan herşey zıddına inkılab eder derler.. Fazla uyanıklık ve kurnazlık çocuksu bir saflığa dönüşüyor.

*

"Bunların kalbinde kilise, dilinde cami vardır."

Bu sözün anlamı nedir?

Şudur: Karşımızdaki adam camiden söz ediyor, müslüman olduğunu söylüyor, fakat içinden hristiyan..

Müslüman değil..

Peki delil?

O, yok..

"Adamın şu sözünden, **dilinden** çıkan şu ifadelerden anlaşılıyor ki, aslında müslüman değil" denilmesini gerektiren bir durum yok.

Çünkü, dilde cami var.

Fakat, tekfircimiz, **insanın kalbinden geçenleri okuyan bir röntgen cihazı** geliştirmiş, bundan hareketle **tekfir** oklarını hedefe yağdırıyor.

Bunu yapan kim dersiniz?

"Bunların kalbinde kilise, dilinde cami vardır" diyen kim?

Selefîler mi?

Hayır, yine Devlet Bahçeli.

*

Karşındaki adama, müslüman olduğunu söylediği halde “Müslüman değilsin” diyorsan, **ayet ve hadîslerden açık ve net, tevile ve yoruma kapalı delil** getireceksin.

Bu babda yerlilik ve millilik mavallarının, cumhuriyetin ya da saltanatın i’rabda mahalli yoktur.

Kur’an ve Sünnet’ten yani Şeriat’ten delil getirmen gerekiyor.

Hayır, vatandaşlar bunu yapmaya tenezzül etmiyorlar.

Başka birşey yapıyorlar, FETÖ’yü filan unuttukları zaman, **ayet ve hadîslerden hareketle mecburen tekfirde** bulunanları bile dövmeye kalkışıyorlar: *“Müslümanları müslümanlıktan çıkarıyorsunuz!”*

Yerli ve milli Türkiye sosyetesinin Selefîleri dövmeye meraklı kibar mollaları, aynı şeyi Erdoğan ve Bahçeli gibilere niye söylemiyorsunuz!

*

Müslümanların **“yerlilik ve millilik”** saçmalıkları ve ucu müşrikliğe uzanan kriterlerle değil, fakat ayet ve hadîsler çerçevesinde tekfir konusunda uyarılmaları lâzım.

Mesela FETÖ’cüler, **17-25 Aralık**‘ta Erdoğan’ın gül hatırını incittikleri, koltuğunu ve cebini riske attıkları için değil, çok daha önce, **İslamî hakikatleri sulandırdıkları için** tenkit konusu yapılmalıydılar.

O yapılsaydı, bu kadar insan FETÖ’nün cazibesine kapılıp savrulmaz, bugünkü dünyevî sıkıntıları da muhtemelen yaşamazlardı.

O yapılmadı..

“*Arkadaş,* ***sizin bazı laflarınız itikaden tehlikeli,*** *belki farkında değilsiniz ama,* ***Abant’ta filan söylediklerinizin bir*** *kısmı küfür, bir bölümü bid’atçılık, bir nicesi de münafıklık anlamına geliyor. Arada söylediğiniz doğruların bir kıymeti kalmıyor”* demeye kalkışanlar...

“Müslümanları tekfir edici ifadeler kullanmayalım, suizanda bulunmayalım, fitne çıkarmayalım” şeklindeki eleştirilerle yüzleşmek zorunda kaldılar.

Böyleydi, çünkü ölçü İslam’ın hakikatleri (Şeriat) değil, “laik devletin politikası”ydı.

Şimdi de öyle.. Değişen birşey yok..

Mevcut siyasetçilerin mahzurlu lafları sanki Fethullah’ınkinden ve FETÖ’nünkinden daha mı az?

Neden onları uyarmıyorsunuz?

*

Tamam, Selefîler tekfir konusunda genellikle aşırılık sergiliyorlar.

Peki siz, Selefîler söz konusu olduğunda aşırılık sergilemiyor musunuz?

Siz de onların hepsini bir çuvala koyup toptan adeta tekfir etmiyor musunuz?!

Mesela Erdoğan 25 Kasım 2017 tarihinde DAEŞ için şunu söylemişti: **“Bunlara nasıl Müslüman deriz? Bunlar katil.”**

Katildirler, fakat katil olmalarından hareketle tekfir edilemez, müslüman olmadıkları söylenemez. “Günahkâr, zalim müslüman” oldukları söylenir.

Müslüman olmadıklarını söylemek için ayrıca delil gerekir.

Mesela...

“Biz Allah’ın Kitabı ve Resulü’nün Sünnetine dayanan Şeriat’in miadını doldurduğunu kabul ediyoruz. Din devletinin modası geçmiştir. Din milliyetçiliği de ayaklarımızın altındadır. İslam’ı güncelledik, ***aziz liderimiz Gazi Ebubekir Bağdadî paşanın çağdaş ilke ve inkılaplarını*** *benimsedik. Hedefimiz muasır medeniyet seviyesini aşıp geçmek”* diyorlarsa...

Bunlarla da yetinmeyip Şeriatçı olduklarını söyleyenleri hak ve hürriyetlerinden mahrum etmek için **yasa adını verdikleri zorbaca dayatmalarda** bulunuyorlarsa..

Şeriatçıları **kumpaslar, tehditler vs.** ile susturuyor veya **zehirleme, trafik kazası vs.** gibi yöntemlerle öldürüyorlarsa, İslam düşmanı olduklarına hükmedilir.

*

Ehl-i Sünnet’in temel ilkelerinden biri şudur: Müslüman, **günahından dolayı** tekfir edilmez.

“Bunlara nasıl müslüman deriz? Bunlar katil!” diyen kişinin suçladığı kesimler gerçekten müslümanlıktan çıkmış olsalar bile, bu akıl yürütüş biçimi yanlıştır, Ehl-i Sünnet'in itikat anlayışına uygun değildir.

Bu, **Haricî** zihniyetidir.

İmansızlık başka, günah başkadır.

Tekfir, günahtan hareketle yapılmaz. (Günahın bazısı küfre düşürür, o başka birşey. Mesela bile isteye puta secde eden, tazimde bulunan kâfir olur.)

*

Tekfir konusunda aşırılık sergileyen Selefî ve Vehhabîler yok mu?.. Elbette var.

Ancak onların hiçbiri Bahçeli tipi Türkçülerin eline su dökemez.

Tekfircilik yarışında onları geçmeleri mümkün değil, Bahçeli gibi cahiller onlara tur bindirir.

Çünkü Selefî ve Vehhabî tekfirciler, yanlış yorumlayarak da olsa iddialarına ***Kur'an*** ve Sünnet'tden delil getirmek zorunda olduklarını bilirler.

Bahçeli tipi Türkçülerin ise böyle bir zahmete katlanmaları gerekmiyor, boş kafa ve dolu mide mamulü uyduruk laflar onlara yetiyor.

*

Allahu Teala şöyle buyuruyor:

> وَمَا يُؤْمِنُ اَكْثَرُهُمْ بِاللهِ اِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ
>
> **"Onların çoğu, ancak müşrik kimseler olarak Allah'a îmân ederler."** **(**Yusuf, 12/106)

Allah'ın varlığını inkâr etmezler, kabul ederler, hatta ateistlere karşı Allah'ın varlığını da savunurlar.

Fakat putlaştırdıkları cisimleri, nesneleri, sembolleri, atalarından kalma hurafeleri, gözlerinde büyüttükleri ya da gölgesinde dünyalık nimetlere eriştikleri kişilerin nefsanî zırvalarını; Allah'ın emir ve yasaklarını savunur gibi savunur, onların eleştirilmesi karşısında öfkelenirler.

*

Bir hadiste şöyle buyuruluyor:

> **"Ahir zamanda bir camide binden fazla kişi namaz kılacak, fakat, içlerinde bir tane mümin bulunmayacaktır."**
>
> ***(Deylemî)***

Eskiden insanların amel bakımından kusurları çok olsa bile, itikadî bakımdan pek fazla sorunları olmuyordu. Çünkü en günahkâr insan bile "**Şeriat'in kestiği parmak acımaz**" diyor, Şeriat'in yüceliğini bilip tasdik ediyor, Yeniçeriler gibi laubali topluluklar bile "Şeriat isteriz" diyerek gerçek müslümanlığın ancak Şeriat'i savunmakla mümkün olduğunu dile getiriyor, müslümanın Şeriat'le yönetilmesinin şart olduğunu kabul ediyorlardı.

Şimdi ise, hoca diye ardından gidilen Konyalı Abdullah Büyük gibilerin "dünya lideri" ve İslâm âleminin adeta kurtarıcısı gibi gösterdikleri adamlar, gidip **Mısır ve Tunus** gibi yerlerde Şeriat'e karşı laiklik tavsiyesinde bulunuyor.

Yani, Allahu Teala'nın koyduğu hükümlere karşı, insanların uydurduğu kuralları savunuyor.

Sen bu halinle hiç camiden çıkmasan ne olur?!

Ve ilkeleri değil şahısları savunan birileri de, ulufeleri ile beslendikleri bu tür insanları savunmak için dil döküyor, halkı Allahu Teala'ya değil, kullara davet ediyorlar.

Yapılan araştırmalara göre, Türkiye'de Şeriat'i benimseyip savunanların oranı sadece yüzde 9..

İşin daha kötü tarafı şu ki, bu idrak yoksunu güruh, onlara İslam'ı suhuletle ve yumuşaklıkla anlatıp, gerçek durumlarını yüzlerine vurmadığınız zaman, kalkıp size "din dersi" vermeye kalkışabiliyorlar.

*

Bu gerçekleri bizim değil, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın özellikle cuma hutbelerinde anlatması gerekir.

Ancak Diyanet'in, ***Kur'an***'a bile sansür uyguladığını, laik devlet açısından zülf-i yâre dokunacak ayetleri gözlerden sakladığını, yüksek sesle söylemediğini, kitapların sayfaları arasında unuttuğunu görüyoruz.

Mesela siz hiç Casiye Suresi'nin Şeriat'ten bahseden 18'inci ayetini hutbelerde duyma şansına eriştiniz mi?

Elbette ki hayır!

İşte bu durum, Türkiye Müslümanları açısından "**öldürmeden beter olan bir fitne**"dir.

*

Allahu Teala şöyle buyuruyor:

> “Onları (size harb açanları) nerede yakalarsanız öldürün, onları sizi çıkardıkları yerden (Mekke’den) çıkarın. **Fitne katilden beterdir**. Onlar Mescid-i haram yanında, orada sizinle döğüşünceye kadar, (ya'ni döğüşmedikce) siz de orada kendileriyle döğüşmeyin. Fakat (Orada) sizi. öldürürlerse siz de onları öldürün. Kâfirlerin cezası böyledir.” (Bakara, 2/191, Çantay Meali)

Katlden (öldürmeden) beter olan **fitne** nedir?

Diyanet Şeriat konulu hutbe okumaz fakat fitne konulu hutbe okutmaktan geri kalmıyor.

Mesela 2016 yılının Ocak ayında dinlediğim bir cuma hutbesinin konusu fitneydi.

Hutbeye göre farklılıklarımızı zenginlik olarak görmeliydik.

Demek ki “laik dindarlık” böyle oluyor.

Oysa her farklılık zenginlik değildir, bazı farklılıklar fakirliktir, çirkinliktir, kötülüktür, haksızlıktır, şirktir, nifaktır ya da küfürdür.

Her farklılık neden zenginlik olsun!

Camide, Allah’ın evinde söylenen şu lafa bakın!

Peki TBMM’de “Farklılıklar zenginliktir, burada Şeriatçı vatandaşlarımız da fikirlerini açıkça söyleyebilirler” deniliyor mu?!

Niye TBMM’de farklılıklar zenginlik olarak görülmüyor?

*

Aynı hutbede yapılan tavsiyelerden biri, birlik ve beraberliğimizi her türlü aidiyetin üzerinde tutmaktı.

Lafa bak hizaya gel!

Birlik ve beraberliğimiz hak dine aidiyetimizden daha mı önemlidir?!

Birlik ve beraberlik çağrısı yaparken aidiyetlerin hepsini bir torbaya koyup değersizleştirmek zorunda mısınız?

"Hak dine aidiyet söz konusu olunca birlik ve beraberlik teferruattır" niye diyemiyorsunuz?

Asıl facia, bu zırvaların bir cuma hutbesinde söylenmiş olması.

"Ebu Leheb öldü diyorlar. Ebu Leheb ölmedi ya Rasulallah, **Ebu Cehil'in ruhu camilerde dolaşıyor**."

*

Öldürmekten beter olan fitneye gelince.. Bu, insanların ölümden sonrasını mahveden fitnedir.

Bu fitne, hakkın açık ve yalın biçimde savunulmasının doğrudan ya da hileli yollarla engellenmesidir.

Hakkın batıla karıştırılması suretiyle batılın revaçta tutulmasıdır.

İnsanların İslam'a göre şirk olan sözleri söylemeden kimi vatandaşlık haklarından yararlanamamalarıdır.

Bugün camilerde böylesi laikleştirilmiş hutbeler okunurken, Şeriat'in önemine dair bir hutbenin asla okunamayışı, okutulmasına müsaade edilmeyişi, öldürmeden beter olan fitnelerdendir.

*

Merhum Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır hoca, ***Hak Dini Kur'an Dili*** tefsirinde söz konusu ayet-i kerimeyi şöyle açıklıyor:

> … Gerçi öldürme, aslında fena bir şeydir. Fakat fitne de öldürmeden daha şiddetlidir, daha ağırdır. Çünkü öldürmenin zahmet olması çabuk geçer, fitneninki devam eder. Öldürme, insanı yalnız dünyadan çıkarır. Fitne ise hem dinden, hem dünyadan eder. Bunun için fitneye tutulmaktan ise o fitneyi çıkaranları öldürmek veya ölmek, yahut da çıkardıkları fitneyi kendi başlarına yıkmak elbette daha iyidir. "Ehven-i Şerreyn" (iki şerrin en zararsızı) tercih edilir" kaidesi de bu gibi naslardan çıkarılmıştır.
>
> FİTNE: Aslı, sözlükte, karışığını almak için altını ateşe koymaktır. Bundan sıkıntı ve belaya sokmak mânâsında kullanılmıştır ki burada bu mânâyadır. Yani **vatandan çıkarmak gibi, insanları azaba uğratacak bela ve sıkıntı öldürmekten daha ağırdır**. Ölümden daha ağır ne vardır, demeyiniz. Çünkü **ölümü temenni ettiren durum, ölümden daha ağırdır**. **Bu sözün gelişinde insanı vatanından çıkarmanın da ona, ölümü temenni ettirecek fitne ve sıkıntı cümlesinden olduğuna işaret vardır. Şirk küfrü yaymak, dinden dönmek, Allah'ın yasaklarını çiğnemek, genel sükuneti bozmak, vatandan çıkarmak hep birer fitnedirler.** Müminin -Allah korusun- dönüp **kâfir olması, öldürülmesinden ağırdır**. Doğru yola girmiş olan müminlerden bazı kimseler, Mekke müşrikleri tarafından küfre döndürülmek için azaba uğratılıyor, onlar da, *"Allah yolunda öldürülenlere 'ölüler'*

demeyin. Hayır onlar diridirler." (Bakara, 2/154) ilâhî emri gereğince ölmeyi göze alıp Allah'ın izni ile dayanıyorlardı. Bu şekilde haram ayda ashabdan bazılarını müşrikler öldürmüşler, bu da müslümanların gücüne gitmişti. İşte bütün bunlar "Fitne öldürmeden daha ağırdır" prensibinde özetlenerek harb ilânının sebebi kısaca ifade buyurulmuş ve müslümanlar fitneyi ortadan kaldırmak için Allah yolunda ya gazi veya şehid olmaya teşvik edilmiştir. Nüzul sebebi özel ise de söz, fitnenin mahiyetinin, öldürmenin mahiyeti ile karşılaştırılmasını ifade ettiğinden hüküm geneldir.

DAEŞ’İN (IŞİD’İN) “PAÇAVRA BAYRAĞI”YMIŞ

Geçmişte bazıları DAEŞ’i (IŞİD’i) eleştiriyorum derken, onların Kelime-i Tevhid bayrağı (“La ilahe illallah, Muhammedun Rasulullah” yazılı bayrağı) için “paçavra” tabirini kullandılar.

Bunlardan biri Recep Tayyip Erdoğan’dı.. “Ellerindeki paçavra bayrak değil” diye konuşmuştu.

Ve bu sözlerini geri de almadı.

Düzeltmedi.

Eğer birazcık İslamî hassasiyeti bulunsaydı, ancak “DAEŞ bu bayrağa layık değil” diyebilirdi.

Şimdi bu ülkede birisi çıksa Türkiye Cumhuriyeti bayrağı için paçavra tabirini kullansa ne olur?

Kelime-i Tevhid bayrağı için “paçavra” tabirini kullanmanın ahirette bir hesabı olmaz mı?!

*

Ahmed Ziyaeddin Gümüşhanevî k. s. şöyle diyor:

> Resulullah s.a.v.’a **tariz** de haramdır. Şu ayet-i celile buna işaret etmektedir: *“Ey iman edenler ‘Raina’ demeyin, ‘Unzurna’ deyin, (söze iyi) kulak verin.* ***Kâfirler*** *için çok acıklı bir azab vardır.”* (Bakara Suresi: 104)

Bir kimse herhangi bir peygamber hakkında, peygamberlikten önce de sonra da o **asî oldu** derse kâfir olur. Bu görüşte olanlar **nassı reddetmiş** olurlar.

Peygamberimize s.a.v. söven, onu ayıplayan, şahsına, dinine veya **bir huyuna noksanlık nisbet** eden, küçültmek kasdı ile başka bir şeye benzeten, ona sözlerle hakaret eden ve **bunlara benzer sözler sarfeden** kimse, Ashab-ı Kiram'dan günümüze kadar yaşayan bütün alimlerin ittifakı ile kâfirdir ve katli vacibdir.

İmam Malik ve İsbağ'a göre, Peygamberimizi s.a.v. çobanlık, sihirbazlık, unutkanlık, yaralı olmak, askerinin hezimete uğramış olması, düşmanın ona eziyet etmesi, kadınlara meyilli olmak gibi **kusurlarla *ayıplayan*** kimse, kâfir olsun, müslüman olsun tevbe ettirilmeksizin öldürülür.

Kadi Ebu'l-Abbas b. Talib'in bulunduğu bir mecliste münazara yaparken Resulullah s.av. hakkında **istihza kabilinden** hoş olmayan bazı sözler sarfeden İbrahim isminde bir şair hakkında Kayravan alimleri katline fetva vermişlerdir. İnfazı, Kadı Yahya b. Ömer ve bazı fakihlerin huzurunda yapılmıştır. Asılırken karnına bir bıçak saplanmış, yere dökülen kanını köpek yalamış, seyredenler hayretler içerisinde kalarak tekbîr getirmişlerdir. Zira Resulullah s.a.v. bir hadis-i şeriflerinde, "Müminin kanını köpek yalamaz" buyurmuşlardır. Öldükten sonra millet ayrılırken kendiliğinden kıbleden dönmüştür. Bunlar da kâfir olduğunun alâmetidir.

Ebu Abdillah, bir kimse Peygamberimiz s.a.v. hakkında "O hezimete uğradı" derse, tevbe etmesi teklif edilir, kabul etmezse öldürülür. Böylece görülüyor ki Peygamberimize s.a.v. hakaret ve **noksanlık izafe eden** kimsenin (İslam devletinde mahkemede yargılanıp idama mahkum edilmesi durumunda)

> öldürülmesi hususunda, mütekaddimîn ve müteahhirîn alimleri ittifak etmişlerdir.
>
> (Ahmet Ziyaüddin Gümüşhanevî, ***Ehl-i Sünnet İ'tikadı***, çev. A. Kabakçı ve F. Günel, 7. b., İstanbul: Bedir Y., 1996, s. 123-31.)

Doğal olarak, bu ifadeler, Batılı anlamda laikliğe ve demokrasiye iman etmiş insanlara hitap etmiyor; muhatabı, kendilerini **müslüman** kabul edenler. Yine de, kendilerini müslüman kabul ettikleri ve hatta akıllarınca Selefîlere vs. karşı **Ehl-i Sünnet**'i savunduklarını söyledikleri halde Ehl-i Sünnet'in kimler olduğunu bilmeyenler de, bu ifadelerden hoşlanmayacaklardır. Çünkü onların Ehl-i Sünnet adına savundukları birçok şey aslında **bid'atler**..

Öte yandan, böylesi, Ehl-i Sünnet olmayı, kendi kafalarından uydurdukları şeylere, heva ve heveslerinin arzusuna uygun **ümniyelere** bağlanma zannedenler, günümüzün laik ve demokratik geçinen rejimlerinin, kendi **"kutsalları"** söz konusu olduğunda, yukarıdaki ifadelerde geçen uygulamalardan daha kötülerini gerçekleştirdiklerini öğrenmek durumundadırlar.

Bunlar, bir yandan müslümanız derken diğer yandan **içinde yaşadıkları devletin ya da toplumun kutsalları ile kendi inançlarını bir arada savunmayı, bir ortaklık (şirket, şirk) kurmayı** alışkanlık edindikleri için, açıktan ya da "gizli ve derin" bir şekilde **mevcut rejimlerin kutsallarına saygı sunmayı kabul etmeyenlerin** bu çağda bile kimi zaman **"doğallaştırılmış" yöntemlerle** öldürüldüklerini, öldürülmeye çalışıldıklarını ve sürekli tehdit edildiklerini bilemezler.

Putperestlere göre mevzubahis olan **vatan** adını verdikleri araziler, arsalar ve tarlalar ise her haltı yemeleri kendilerine helaldir. Çünkü **vatan** adını verdikleri menfaatleri taptıkları putlarıdır.

*

Erdoğan, geçmiş yıllarda Çorum'da yaptığı bir konuşmasında da şöyle demişti: **"Allah bizden yanadır, bunu Allahsızlar anlamaz."**

Birincisi, kendisine vahiy gelmiş gibi, Allah'ın kendilerinden yana olduğunu ilan ediyor. Bu hususta Fethullah'ı ve FETÖ'yü geçmeyi başardı, veya en azından onları yakaladı.

İkincisi, bu yanlışını kabul etmeyecek olanları tekfir ediyor, "Allahsız" diye nitelendiriyor. Bu hususta da DAEŞ'i vs. fersah fersah geride bıraktı.

Allahu Teala, Rasulullah s. a. s.'e, Ehl-i Kitab'a şöyle demesini emretmiştir: **"Allah bizim de rabbimiz, sizin de rabbinizdir."** (Şura, 42/15)

*****

Erdoğan'ın bir başka sözü: **"Alna Kelime-i Tevhit bandı asmakla müslüman olunmaz."**

İlgili haber şöyle:

> Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, engellilerin kamu kurum ve kuruluşlarına yerleştirilmelerine ilişkin Beştepe Millet Kongre ve Kültür Merkezi'ndeki atama ve kura töreninde yaptığı konuşmada, …
>
> Terör örgütü DAEŞ'in, İslam ile alakası bulunmadığını vurgulayan Erdoğan, "Alna kelime-i tevhit bandı asmakla Müslüman olunmaz. Sancakta kelime-i tevhit olmasıyla Müslüman olunmaz. Allah lafzının istismar edilmesiyle Müslüman olunmaz. **Bunların İslam ile alakası yoktur**. Bunlar tam aksine İslam'ın başına bela olmuşlardır bu yüzyılda." diye konuştu.

Evet, alna böyle bir band asmak, imanın ya da İslam'ın şartlarından değildir.

Ancak, Erdoğan'ın kastının bu olmadığını biliyoruz. O, "Siz, alnınıza böyle bir band astığınız halde müslüman değilsiniz, sizin müslüman olmanız için bu yetmez" demek istiyor.

Tekfir ediyor.

Bunların İslam ile, Müslümanlıkla alâkası yoktur diyor.

Kendileri söz konusu olunca tekfircilik serbest.. Milli spor..

*

İnsanları müslüman olmaya zorlamamak başka birşey, küfür olan inancına saygı göstermek ve bu saygının sonucu olarak ona hak din ile aynı saygınlık payesini vermek, ikisine de eşit mesafede olmak ayrı birşeydir.

Sonra da gelsin "Yok efendim kişiler laik olmazmış da, devlet laik olurmuş" safsatası..

İslam'ın, Müslümanlığın devlet laikliğine izin verdiğine, kişilerin "kişisel" dindarlığını yeterli gördüğüne, devletin İslam'ın emir ve yasaklarına uymamasına müsaade ettiğine dair dinden bir delilin var mı?

Kur'an ve Sünnet'i bırakıp da senin kendi kafandan (laik devletin hassasiyetlerini gözeterek) uydurduğun din anlayışını mı benimseyeceğiz?!

*

Erdoğan'ın dindarlığının ne menem bir şey olduğunu gösteren bir haber şöyle:

İsmail Kahraman'ın 'laiklik' açıklamasını değerlendiren Erdoğan, 2011 yılında Mısır'da yapmış olduğu 'laiklik' tanımını hatırlattı.

Yeni anayasa sürecine dair önemli değerlendirmelerde bulunan **TBMM Başkanı İsmail Kahraman, "Laiklik bir kere yeni anayasada olmamalıdır. Dindar anayasa meselesinden anayasamızın kaçınmaması lazım" ifadelerini kullandı.**

Hırvatistan'da laiklik tartışmalarına ilişkin açıklamalarda bulunan Cumhurbaşkanı Erdoğan 2011 yılında Mısır'da yaptığı konuşmayı işaret etti.

Evet Erdoğan, başbakanlığı döneminde 2011'de Mısır'a gerçekleştirdiği ziyaret sırasında laikliğe dair bazı açıklamalarda bulunmuştu.

Erdoğan'ın o dönem yapmış olduğu açıklama şöyle:

"Matematikte iki kere iki dörttür. Ama sosyal kavramlara geldiğimiz zaman, tanımlara geldiğimiz zaman bunun değişik olduğunu görürüz. Şimdi laikliğin Anglosakson toplumlarda farklı tanımlandığını görürüz. Avrupa'ya geldiğimizde farklı tanımlandığını görürüz. Hatta hatta Türkiye'de de bunu farklı tanımlama gayreti içinde olanlar da vardır. Bunun da bedeli bu ülkede çok ağır ödenmiştir aslında

Türkiye'deki 82 Anayasası'nın gerekçeli kararında **laikliğin tanım**lanıyor. Bu tanımda da **tüm inanç guruplarına laik devlet eşit mesafededir**. Kişiler laik olmaz, devlet laik olur. Kişiler dindardır, din karşıtıdır, farklı dindendir, olabilir. Şimdi Mısır'da Müslüman var, ama Müslümanların dışında Kıptiler de var, farklı dinlerden olanlar, hatta az da olsa Museviler de var. Türkiye'de de yüzde 99'a yakın Müslüman var ama bunun yanında Hıristiyan da var, Musevi de var, çok farklı dinlerde az da olsa Türkiye'de de var. Fakat bunlara

karşı biz devlet olarak eşit mesafedeyiz. Müslüman kendi inancını yaşayabilmeli, Hıristiyan kendi inancını yaşayabilmeli, Musevi yaşayabilmeli ve onların inançlarını yaşayabilmek bizim güvencemiz altında olmalıdır. Bunu kendi medeniyetimize baktığımızda da zaten görürüz. Yani İslam tarihinde de bunun çok açık, net örneklerini görmek mümkündür."

Erdoğan şunları da söylemişti:

"Mısır bu geçiş döneminde ve sonrasında inanıyorum ki bu değerlendirmesini en güzel şekilde yapmak suretiyle özellikle demokrasi noktasındaki bu geçişte şunu görecektir. Yani laik bir devlet yapısı dinsizliği değil, herkesin dinini inandığı gibi yaşamasının teminatıdır. Böyle görecek, böyle görmesi lazım. Bundan hiç endişe etmesin ve anayasayı hazırlayacak olanlar da bunu orada teminat altına alması lazım. Demesi lazım ki; '**Devlet tüm inanç gruplarının** inancını teminat altına alır. **Hepsine eşit mesafededir.** Asla sizi dininizi yaşamaktan alıkoymayacaktır'. Bunu böyle söylemesi lazım. Bu şekilde başlar ve bu şekilde devam ederse o toplum huzur bulacaktır. Müslüman'ıyla, Kıpti'siyle hepsi, **hatta hatta daha ileri gidiyorum dinsizin bile, ateistin bile inancına devlet saygı duyacaktır**. Onu da güvence altına alacaktır. Laik devlet budur. Ama kişi laik olmaz. Tayyip Erdoğan laik değildir, Tayyip Erdoğan bir Müslüman'dır. Ama Tayyip Erdoğan laik bir devletin başbakanıdır ve bunun gereğini de dört dörtlük yapmanın gayreti içindedir."

(http://www.sabah.com.tr/gundem/2016/04/27/iste-erdoganin-isaret-ettigi-misir-konusmasi)

Görüldüğü gibi, şöyle diyor: **"Hatta hatta daha ileri gidiyorum, dinsizin bile, ateistin bile inancına devlet saygı duyacaktır."**

Evet sen, gerçekten ileri gittin.

Devlet dinsizin, aetistin bile inancına saygı duymalıymış.

İşte bu, İslam nokta-i nazarından devletin “**küfür devleti**” olması demektir.

Çünkü küfür, şer’an (İslam Şeriati’ne göre) saygı gösterilmesi gerekeni aşağılamak, aşağılanması gerekene ise saygı göstermektir (Ta’zimi vacip olanı tahkir, tahkiri vacip olanı ta’zim).

Nasıl laik devlet kendisini İslam’a uydurma gereği duymazsa, İslam da laik devletin devlet anlayışına göre şekillenmiş bir inanç manzumesi olmayı kabul etmez.

Şu, temel bir İslamî ilkedir: Küfre rıza küfürdür!

Bir müminin, devletin dinsizliğine ya da ateizm inancını (Allahu Teala’ya bırakın itaat etmeyi, varlığını bile reddetmeyi) saygı ile karşılamasına razı olması mümkün değildir.

Razı olduğu anda kendisi de kâfir olur.

Erdoğan ne konuştuğunun farkında mı?

Birisi tutup sana “Ben Erdoğan’ı cumhurbaşkanı kabul etmiyorum, öyle birini tanımıyorum, yok sayıyorum” dese, “Eh bu da onun inancı, sayın savcılar, bu adamın inancına saygı duyun!” der misin?!

Bonkörlük, geniş gönüllülük, centilmenlik yapacaksan kendi hesabına yap, Allahu Teala adına değil.

*

Müslüman bir devlet adamı laikliği savunamaz.

Savunduğu zaman **tağut** haline gelmiş olur.

Said Ramazan el-Bûtî (Esed'ci Suriye rejimi tarafından yasaklanmayan ve yasal kovuşturmaya tabi tutulmayan) bir kitabında buna şu şekilde işaret ediyor:

> Bu vazife [Şeriat'in uygulanması] Allah'a c.c. kulluğun anlamını ifade eder. O vazifeye bağlı kalanlar, Allah'a c.c. kulluk etmiş, karşı çıkanlar veya onu uygulamamakta ısrar edenler ise, **ilahlık taslamış ve tağutun ta kendileri olmuşlardır.**
>
> Hakimiyet yalnız Allah'ındır. **İnsanın vazifesi yeryüzünde Allah'ın hükmünü uygulamaktır**. …
>
> … Bu hakikatleri inkâr ederek, dünyada [dünya hayatında] hakimiyetin yalnız insana ait olduğunu, kendi kendisini idare etmek için [Şeriat'le çelişen] kanun koyabileceğini sanmak mümkün olur mu? **Hakimiyet kayıtsız şartsız Allah'ın olduğu halde onu insana** [millet, halk vs. gibi gösterişli isimlendirmeler eşliğinde kullara] **malederek, inkâr ile imanı bir araya getirmek** biraz önce izah ettiğimiz hakikatlerin tümünü inkar etmek anlamına gelmez mi?
>
> (***Yaratıcının Varlığı Yaratılanın Görevi – İslam Akaidi***, çev. M. Yolcu – H. Altınalan, İstanbul: Madve, 1986, s. 379)

el-Bûtî, sözlerini şöyle sürdürüyor:

> Öyle ise; hakimiyet ancak ve yalnız Allah'ındır. Kullarının dünya ve ahiret işleri ile ilgili olarak da, pekçok sahada kanun koyan O'dur…. Kuracakları her sistemde, hayatları için çıkaracakları her konuda ilk mercileri O olacaktır.

Kim bu hakikati kabul etmezse Allah'a ve Resulü'ne karşı gelmiş ve onları inkâr etmiş olur.

Artık bundan sonra o kişinin dili ile Allah'a ve Resulü'ne **iman ettiğini iddia etmesi, namaz, oruç ve hac farizalarını yerine getirmesinin hiçbir kıymeti yoktur.**

Bu konuda **aklî ve naklî deliller** ittifak etmiş, ***Kitap ve Sünnet'in delilleri****nden hareket eden bütün müslümanların* da **icma**'ı [görüş birliği] hasıl olmuştur . (s. 380)

İnsanın vazifesi, yeryüzünde sadece Allah'ın c.c. hükmünü uygulamaktır!… O, kendisine indirilen ve uygulanması istenen kanunun, her harfinin tatbikatından sorumludur. Bu konuda o, kendisinden istenenin dışında çalışma yapamaz. İctihad edemez. Hüküm verirken veya herhangi bir görüşü **şûra** aracılığıyla **tercih ederken dahi**, onun **Kitap ve Sünnet'te açık hükmünün bulunmadığından** ve o konuda [daha önce] müslümanların herhangi bir **icma'ının da hasıl olmadığı**ndan emin olmak zorundadır.

Bu vazife Allah'a c.c. kulluğun **anlam**ını ifade eder. O vazifeye bağlı kalanlar, Allah'a c.c. **kulluk** etmiş, karşı çıkanlar veya onu uygulamamakta ısrar edenler ise, **ilahlık taslamış ve tağutun ta kendileri olmuşlardır**…. O insan bu hareketiyle Rabbinin gösterdiği çizgiden sapmış ve O'na kul olmaktan kurtulmaya çaba göstermiş; **kendi kendisini, hüküm koyma ve idare etme sahasında Allah'a c.c. ortak koşmuş** demektir. (s. 381)

… insanın mükellef bulunduğu bu [kulluk] vazifesini yerine getirebilmesi için, **çok ibadet etmesi, bol bol namaz, zikir ve nafile ibadetlerde bulunması** [bile] kâfi gelmez. Eğer bir insan, **hayatı için, istediği konuda hüküm koyabileceğine inanıyor** ya da Allah Teala'nın hükümlerinden ve

emirlerinden herhangi birinin bugünkü insanlığın yararına olmadığına itikad ediyorsa, o adamın tüm **bu ibadetlerinin hiçbir kıymeti olmaz**. Bütün müslümanların **icma**ı ile ve **kesin delillerle sabit** olmuştur ki, böyle inanan birisi **mürteddir. İslam dairesinden çıkmıştır**. (s. 382)

… İslam toplumunu kurmak ayrı birşeydir, bütün günahlardan arınmak ve masum olmak ayrı birşeydir. **İslam toplumu masum değildir.** …

Bütün hatalardan günahlardan masum olmak ise, hiçbir zamanda gerçekleşmiş birşey değildir. Ne sahabe devrinde, ne tabiîn, ne de onlardan önce veya sonra gerçekleşmiş birşeydir. İsmet [masumiyet, günahsızlık; toplumun günahlardan arındırılmış olması], **Allah Teala'nın İslamî hükümlerinin yürürlüğe konması ve İslam Şeriati'nin tenfizi** [infazı, tatbiki] için ileri sürülen bir şart değildir. (s. 383-4.)

TEKDİR DEĞİL TEKFİR: FETÖ

Takdir hiç değil..

Fakat bir zamanlar takdir ediliyordu.

Fethullah, “hocaefendi” idi, “gönül sultanı”ydı.

Bazı ilahiyatçı akademisyenlere göre de müctehid..

Sonra rüzgâr tersten esmeye başladı.. Fethullah, hocaefendi iken, İblis oldu.

Fethullah’ın ve şakirtlerinin üzerine tekfir okları yağmur gibi yağıyordu.

Ancak, “Aman da Ehl-i Sünnet’iz, bize tekfir yakışmaz” diye ikide bir gazel okuyan taifeden ses çıkmıyordu, tam aksine bu tekfir kampanyasında kahve dövücünün hınk deyicileri olarak boy gösteriyor, “FETÖ’nün hain olduğunu ben de, ben de biliyordum, içimden böyle geçiriyordum” türünden açıklamalar yapıyorlardı.

*

Ancak, bu tekfir furyası dinî hassasiyetlerden değil, siyasî hesaplardan ve hesapçılıktan kaynaklanıyordu.

Şayet hareket noktası dinî gerekçeler olsaydı yıllar öncesinde bir inilti, bir vızıltı, bir sızıltı kabilinden de olsa bir aksülamel gösterilmiş olurdu.

Oysa tam aksi söz konusuydu, neredeyse herkes onlarla birlikte boy gösterme yarışındaydı.

Ne zaman ki adamlar “siyaseten” kaybettiler, devreye dinî argümanlar da konuldu.

Birileri dini savunmak için değil, kendi siyasî konumlarını takviye için dinî gerekçeler üretmeye koyuldular.

Söylediklerinde doğruluk payı bulunuyor olsa bile niyet halis değildi.

*

O süreçte **Diyanet** İşleri Başkanlığı da "**Tekfir İşleri Başkanlığı**" olarak meydana sürülmüştü.

Mesela ***Haber7.com***, Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Görmez'in açıklamalarını şu başlık altında haber yapmıştı: **"Görmez'den FETÖ tepkisi: İslam'la alakası yok!"**

Habere göre Görmez şöyle konuşmuştu:

> "Örgüt elebaşlarını imam, kendisini de kainat imamı olarak gören bu kişiyi din alimi olarak görmek mümkün değildir. Bir gecede masum insanları katleten bu örgütün ne insanlıkla ne de İslam'la bir ilişkisi olamaz."

Görmez'in fetvasının gerekçeleri ise şunlardı:

> **İslam dininde mutlak bağlılık temel ilkeleredir.** Ahlak dinimizin en temel ilkesiyken, bu örgüt **kendini gizleme, haram işleme, iki dilli konuşma, yalan söyleme, şantaj yapma gibi gayri ahlaki yöntemlere** başvurmuştur. Bu tür davranışların İslam'la alakası yoktur. Bu örgüt en başta aile bağlarını yok etmeye çalışmış, sonra onların **dini ve milli duygularını kullanmak** istemiştir.

Görmez, bu bakış açısını bütün bir Cumhuriyet tarihine uygulayabilir, İstiklal Harbi'nin ilk yıllarından itibaren birilerinin izlemiş olduğu politikaları bu zaviyeden değerlendirebilir miydi?

*

Diyanetçiler bu adamın kendisini kâinat imamı ilan ettiğini yeni mi öğrenmişlerdi?! Daha düne kadar niçin hocaefendiydi?

Görmez, “Kendini gizleme, haram işleme, iki dilli konuşma, yalan söyleme, şantaj yapma, gayri ahlaki yöntemlere başvurma”dan söz ediyor.

İyi yapıyor.

Fakaaat, bu ifadeler, öncelikle gizli servisleri ve istihbarat örgütlerini akla getirmez mi?! (**TRT**’nin yayınladığı Teşkilat dizisinin sadece bir bölümünü bile izlemek yeterli bilgiyi verebilir.)

Yoksa, “Bunlar paralel devlet için günah, parael olmayan devlet için caizdir, hatta sevaptır, cennetin anahtarıdır, bunlara yasal dokunulmazlık sunmak daha da büyük sevaptır” mı der?

Görmez, “dinî ve millî duyguların kullanılması”ndan da şikayetçi..

Haklı!..

Yaşarken “mücahid (cihatçı)” olması mümkün olmayan, başta laiklik (devletin dinsizliği) olmak üzere Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlı kalması istenen, Allahu Teala’nın hükümlerinin devlet düzeyinde uygulanması için savaşması söz konusu olamayan insanları laik devlet için can vermeye davet etmek ve sonra bunlar ölünce, ateist bile olsalar şehit ilan edip bunu da cami avlusunda ilan etmek, “dinî duyguların kullanılması” mıdır, değil midir?

Görmez bu konuda da bir şey söyleyebilir miydi?

*

“İslam dininde mutlak bağlılık temel ilkeleredir” diyorsun, güzel, peki, “Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlılık”, İslam’ın temel ilkelerinden biri midir?

Anayasası ile Atatürk’e “mutlak” ve “değiştirilmesi teklif dahi edilemez bağlılık” isteyen bir devletin İslam açısından durumu nedir?

Asıl önemli soru ise şu:

Allah ve Rasulü’ne bağlılığı bir tarafa bırakıp Atatürk’e bağlılık arzetmek ile Fethullah’a bağlılık arzetmek arasında bir fark var mıdır?

İslam, “Bağlılığın sadece Atatürk ilke ve inkılaplarına olacak, Fethullah vs. gibi adamların peşine düşmeyeceksin, Atatürk’e ortak koşmayacaksın” mı diyor?

“Diyanet İşleri” tabirindeki diyanet (dindarlık) bu mudur?

Birilerinin dediği gibi “Aziz Atatürk”, “ulu önder Gazi Mustafa Kemal”, “Asıl Atatürkçü biziz” şeklinde konuşmak ile Fethullahçılık yapmak arasında “mahiyet” bakımından nasıl bir fark vardır?

“Mevzubahis olan Atatürk ilke ve inkılapları ise Allahu Teala’nın ilkeleri teferruattır” diyenlere de söyleyecek bir sözünüz yok mu?

Gücünüz sadece FETÖ’ye mi yetiyor?

Hem Atatürkçülük yapan hem de müslümanlığı kimseye bırakmayanların İslam ile ilgi düzeyi konusunda ne dersiniz peki?

“Onlar siyaseten böyle diyor, takiyye yapıyorlar, iki dilli konuşuyorlar” diyorsanız, başa dönmüş oluyoruz.

*

Ölçü *Kur'an* ve Sünnet ise, sadece FETÖ değil, başkaları için de söylenecek şeyler var demektir.

Yok ölçü "laik devletin siyaseti" ise, ***Kur'an*** ve Sünnet araçsallaştırılıyor, istismar ediliyor demektir.

*

FETÖ'yü "İslam'dan aforoz" yani tekfir mahşerinin tek atlısı Görmez değildi elbette.

"Hazır tekfircilik yükselen değer haline gelmişken bir aforoz tekmesi de ben vurayım" diyen diyeneydi.

Prof. Hayrettin Karaman da bunlardandı.

Yeni Şafak gazetesinde "Yanlış bilgi ve batıl inancın acı sonuçları" başlığı altında (17 Temmuz 2016 tarihinde) şunları yazmıştı:

> Hiçbir beşer Allah ile konuşamaz, **herkese açık ve üzerinde birleşilmiş İslam bilgisi ve inancına aykırı bir bilgi ve inanç ileri süren ve bunu kendine mahsus bir yoldan giderek Allah'tan aldığını söyleyen kimse yoldan çıkmıştır;** yanlışın derecesine göre ***kâfir***, fâsık, sapkın, hatalı olur.

Ha, demek ki neymiş, bazen tekfir de söz konusu oluyormuş. "Ehl-i Sünnet tekfir etmez" denilmiyormuş.

Yanlışının derecesine göre bazılarına "kâfir" demek gerekiyormuş.

Karaman'a göre hatta bazen Müslümanların yöneticileri bile tekfir edilebiliyormuş. Sözlerinin devamı şöyle:

> İslam'ın ilk asrından beri alimler, yoldan çıkmış yöneticiyi değiştirme konusunu tartışmışlardır. Özet olarak vardıkları sonuç şudur: **İslam'dan çıkmış** yönetici mutlaka değiştirilmelidir. Müslüman olmakla beraber zulme ve günaha sapmış yönetici ise önce uyarılır, ıslahına çalışılır, yola girmezse o da değiştirilir; ancak bu değiştirme vazifesinin şartı "fitneye mahal vermeden" olabilmesidir.

Yöneticinin İslam'dan çıkmış olduğunu söylemek onu tekfir etmek anlamına geliyor tabiî ki.

Karaman, yazısının ilerleyen bölümlerinde Fethullah ile şakirtleri için şunları söylüyor:

> Birçok karizmatik lider gibi o da **yalnızca kendi düşünce ve tercihini açıklamak, telkin etmek ve itaat istemek için danışmalar (sözde istişareler) yapar**. Keskin ve kesin inançlılar ondan aldıkları emirleri canları pahasına yerine getirirler; çünkü **sapkın inançlarına göre** ölüm mutluluktur, cennet garantilenmiştir, yaşarsa kahraman, ölürse cennetlik olacaklardır. Müslümanların tarihinde yaşanan pek çok acı olayın, ümmete ve devlete büyük zararlar veren hareketlerin arkasında bu yanlış bilgi ve sapkın inançlar vardır, haddini bilmeyen, peygamberliğe hatta daha daha ötesine soyunan **hainler ve meczuplar** vardır.

Dinen sapkın diyor, hain diyor, meczup diyor, ruhen arızalı diyor, istişareleri sözde diyor, diyor da diyor.

Fakat, "Bu adamın ve ardındakilerin bu hale gelmesinde benim de, mevcut iktidarın da, deriniyle yüzeyseliyle bu devletin de çok büyük vebali var" demiyor.

“Bu devlet, Şeriatçılığa karşı devletçi ideolojiyi savunan, faşizmin dindar kılıflı versiyonunu öne çıkaran, devlet-i ebed müddet hurafesi ile Allahu Teala’nın beka sıfatını laik devlete veren bu adamı destekledi, palazlandırdı” demiyor.

“Bu devlet, laiklik için, Siyasal İslam ya da İslamcı bilinen kesime karşı sözde ılımlı İslam’ı temsil eden bu adamı destekledi” demiyor.

“Bu adam, İslam’ı sahih biçimiyle savunanları Batı öyle istediği için terörist olarak nitelendirdi” demiyor.

*

Bir başka tekfirci, Fethullah’ın eski adamı Latif Erdoğan..

Onun ***Küçük Dünyam*** adlı otobiyografik kitabını yayına hazırlayan adam.

Sabah gazetesinde yayınlanmış olan röportajına göre, eski hocası kesin cehennemlik.. “Tevbe etmezse” diye kayıt bile koymuyor.

Allahu Teala adına ahkâm kesiyor.

Yine ona göre, Fethullah’ın imanla ve İslam’la bir alâkası yok. Yani kâfirin ta kendisi..

Tevbe etmesi de mümkün değil, ona tevbe kapısı kapalı, Cehennem’e gireceği kesin.

Niye kesin?..

Görünüşe bakılırsa, “laik devlet”ini hristiyan Batı’nın hatırı yüzünden “sattığı” için.

Ancak, işin içine devleti ve siyaseti katmadan salt İslam'ın kendi "ilke"leri açısından birileri hakkında tekfir anlamına gelen sözler sarfedenler için "tekfirciler" diye ortalığı velveleye veren ehlî sünnetçiler taifesinde çıt yok..

Latif Erdoğan gibilerin tekfir şarkısını kendilerinden geçmiş bir vaziyette keyifle dinliyorlar.

Çünkü, tekfirin yerli, milli, zeki, çevik ve aynı zamanda ahlâksız çifte standartçı olanını seviyorlar.

*

Bir başka Erdoğan, Recep Tayyip Erdoğan da Fethullahçıları tekfir etmişti.

Sözleri şöyle:

> Şimdi çıkıyorlar sıkılmadan utanmadan o bize şah damarından daha yakın diyor, bre dangalak, şarlatan Allah ayetinde buyuruyor ben size şah damarınızdan bile yakınım diye. **Bu bir şirktir. Bu bir küfürdür.** Pensilvanya'yı tanrılaştırıyorsun. FETÖ mensupları sadece ve sadece Pensilvanya'daki şarlatana inanıp ona göre yaşıyor. Dünyaları ile beraber ahiretlerini de yaktıklarının farkında değiller. Kitaplar yazıyormuş, sözde eserleri varmış. Diyanet işleri Başkanı'mıza da söyledim. bunun sözde eserlerini Din İşleri Kurulu'na verin, bir incelesinler. Bu kitapların içinde bizim dinimizle bağdaşmayan bir çok tanım var. Ondan sonra'da "**FETÖ'nün günah galerisi**" diye bir kitap yayınlayın.

Allahu Teala için söylenebilecek bir sözü Fethullah için söyleyenlerin dayağı hak ettiklerinden kuşku yok.

Maşallah Erdoğan da hemen şirk damgasını basıyor ve tekfir tekmesini sırtlarına oturtuyor: “Bu bir küfürdür.”

Doğru, bazı Fethullahçılar böylece Allahu Teala’nın bir vasfını hocalarına mal etmiş oluyorlar.

Ancak, bundan daha fazlası, Akpartili bir milletvekili tarafından Erdoğan için söylenmişti.

Düzce milletvekili Fevai Arslan ***"Erdoğan*** Allah'ın tüm vasıflarını üstünde toplayan bir lider" diye konuşmuştu.

Erdoğan’ın bu adama karşı da celallenmesi ve ona şöyle ayar vermesi beklenirdi:

“Şimdi çıkıyor biri, sıkılmadan utanmadan, o Allah’ın tüm vasıflarını üstünde taşıyor diyor, bre dangalak, şarlatan, Allah ayetinde buyuruyor hiç kimse ona denk olamaz diye. **Bu bir şirktir. Bu bir küfürdür.** *Beni tanrılaştırıyorsun. Dünyası ile beraber ahiretini de yaktığının farkında değil.”*

Ne yazık ki Erdoğan’ın böyle bir “fırça”sına şahit olmadık.

Tam aksine, söz konusu milletvekilinin dünyası zarar görmesin diye onu Düzce’den tekrar milletvekili yaptı.

Bu tavrı, “Erdoğan’ın günah galerisi” adlı müzede sergilenen tarihî eserler arasındaki yerini aldı.

*

Bir başka tekfirci, ***Yeni Şafak*** gazetesi yazarı Ömer Lekesiz.

31 Temmuz 2016 tarihli yazısında şöyle diyordu:

“Peygamberden emir almadan iş yapmadığını söyleyen bu kişi [Fethullah Gülen], Sait Nursi’yi kendisine ilk merdiven olarak seçen **katışıksız, süzme bir kafir**dir. İslami litertürü kullanan, ayet, hadis okuyarak Müslümanları avlayan bir **mülhit**tir ve takiye sayesinde öz düşüncelerini yıllar yılı saklayabilmiştir.”

CUMHURİYETÇİ VE LAİK HARİCÎ TEKFİRCİLER

Günümüzün Haricîleri, küfür ehli söz konusu olduğunda ahlâk ve İslam'ı sevdirme edebiyatı yapan, fakat şeriatçı müslümanlara sıra gelince onları öldürülmesi, hapsedilmesi ya da her haktan mahrum bırakılması gereken teröristler olarak görenlerdir.

Günümüzün Haricîleri, kendileri gibi düşünmüyorlar diye birtakım müslümanları "örtülü" yöntemlerle (trafik kazalarıyla, zehirleyerek vs.) katledenlerdir.

Günümüzün Haricîleri, Allah Azze ve Celle için değil, fakat vatan putu için insan öldürmenin caiz olduğunu ileri sürenlerdir.

Günümüzün Haricîleri, "Mevzubahis olan vatansa gerisi teferruattır" diyerek insanları vatan haini ilan, yani kendi vatanseverlik dinleri çerçevesinde insanları vatancı tekfire tabi tutan, ve böylelerinin bir şekilde öldürülmesi gerektiğini düşünen, bunun için de "faili meçhul" derin yöntemler kullananlardır.

*

Ahmet Cevdet Paşa'nın aşağıya aldığımız ifadeleri, meselenin günümüz açısından değerlendirilmesi bakımından aydınlatıcı olabilir.

Paşa'ya göre, **Haricîler'in özelliklerinden birisi, hilafeti inkar edip cumhuriyetçilik taslamalarıydı.**

Ahmet Cevdet Paşa bunu yazdığında, cumhuriyet ilan edilen ve hilafet umurunda olmayan bazı ülkelerde **sırf şapka giymediği için insanlar öldürülmüş** değildi.

Böyle absürd bir hukuk anlayışı olanlar tarihteki Haricîler değildi, **modern cumhuriyetçi Haricîlerdi.**

Şurası kesin: **Bir şapka için adam öldürmek** ancak Haricî bağnazlığı, yobazlığı, beyinsizliği, azgınlığı ve cehaleti tarafından yapılabilecek bir iştir.

Haricî kafası Allah yolunda (İslam devleti, Şeriat ve hilafet için) mücadele edip savaşmayı teröristlik, **dünyalık çıkar yani menfaat** için savaşmayı ise şehitlik vesilesi sayar. (Çıkara bir ulusal sıfatı ekleyip "ulusal çıkar" yapar ve onun için ölmeyi şehitlik kabul eder. Dünyada Allahu Teala'ya vekalet ediyormuş ya da ortağıymış gibi onun adına hüküm verir. Devletin için, çıkarın için ölmek istiyorsan buyur öl, fakat bunun için devlet işleriyle din işlerini birbirine karıştırma, din istismarı yapma!)

*

Haricîler'in durumunu merhum **Ahmed Cevdet Paşa**, ***Kısas-ı Enbiya***'sında (yayına hazırlayan: **Mahir İz**) şöyle anlatıyor:

> Kısaca [**Sıffîn Savaşı**'nda] sağ kolda zafer işaretleri belirdi. Hz. Ali onu görünce Eşter'e yardım için bir askerî birlik gönderdi. Eşter daha çok şiddet ile hücuma kalktı ve Şamlılar bozulmaya yüz tuttu. As oğlu Amr, bu durumu görünce ürktü ve sonuçtan korktu. Muaviye'ye hitaben, **"Sana bir tedbir söyleyeceğim. Başka çaremiz kalmadı. Askere emret: Mushaf'ları yukarı kaldırsınlar"** deyince Muaviye emretti. Mushafları mızrakların uçlarına koyup yukarı kaldırdılar. "**Sizi Allah'ın Kitabına çağırırız**" diye bağırdılar.
>
> Beri tarafta bazıları, "Madem ki Allah'ın kitabına çağırıyorlar. Uyalım" deyince Hz. Ali, "Siz işinize devam ediniz. Muaviye ve As oğlu Amr v e Ebu Muayt'ın oğlu ve Kays oğlu Dahhak ***Kur'an*** **ehli değiller**dir. Ben onların

durumlarını sizden ve Allah'ın kitabının hükümlerini hepinizden daha iyi bilirim. Onların **Mushafları kaldırmaları sırf hile ve oyun**dur" deyince, "Allah'ın kitabına çağırıldığımızda uymaktan başka bir şey yapamayız" demeleri üzerine Hz. Ali, "**Ben de onlar ile Allah'ın Kitabına uysunlar diye vuruşuyorum**. Çünkü onlar Allah'ın emrine âsî oldular" dedi.

Hemen Temimli Fedek oğlu Mis'ar ve Taî'li Husayn oğlu Zeyd, sonradan Haricîlere katılan bir grupla birlikte, "Ey Ali! **Allah'ın Kitabına uy!**.. Yoksa seni düşmanlarına teslim ederiz, yahut Affan'ın oğluna [Hz. Osman'a] yaptığımızı sana da yaparız" …, "Eşter' e adam gönder, vuruşmaktan el çekip gelsin " dediler. O da ister istemez Eşter'i çağırmak için Hâni oğlu Yezid'i gönderdi. …

Bu muhaliflerin çoğu ***Kur'an*** **okuyucusu** idi. Çoğu zaman ***Kur'an*** okumak ve ibadetle uğraşırlardı. Arap evlâdı oldukları için ***Kur'*** *an* lâfızlarının mânâlarını bilirlerdi. Fakat bir adam ***Kur'an***'a sırf kelimelerine bakarak mânâ vermekle **bilgin ve fakih yani İslâm hukuk bilgini** olamaz ve ***Kur'an-ı Kerîm***'den din hükümlerini çıkaramaz. Bu okuyucular topluluğu da **hukuk bilgini** olmadıklarından **din hükümlerinin hakikatlerine eremeyip taassub tehlikesi**ne düşmüşlerdi. Öyle ki bu okuyucu kalabalığı; **Hz. Osman'ı tutanlara dinsiz ve mezhepsiz gözüyle bakıp, Hz. Ali taraftarlığında aşırı gitmişlerken** bu sefer Hz. Ali'ye muhalefet ettiler ve pişmiş aşa soğuk su kattılar. **Fıkıh bilginlerini, hafız ve kurradan [okuyuculardan] ayıramayan cahil halkın çoğu** da onların **görünüşteki durumlarına aldanarak** yanlış yola gittiler. İşte bu yüzden **çoğunluğun görüşü** savaşı durdurma biçiminde yüz gösterdi.

Bu muhalifler, daha sonra **Haricî,** yani Müslümanların imamı olan Hz. Ali'ye basbayağı âsî olmuşlar ve Şiî tavrında iken **Havâric** [Haricîler] adını almışlardır. …

Eşter, mecbur kalarak savaş yerini bırakarak ordugâha gelip bu karışık durumu görünce, "… Bana az bir süre veriniz hiç olmazsa bir at koşturacak kadar zaman veriniz. Çünkü fetih ve zafer bize yüz gösterdi" deyince, "Olmaz, çünkü biz de **senin günahına ortaklığı** kabul etmiş oluruz. Ey Eşter! Bu işten vazgeç. Biz onlarla Allah için savaştık. Şimdi de Allah için savaşı bırakıyoruz" demeleri üzerine Eşter de, "Yazık size ki o hilekârların hilesine aldandınız ve savaşı kesme fikrinde bulundunuz. Ey yüzleri kara olası herifler! **Biz sizin *Kur'an* okuyuş ve ibadetinizi zühd ve dindarlığınızdan, Allah'a kavuşma arzunuzun yüksekliğinden dolayı sanırdık. Meğer sizin işleriniz gösteriş ve maksadınız dünya imiş**…." deyince ona sövdüler. …

O sırada [bu muhaliflerden] Kays oğlu Eş'as Hz. Ali'nin yanına gelip, "Görüyorum ki halk Muaviye'nin çağrısına uymak fikrinde bulunuyorlar. Emredersen ben Muaviye'nin yanına gideyim ve maksadını sorup, açıklamasını isteyeyim" dedi. Hz. Ali de ister istemez ona izin verdi. Kays oğlu Eş'as, Muaviye'nin yanma vardı, "Mushafları kaldırmaktan maksadınız nedir?" diye sordu. Muaviye de, "Maksadımız Allah'ın kitabına baş vurmaktır ki, iki taraftan birer hakem seçilip ve onlardan Allah'ın kitabına uygun bir karar vermeleri için söz alınıp da iki taraf onların verecekleri karara uymaktan ibarettir" diye cevap verdi. Eş'as da, "Bu dediğin doğrudur" diyerek dönüp geldi. Halife'nin meclisine girdi, durumu bildirdi. Halk da o şekilde iki taraftan birer hakem seçilmesini uygun gördü. …

Hakemlerin seçimi konusuna gelince, Kays oğlu Eş'as ile arkadaşları, **"Bizim tarafımızdan Ebu Musa Eş'arî hakem olsun"** dediler ve Hz. Ali, "İşin

başında bana âsî oldunuz. Hiç olmazsa bu mes'elede âsî olmayınız. Ben Ebu Musa'yı uygun görmem" deyince … "Biz Ebu Musa'yı isteriz" diye ısrar ettiler, … Şamlılar tarafından da As oğlu Amr seçilmişti. Oysa Ebu Musa Eş'arî, aslında tartışma ve çekişmede As oğlu Amr gibi dâhi biriyle denk değil idi. …

Hicretin bu otuzyedinci yılı Safer ayının onüçüncü çarşamba günü As oğlu Amr orduya gelip Mü'minlerin Emîri'nin önünde Ebu Musa Eş'arî ile bir araya gelerek tahkimnamenin yazılmasına başlanarak; **"Mü'minlerin Emîri Ali ile Muaviye arasında bir kararnamedir"** diye yazılınca As oğlu Amr, "O sizin Emîri'nizdir, ama bizim Emîri'miz değildir. Mü'minlerin Emîri kelimesini siliniz" deyince Kays oğlu Ahnef, "Bütün halk birbirini kırsa biz (Mü'minlerin Emîri) unvanını silmeyiz" deyince Hz. Ali bir süre durakladıysa da, Kays oğlu Eş'as, "Bu kelimeyi sil" diye ısrar etmekle Hz. Ali onu sildi ve, **"Allahu Ekber. Aynen öyle olduğu gibi, aynen öyle olduğu gibi… Allah'a yemin ederim ki ben Hudeybiye gününde Resûlullah (s.a.v.) in kâtibiydim. Antlaşmanın başına (Muhammed Resûlullah) diye yazdım. Kâfirler, *'Sen Resûlullah değilsin. Kendi adını ve babanın adını yaz'* dediler. Resûlullah (s.a.v.) 'Resûlullah kelimesini kaldır' dedi. 'Benim ona gücüm yetmez' dedim. 'O kelimeyi bana göster' dedi. Ben de gösterdim. Onu kendi eliyle sildi ve *'Yakında sana da böyle bir teklif yapılır, sen de uyarsın'* diye buyurdu"** deyince As oğlu Amr, "Sübhânâllah! Bizi kâfirlere benzetiyorsun, biz ise Müslümanız" deyince Hz. Ali ona, "Ya sen ne zaman fâsıklara yardımcı ve Müslümanlara ihanet edici olmadın" dedi. Onun üzerine As oğlu Amr, "Bundan sonra seninle bir mecliste bulunmam" dedi. Hz. Ali de, "Ben Cenab-ı Hak'tan dilerim ki benim meclisimi senden ve senin gibilerden temizleye" dedi. …

Kays oğlu Eş'as, tahkimnâmeyi aldı ve çıkıp halka okudu. Temimoğullarından bir grup içinde bulunan Ediye oğlu Urve, *"Allah'ın emrinde adamları hakem yapıyorsunuz. Oysa kimsenin hükmü yoktur.* ***Hüküm ancak Allah'ındır*** *"* dedi ve Eş'as'a kendi kavmi ve Yemenlilerden birçok halk da öfkelendi. … O sırada bazıları, Hz. Ali'ye gelip onu yeniden savaşa özendirmek istediklerinde, "Verilen karara ben zaten razı değildim. Sizin uygun görmenizi de istemezdim. Fakat düşmanların teklifini kabulde ısrar ettiniz. Ben de kabule mecbur oldum. **Razı olduktan sonra dönüş ve kabul edişten sonra değiştirmek ise uygun olamaz.** Siz bir iş yaptınız ki kuvvete zayıflık getirdi. Düşmanlarınıza üstün iken onların hilelerine aldandınız. İstediklerini verdiniz. Bundan sonra doğru bir yol tutmayı başaracağınızı sanmıyorum" dedi. …

Hz. Ali'nin ordusunda görüş ayrılığı çıkmış, **çoğunluk**, işin hakemlere bırakılmasına karar vermiş, böylece savaşa ara verilmişti.

Halkın bir bölümü ise hakem tâyinini ve savaşı kesmeyi reddetti. Hele Müslüman kanını mubah kılan As oğlu Amr'ın hakem seçilmesini büyük günah saydılar. "Karı – koca dâvaları gibi mes'elelerde halkın hakem tâyin etmesi meşru ise de, Müslüman kanı dökmek gibi önemli bir işte halkın **hakem tâyini** uygun olamaz" dediler. Hz. Ali ile beraber Kûfe'ye girmeyip, Harura köyüne gittiler ve orada onikibin kişiye yükselerek Reb'î oğlu Şit'i kumandan ve Yeşkürlü Kevvai oğlu Abdullah'ı kendilerine namaz kıldırmak üzere imam **seçtiler**. "**Biat ancak yüce Allah'adır ve doğru yol, iyiyi emretmek ve kötüden yasaklamak ve memleket idaresi *danışma* [şura, meşveret] iledir**" diyerek imamlık ve **hilâfeti inkâr ederek sırf cumhuriyet yolunu seçtiler**.

Bu Haruriye topluluğu, Mü'minlerin Emîri'ne uymaktan çıkarak **Ehl-i Sünnet ve Cemaat**'ten ayrılmış olduklarından kendilerine Havâric [Haricîler[denildi.

Hz. Ali'ye bağlı olanlar, yardımcıları ve yakınlarının önde gelenleri Havariç'in sözlerini işitince Hz. Ali'ye gelip, "Şimdi bizim boynumuza ikinci bir biat borç oldu. Senin dostuna dost ve düşmanına düşman olmak üzere biattir" dediler.

Havâric, onların bu biatlerini işitince, "Siz, Şamlılar ile at başı beraber sapıklık yoluna gidiyorsunuz. Şamlılar severek, sevmeyerek Muaviye'ye biat ettiler. Siz de Ali'ye nasıl olursa olsun dostuna dost, düşmanına düşman olmak üzere biat ettiniz" diye itiraz ettiler.

Nadr oğlu Ziyad da Havaric'e cevap olarak, "Biz, Ali'ye ancak **Allah'ın kitabı ve Resulünün sünneti üzere biat** ettik. Sonra siz, muhalefet edip ayrıldınız. Ali'nin taraftarları da ona gelip biz, senin dostuna dost ve düşmanına düşmanız dediler. Biz de bu söz üzereyiz. Ali, doğru yol üzeredir ve ona muhalefet edenler yanlış yoldadır ve başkalarını da saptırırlar" dedi.

Hz. Ali bu anlaşmazlığı gidermek için hemen Abbas oğlu Abdullah'ı Harura köyüne gönderdi. Arkasından kendisi de gitti ve Havariç'in yanında en çok sözü geçeri olan Kays oğlu Yezid'in çadırına indi. Onu Isfahan ve Rey bölgelerine vali tâyin etti.

O sırada Abbas'm oğlu, Havariç ile sert bir tartışma içindeydi. Hz. Ali hemen onların yanma vardı. "Başkanınız ve itimat ettiğiniz adam kimdir?" diye sordu. Kevvâ'nın oğlunu gösterdiler. Hz. Ali ondan, "Niçin bizim aleyhimize geçtiniz?" diye sordu. Kevvâ'nın oğlu, "Senin Sıffiyn'deki hükümetin için [yönetimin yüzünden] karşı çıktık" diye cevap verdi.

Hz. Ali, "Yüce Allah şahittir ki, Şamlılar yenilince Mushafları mızrakların uçlarına saplayıp yukarı kaldırdıklarında 'Onlar Kur'an ehli değildir, hilelerine aldanmayınız' dedim. Siz dinlemediniz, onların çağrısına uydunuz. Ben de uymak zorunda kaldım. Bununla beraber **ben hakemlere Allah'ın kitabı ile hükmetmelerini şart kıldım.** Eğer ***Kur'an***'ın hükümlerine uygun bir hüküm verirlerse bizim de diyeceğimiz kalmaz, **yoksa biz onların hükmünden uzağız**" dedi ve Hayariç'in şüphelerini gayet açık ve etkili cevaplarla hâlletti ve, "Haydi geliniz, şehrinize giriniz" dedi. Onlar da Hz. Ali'nin konuşmasına hayran kalarak ve hükmüne kanaat ettiler ve Küfe şehrine girerek hakemlerin toplanmasını bekleyip kaldılar. …

Hakemlerin toplanma zamanı olan Ramazan ayı yaklaşınca, Hz. Ali, Ebu Musa Eş'arî'yi, toplantı yerine gönderecek olunca Haricîlerin başkanlarından bazıları gelip, **"Ey Ali! Günahına tövbe ve hakem tâyin etme işinden vazgeç!.."** demeleri üzerine Hz. Ali, "Bir kararname imzalandı. Söz vererek bağlandık. **Sözde durmak ise vacibdir**" deyince,"Hüküm ancak Allah'ındır. Adamları hakem tâyin etmek günahtır. Ondan tövbe etmeli" dediler.

Hz. Ali, "**Bu, bir günah değildir**, belki re'yden aczdir [kendi reyi/görüşü yeterli ve etkili olmayıp başkasının görüşüne başvurma]. Vaktiyle ben sizi bu yola gitmekten alıkoymuştum. Dinlemediniz. Şimdi **söz verilen hükmü yerine getirmekten başka çare yoktur**" dedi. …

Hz. Ali'nin ordusunda ayrılık çıkmasıyla Haricîler Hz. Ali'yi savaşı kesmeye ve tahkimnâme imzasına ve Ebu Musa'nın hakem yapılmasına mecbur etmişler iken, içlerinden bir çoğu fikirlerini değiştirerek, hakem tâyininden vazgeçilmesine kalkışmışlarsa da Hz. Ali onların sözlerine bakmayıp Ebu Musa'yı hüküm yerine göndererek **verdiği sözü yerine getirmişti**. …

İşte o sırada hakemlerin garip hükümleri meydana çıktı. Ebu Musa halktan utanıp Mekke'ye kaçtı. Onun üzerine **Hz. Ali Kûfe'de okuduğu hutbesinde**, "Günah, pişmanlık doğurur. Ben hakem tâyin işinde ve hakemlerin seçilmesi konusunda size emir ve görüşümü belirtmiştim. Siz dinlemediniz, dilediğinizi işlediniz. Sonra pişman oldunuz. **Hakemler ise *Kur'an*'ın hükmünü geri bırakıp kendi hevalarına uydular ve görüşlerinde anlaşamadılar. İkisi de hak ve doğru olanı çıkaramadılar. Onların hükümlerinden Allah ve Resulü ve ümmetin dindarları uzaktır.** Haydi Şam seferine hazırlanınız!.." diye buyurdu.

Nehrevan'daki Haricîlere de yazılı-emir yazıp, "**Hakemler hevalarına uydular, Allah'ın kitabına muhalefet ettiler, Hz. Peygamber'in sünnetiyle amel etmediler. Onların hükümlerinden Allah ve Resulü ve mü'minler uzaktır.** Hemen bu tarafa geliniz, düşmanlarımızın üzerine gidelim. Biz, önceki bulunduğumuz hâl üzereyiz" diye buyurdu.

Havariç ise, "**Biz, hakem tâyin işini kabul ile kâfir ve sonra tövbe ettik**" diyerek tuhaf bir taassup ve sapıklık yolunu tutmuşlardı. Hz. Ali'ye de, "Sen önce kâfir olduğunu söyleyerek tövbe et de, biz işte o zaman, ne yapmamız gerektiğini düşünelim!.." diye cevap verdiler. …

Oysa Basra'dan çıkan Havariç'in bir kısmı Nehrevan'a gelirken görmüşler ki: Nehrevan yakınında bir eşek üzerinde bir kadın gidiyor. Bir adam da geriden eşeği sürüyor. "Dur" demeleriyle zavallı ürküp durmuş. Meğer Habbab [bin Eret] oğlu Abdullah (r.a.) olup, o kadın da onun hanımıymış… Doğurması yakın gebe imiş… Haricîler ona, "Sen kimsin?" demeleriyle, "**Hz. Peygamber'in ashabından Habbab'ın oğlu Abdullah'ım**" deyince, "Korkma, bize yarar bir hadîs rivayet et" demişler. O da, "Babamdan işittim, o da Hz. Peygamber'den işitmiş, Resûlullah (s.a.v.) buyurmuş ki: **Bir fitne**

olacak, onda kişinin bedeni öldüğü gibi kalbi de ölecek. Kişi mü'min olarak akşamlayıp kâfir olarak sabahlar ve kâfir olarak sabahlayıp [sonra hakkı görüp tevbe ederek] mü'min olarak akşamlar" diye rivayet edince, …, "Ali hakkında hakem tâyininden öncesi ve sonrası için ne dersin?" demişler. "Ali, Cenab-ı Hakk'ı hepinizden daha iyi bilendir [**marifetullah** sahibidir, **arif-i billah**'tır]. Dininde başkalarından çok takva üzeredir ve herkesten fazla **ileri görüşlü**dür" deyince, "Sen isteklerine [heva ve arzularına] uyuyorsun, isim ve şöhrete aldanarak ona göre halka dostluk ve tarafdarlık ediyorsun; yaptıklarına bakmıyorsun. Biz de kimse hakkında yapmadığımız bir biçimde seni öldürelim" diyerek onu ve karısını tutup bir hurma ağacının altına götürdükleri sırada **ağaçtan bir tane hurma düşüp Haricîlerden biri onu ağzına koyunca diğer biri, "Hurmayı sahibi helâl etmeden, yahut parasını vermeden aldın!"** diye itiraz edince derhal hurmayı ağzından çıkarıp atmış ve o sırada bir **Hıristiyan'ın bir domuzu oraya gelince Haricîlerden biri ona kılıçla vurunca ötekiler, "Bu senin yaptığın yeryüzünde karışıklık [fesat] çıkarmaktır"** demişler. O da **domuzun sahibi olan Hıristiyanı bulup razı etmiş**. Habbab oğlu Abdullah bunu görünce, "Bu gördüğüm hâllerde doğru iseniz, sizden bana bir zarar gelmez. Çünkü ben Müslümanım ve İslâm'da bir kötülük işlemedim" deyince, onu yatırıp koyun boğazlar gibi boğazlamışlar ve karısının karnını yarmışlar ve Tay kabilesinden üç kadını da öldürmüşler.

Haricilerin bu hâl ve hareketleri gerçekten ibret alınacak tuhaf hâllerdendir. **Bir hurmayı sahibinin rızası olmaksızın yemeği uygun görmeyen ve bir domuzu öldürünce sahibini razı etmeye mecbur kalan mutaassıplara** bak ki, Hz. Peygamber'in ashabından birinin küçük sahabelerden olan oğlunu haksız yere boğazlamaktan çekinmiyorlar. İslâm milletinde kadınlar, hangi din ve mezhepte olursa olsun her türlü saldırıdan

korunmuşken ayı, günü tamam olmuş hamile bir kadının karnını yarmak gibi pek çirkin bir cinayeti işlemekten sakınmıyorlar. Boş taassubun insanı ne derece meşru ve aklî olmayan yollara götüreceği ve karışıklık günlerinin ne kadar tehlikeli ve dehşetli anlar olduğu bu olay ile daha iyi anlaşılır.

TEKFİRCİLİK LAİK'E SERBEST

Mısır'a, Tunus'a gidip Şeriat (Allahu Teala'nın hükümleri) yerine laiklik (kulların heva ve heveslerinin ürünü bir ideolojyi) tavsiye eden bir adamın insanlara İslam'ın ne olduğunu anlatmaya kalkışması, en hafif tabirle ciddiyetsizliktir.

Bir de, adamın devirdiği çamları öven, hatta kulp takıp "Hikmet buyurdular efendimiz" makamından destek verip "gaza getiren"ler var ki, veballerinin büyüklüğünü ifadeye kelimeler yetmez..

Adam tutmuş şunları söylüyor:

> "Benim Sünnilik diye bir dinim yoktur. Benim Şiilik diye bir dinim yoktur. Benim dinim İslam'dır. Elbette şahsen benim de tabi olduğum bir yorum var. Ama asla bu yorumu İslam'ın üzerine çıkarmadım, çıkarmam."

Şimdi bu, tekfircilik değilse, tekfir nasıl birşeydir?

Adama göre, kendisi ve kendisi gibi düşünenler İslam dininden.. Onu mezhepler konusundaki tavrı noktasından beğenmeyen Sünnîler (yani ümmetin 73 fırkaya bölüneceğine ve ancak Sünnet'e sarılanların kurtulacağına inananlar) İslam dininden değil..

Onların dini başka.. İslam değil..

Kendisi ise İslam dininden…

Bu tutum tekfircilik değilse, tekfircilik nedir, nasıl birşeydir?..

*

Evet, adamın Avrupa patentli laiklikle bir sorunu yok..

Fakat Şeriat'le var..

Gidiyor, Şeriat'i tartışmayan, Şeriat'e bağlılığı müslüman olmanın doğal sonucu kabul eden Mısır'a laiklik tavsiyesinde bulunuyor..

Biz ise ona, "Senin dinin Şeriat mi, yoksa laiklik denen beşer icadı batıl ideoloji mi?" diye sormuyoruz..

Bundan aldığı cesaretle, Sünnîliğimize, Sünnet'e bağlılık hassasiyetimize bile savaş açıyor.

Neymiş, dini İslam'mış..

Sünnîlerin dini ne, "patates dini" mi?!

İslam dininden olmanın şartı, "Şeriat'e karşı laiklik" havariliği yapma haline ne zaman geldi?..

*

Laikliği sorgulamaz, fakat Sünnet'e bağlılık hassasiyetimizi sorgular…

Türkiye'nin laikliğini sorun yapmaz, fakat Mısır'ın Şeriatçılığı adamı dertlendirir..

Sonra da, kimsenin müslümanlığını beğenmez..

Sünnîliği önemsemenin İslam dininden çıkmak anlamına geleceğini ima eden, tekfir olarak da yorumlanabilecek laflar söyler..

Adamdaki mantığa bakın, Sünnet'i önemsememek değil de, önemsemek, İslam'dan çıkmak oluyor.. Ve mine'l-garâib!..

Demek ki, ak'a kara, karaya ak denilebiliyormuş.. Ve millet, hipnotize edilmiş, afyon yutmuş, morfinle uyuşturulmuş gibi bu tür lafları dinleyebiliyormuş..

Adama göre, İslam dininden olmak için, Sünnîlik vurgusu, çağrısı yapmamak gerekiyor..

Sünnîlik vurgusu yaparsan, dinin İslam olmuyormuş, Sünnîlik oluyormuş..

*

Peki senin bu "Şeriat'e karşı laiklik" davetin/çağrın ne anlama geliyor?

Bu, dininin Sünnîlik değil de İslam olmasından mı kaynaklanıyor?

İslam'ın sadece adı olsa, içinde birşey bulunmasa, Sünnet, Şeriat, müçtehitlerin içtihadı vs. olmasa, İslam dininden olmak ne güzel olur, değil mi!

İçi boş olduğu için, içine laiklik de doldurabiliyorsun, AB hedefini de, "Aziz Atatürk"ü de, müslim-gayrimüslim ayrımı yapmayan "tek millet"i de, AB kriterleri ile Atatürk ilke ve inkılapları duvarları arasına hapsedilmiş bir Diyanet İşleri Başkanlığı dindarlığını da..

İslam dininden olmaya bunlar zarar vermiyormuş.. Resulullah'ın (s.a.s.) sünneti zarar veriyormuş..

Yani şu Şeriat olmasa, Sünnet olmasa, ne güzel müslüman olunur, değil mi!

Sünnet olmayınca, mezhep imamlarının kıyas yoluyla Kur'an ve Sünnet'ten istihraç ettikleri şer'î hükümler bulunmayınca, İslam dininden olmak ne kadar kolaylaşır, değil mi?..

Şu okullar da olmasa, Milli Eğitim'i ne güzel idare edersiniz, değil mi!..

*

Dini İslam'mış da, Sünnîlik değilmiş… Laiklik iyi birşeymiş, Şeriat'e gerek yokmuş..

Sen bu laflarının hesabının sana sorulmayacağını mı sanıyorsun?

Allahu Teala sana, "Benim emir ve yasaklarımda ne kusur buldun da, onun yerine beşer laikliğini tavsiye ettin?" diye sormayacak mıdır?

Belki de sormayacaktır.. Meleklere, "Alın bunu götürün!" diyecektir.

Senin bu dünyadaki üç günlük saltanatında birileri için dediğin gibi..

*

"Hikmet buyurdular efendimiz!" korosu, belki de şunu diyecektir: "Efendim, zat-ı şahanelerinin niyeti iyi, 'Benim dinim Sünnîlik değil, İslam' derken, müslümanların birliğinin sağlanması için böyle konuşuyor".

Peki sen, "Atatürk yok, Humeyni yok, tek lider Resulullah s.a.s.!" diyebiliyor musun?

Müslümanların birliği için niye bunu söylemiyorsun?

Hayır, gidiyorsun adamın kabrine, "Aziz Atatürk!" diye ağıtlar döşeniyorsun..

Gücün sadece İslam'a ve müslümanlara yetiyor!

İslam için, müslümanların birliği için, "Türkiyecilik yok, İrancılık yok, Suriyecilik yok, tek bir ortak İslam devleti olmalıdır.. Benim devletim İslam devletidir, İslam'ın devletidir.. Türk devleti, Kürt devleti vs. benim devletim değildir" niye diyemiyorsun?..

Dahası var, “Tek vatan diye yaşadığımız toprağı öne çıkarmak, daru’l-İslam’ın üstüne çıkarmak, önüne almak yok.. Benim vatanım, daru’l-İslam’dır” diye niye haykırmıyorsun, haykıramıyorsun?..

Aynı mantıkla, “Tek millet diye birşey yok.. Benim Türkiye halkı diye bir milletim yok.. Benim milletim İslam milletidir, millet-i İbrahim’dir.. Ben Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarını müslüman-gayrimüslim diye ayırmadan laiklik ekseninde ‘tek millet’ yapıp İslam milletinin üstüne çıkarmam, önüne almam” niye diyemiyorsun?..

Sen herkesi kör, âlemi sersem mi sanıyorsun?

*

Sünnîlik, adamın dini değilmiş…

Sanki bunu diyen var.. Sanki millet, “Ben İslam dininden değilim, Sünnîlik dinindenim” diyor.

Mezhebe din muamelesi yapan, onu dinmiş gibi sunan, sonra da “Ben Sünnîlik dininden değilim, İslam dinindenim” diyen sensin..

Adam, sözde, İslam için, İslam’ın en önemli ikinci rüknünü, Sünnet’i, Sünnet’e bağlılık hassasiyetini ayaklar altına alıyor..

Sen, Sünnîlik kavramının kafadan uydurulmuş birşey olduğunu mu sanıyorsun?

İslam dininden olmanın, aynı zamanda Sünnî olmayı, Resulullah’ın sünnetine tabi olmayı gerektirdiğini bilmiyor musun?..

Bu yaşa geldin, daha öğrenemedin mi?..

Fakat aynı adam, “Benim Türk bayrağım yok, İran bayrağım yok, Arap bayrağım yok, benim tek bayrağım kelime-i tevhid bayrağıdır, Allah Resulü’nün sancağıdır” demiyor.

Diyemiyor.

Meydanlara çıkıyor, Naziler’in “Tek millet, tek devlet, tek lider (Ein Volk, Ein Reich, Ein Führer!)”mottosundan mülhem “Tek millet, tek devlet, tek vatan, tek bayrak!” sloganıyla yeri göğü inletiyor.

Kimse de çıkıp, “Ya hu, bula bula Naziler’in, faşistlerin sloganının yerlileştirilmiş versiyonunu mu buldun! Sloganların köküne kıran mı girdi?!” demiyor.

DEVLET BAHÇELİ TEKFİRCİLİĞİ

Devlet Bahçeli, geçmiş yıllarda bir demecinde, "**tekfirci**" bir **molla** kimliğiyle, tam da kendisine yakışan bir fetva vermişti:

> "Başbakan bilmez midir Cumhuriyet'i yıkmak, Türkiye'yi etnik coğrafi bölgelere ayırmak **küfür**dür ve azgınlıkla eşdeğerdir."

Yani, bunun böyle olduğu o kadar açıkmış ki, **Başbakan** bile (Recep Tayyip Erdoğan.. Bir zamanlar başbakandı) kesinlikle bilirmiş.

Doğal olarak hiç kimse, buna inanıp da, **elfaz-ı küfr**'ün (küfür sözlerin/lafızların) yer aldığı **akaid** kitaplarını karıştırmayacaktır, çünkü "**Cumhuriyet'i yıkmak küfürdür**" şeklindeki bir fetvanın "kitaplar"da bulunmadığını herkes bilir.

Bu fetva, **Bozkurtçu Bahçeli** hocaefendi hazretleri tarafından dinî literatüre hediye edilmiş durumda.

Bahçeli bununla da yetinmemiş, Tayyip Erdoğan'ın "**kalb**"inden haber getirmiş: *"Bunların kalbinde **kilise,** dilinde cami vardır."*

Bunu Bahçeli, elinde **bozkurt işareti**, dilinde Türklük olduğu halde söylüyor. Kalbi hakkında birşey demeyelim.

*

Evet, Bahçeli'nin umurunda olmasa da, gerçekte neyin iman, neyin **küfür** olduğu bellidir.

Ulema, küfrü kısaca şöyle **tarif** etmiştir: "**Şer'an ta'zimi vacip olanı tahkir, tahkiri vacip olanı ta'zim etmektir**."

Bugünkü Türkçe'yle şöyle ifade edebiliriz: Şeriat'e göre yüceltilmesi vacip olanı **aşağılamak**, aşağılanması vacip olanı da **yüceltmek/ululamak** küfürdür.

Mesela, **Ezan**'ı aşağılamak küfürdür. Bunun lamı, cimi yoktur.

Doğal olarak, **Şeriat**'i aşağılamak, "Ortağaç zihniyeti, çöl kanunu vs." demek, küfrün daniskasıdır.

Buna karşılık, **put**ları ve putperest liderleri/önderleri yüceltmek de **küfür**dür. Bir kimse Lat'a, Menat'a, falan milletin totemi olan ayıya, yılana, çıyana vs. ta'zimde bulunduğunda, bu, küfürdür.

Putperestlerin/mecusîlerin **bayram**larına ta'zim (saygı göstermek, katılmak vs.) küfürdür.

*

Bunların **küfür** olduğunu bilmekle birlikte, **zarurat-ı diniyye** dışındaki hususlarda insanları tekfir etmekte acele etmeyiz.

Mesela, müslüman olduğunu söyleyen bir kimseyi, **nevruz** kutlamalarına katıldı diye hemen **tekfir** etmek gibi bir tutum sergilemekten kaçınırız.

Bilmiyor olabileceğini, öncelikle onun bu konuda **uyarılması ve bilgilendirilmesi** gerektiğini düşünür, zarurat-ı diniyye dışındaki hususlarda bilgisizliğin bazı âlimler tarafından mazeret kabul edildiğini gözönünde bulundururuz. Bulundurmak gerektiğini biliriz.

Tekfir etme hususunda acele etmemek gerektiğini bildiğimiz gibi, **neyin küfür, neyin iman olduğu** konusunda da kafamızdan hüküm veremeyeceğimizi, böylesi bir tavrın bizatihî küfür olduğunu, dinle oynamak anlamına geldiğini hesaba katarız. Katmak gerektiğini biliriz.

*

Her ne kadar, **İslâm**'ın tekfir konusundaki bu hassasiyetinin İslâm karşıtı güçler tarafından **istismar** edildiğini, böylece tam aksi yönde bir tutumun derin odaklar tarafından **propaganda**sının yapıldığını, öyle ki, zarurat-ı dinniyyeden olan hususları açıkça inkâr edenlerin bile birileri tarafından müslümanmış gibi gösterilmeye çalışıldıklarını biliyor olsak da, ölçümüzün Şeriat olması gerektiğini, dinî hususlarda birilerine inat olsun diye düşünce ve tavır geliştirmenin bizzat dinin amacına aykırı olduğunu gözönünde tutarız. Tutmamız gerektiğinin farkındayızdır.

Tekfirde acele etmemek, müslüman olduklarını söyleyenler ya da **ehl-i Kıble** hakkında mümkün mertebe **tevil**de bulunmak gerektiğini bilmekle birlikte, küfür olan söz ve hareketleri **meşru** kabul etmenin **küfür** olduğunu da biliriz. Bilmek gerektiğinin bilincindeyizdir.

Zarurat-ı diniyyeyi açıkça inkâr eden birtakım meşhur şahısların küfür sözlerinin görmezden gelinip bunların neredeyse örnek müslümanlar olarak halka "yutturulmaya" çalışılmasının da **münafıklık** olduğunun farkındayızdır.

Biraz **dinî bilgisi ve hassasiyeti** bulunan hemen herkes, genel olarak tekfir konusunda böylesi bir çerçeve içinde tavır sergilemeyi gerekli görür, görmektedir.

*

Ancak, bu "herkes"in içine, **Devlet Bahçeli**'nin girmediği görülmektedir.

Tabiri caizse, dini sanki kendisinin **oyun bahçesi**ymiş, **kurt**ların serbestçe girebileceği bir çiftlik gibi gördüğü anlaşılmaktadır.

O kadar ki, neyin iman, neyin küfür olduğuna Bahçeli adlı vatandaş kendi kafasından, **heva ve hevesi** doğrultusunda karar veriyor.

Böylece, **"devlet"in menfaatleri** doğrultusunda olduğunu **düşündüğü** şeyler **iman**, buna aykırı olan şeyler de **küfür** haline geliyor.

Tek ölçütü, devlet.. İşte bu, bazı siyaset bilimcilerin dile getirdiği gibi, devletin **tanrılaştırılması, putlaştırılması**dır. (Burada, putlaştırma ifadesini siyaset bilimcilerin kullandığı anlam çerçevesinde ele alıyorum. Mesela, akademisyen Bali'nin ***Sivil Toplumun Tanrısı*** adlı kitabının temel tezi budur.)

Bahçeli'ye göre, eyalet sistemi, Cumhuriyet'in yıkılması anlamına geliyor ve bu, **küfür**..

Bu durumda, adamın **küfür** tanımının şöyle birşey olması gerekiyor: "Devleti temsil eden bürokratik yapının devletin menfatine aykırı olduğunu ileri sürdüğü şeyleri savunmak küfürdür."

*

Aslında, Devlet Bahçeli'nin tavrı, **dinî siyasete âlet** etmekten başka birşey değildir.

Ancak din, aslına sadık bir şekilde anlaşıldığında ve anlatıldığında, siyasete **âlet olmaz**. Âlet edilebilmesi mümkün değildir. Tam aksine, siyaset onun âleti haline gelir.

Bu yüzden, her “**dini siyasete âlet etme**” ve **din istismarı** faaliyeti, dini tahrip etme, bozma, olduğundan farklı gösterme ve yıkma çabası olarak kendisini göstermek zorundadır. Buna, değişik düzeylerde mecbur kalır.

Mesela, **cihad**a ve yaşayan **mücahit**lerin varlığına tahammül edemeyen bir rejimin, birtakım ölülerine büyük bir cömertlikle **şehitlik** unvanını lâyık görmesi, sadece din istismarı ve dinin “devlet güçlerinin siyasal emellerine” âlet edilmesi değildir. Aynı zamanda **dini reforme etme** faaliyetidir.

Adamın yaşarken **fî sebîlillah cihad** etmesi, mücahid olması mümkün değil, fakat ölünce şehit.. Ve mine’l-garâib!..

Evet, Başbakan Erdoğan’ın iman açısından “tehlikeli” birtakım sözleri var.. Bunlardan biri, “**din milliyetçiliğine karşı olduğu**” yönündeki ezberi..

Ancak, Devlet Bahçeli açısından “**din milliyetçiliği**”nin bir değeri yok.. Bahis konusu yaptığımız son beyanatında şöyle diyor:

> “Hayatlarının hiçbir döneminde Türk milletine aidiyet şerefinden nasiplenmeyen zavallılar bunlardır.”

*

Peygamber Efendimiz s.a.s., hayatının hiçbir döneminde **Türk milletine aidiyet** “şerefi”nden nasiplenmemişti.

Sen önce, şu **bozkurt totemi**ni kendine **şiâr** (sembol, simge) yapma zavallılığından kurtul da, senin gerçekten kayda değer bir şerefinin bulunduğunu anlayalım.

Senin Türk milletine aidiyet şerefinin **görünür alâmeti** nedir, elinle yapıp durduğun bozkurt işareti mi, yoksa arkadaşlarının “**kaset**”leri ve çevirdikleri filmler mi?..

Merhum Yavuz Sultan Selim Han'ın şerefi, "**hâdimü'l-Harameyn**" (Mekke'nin ve Medine'nin hizmetçisi, hademesi) olmasıydı.. Peki senin şerefin nedir?..

Evet, Türkler'in böylesi bir **şeref**i vardı. Ve ne zaman ki birileri bozkurt toteminde şeref aramaya başladılar, "Kâbe Arab'ın olsun" diye **küfür** lafları sözde edebiyat diye şiir olarak ırlamaya başladılar, mücahid atalarına şerefsizlik isnat etmiş oldular.

*

Bahçeli gibilerin, başkalarını **iman** açısından hesaba çekme, **ölçüsüzce tekfir** etme tutumu sergilemeden önce, kendilerine çekidüzen vermeye ihtiyaçları vardır.

Senin tek ölçütün "yürürlükteki siyasal sistem" ve "mevcut devlet yapısı" olabilir… Ne yapalım, bu da senin tercihin.. Buna birşey diyemeyiz, ancak, **küfür gibi dinî bir terimin** içini boşaltmaya, mevcut siyasal yapının siyasal emellerine âlet etmeye, **dini bozmaya** hakkın yoktur.

Sadece şunu diyebilirsin: Erdoğan'ın yaptığı şey **bozkurtçuluğa**, Türkçülüğe aykırıdır.

Kalkıp imandan, **küfür**den bahseder, haddinizi bilmezseniz, sizin bu sefil tiyatronuzda oynanan zavallı komedyanın içine tükürenler de bulunur.

ERDOĞAN VE ULUHİYET/TANRILIK DAVASI

Cumhurbaşkanı Erdoğan, Hindistan dönüşü uçakta, küçük tetikçinin başlattığı "**İslamcıların Akparti'den tasfiyesi**" tartışmasına da müdahil olmuş.

Sözleri, son tahlilde, küçük tetikçiyi savunma niteliği taşıyor.

Galiba, küçük tetikçi için, **"Söyleyene değil, söyletene bak"** dememiz gerekiyor.

Zamanlama harika.. Küçük tetikçinin sahne alışı da, Erdoğan'ın ona verdiği destek de, referandum sonrasına ait..

Haberi okuyalım:

> **Cumhurbaşkanı Erdoğan, 'İslamcılık tartışması'na nokta koydu: Tekkeye mürit aramıyoruz**
>
> 03 Mayıs 2017 Çarşamba, 02:29:19
>
> Cumhurbaşkanı Erdoğan, aralarında ***Habertürk Gazetesi*** Genel Yayın Yönetmeni Selçuk Tepeli'nin de bulunduğu gazetecilerin sorularını yanıtladı.
>
> 'PAZARA KADAR GELDİLER SONRA TRENDEN İNDİLER'
>
> *AK Parti'yi destekleyen yazarlar arasında, daha çok Türkiye'nin yeni dönemde nasıl bir dış politika vizyonu takip edeceği üzerinden çıkan bir tartışma var. Aynı günlerde özellikle Avrupa'dan ve NATO'dan önemli ve olumlu mesajlar geldi, Avrupa kurumlarının önde gelen bazı liderleri sizden randevu istedi. Görüşünüz nedir?*

Burada iki ayrı soru var. Birinci konuya açıklık getirmem lazım. Bahsettikleriniz arasında, kurucusu olduğum partiyi geçmişte desteklemiş olanlar bulunabilir. Ama desteklerini daha sonra da aynen sürdürdüklerini düşünmüyorum. Daha sonra ibreleri değişti.

‘TEKKEYE MÜRİT ARAMIYORUZ’

Yol arkadaşlığı, gönül arkadaşlığı önemlidir. Yol arkadaşıysan, pazara kadar değil **mezara kadar** gidilir. Bunların bir kısmı pazara kadar geldiler, sonra trenden indiler. Hele son dönemde çok çirkin, kabul edemeyeceğimiz yaklaşımlara şahit olduk. Bu bir defa yolda, çizgide istikrarsızlıktır. **Sırat-ı müstakim**’den sapmadır.

‘İslamcı olanlar atılıyor, İslamcı olmayanlar getiriliyor’ deniyor. Bir siyasi partinin çalışmalarında, İslamcı olmak ya da olmamak şeklinde bir ayrım yapmak zaten yanlış. **Tekkeye mürit aramıyoruz** ki. Siyasi parti için esas olan, **dürüst, ilkeli, vatanını milletini seven, parti ilkelerine uyacak insan** aramaktır. Yapılması gereken budur. Ama bazıları işi tamamen şirazesinden çıkardı. İşi, kendi doğrularını benimseyen, belirledikleri çerçevede kalan insanları ‘doğru’, onun dışındaki insanları da ‘yanlış’ addetme noktasına getirdiler. Oysa kimsenin böyle bir hakkı yok. Onların da böyle bir hakları, yetkileri yok; benim de. Kaldı ki **ebedi âlemin ölçüsü hiçbirimizin elinde değil**. Kimse bunu teraziye çıkarmasın. Çok ağır olacak ama, **uluhiyet davası**na da kimse girmesin…

(http://www.haberturk.com/gundem/haber/1481700-cumhurbaskani-erdogan-islamcilik-tartismasina-nokta-koydu-tekkeye-murit-aramiyoruz)

*

Erdoğan, tekkeye mürit aramadıklarını, **"dürüst, ilkeli, vatanını milletini seven, parti ilkelerine uyacak insan"** aradıklarını da ifade etmiş.

Böylece, aslında, "parti ilkelerine uymaktan söz ederek", **bir partiye müritçe tabi olma**nın formülünü de vermiş.

Adamın **kendi ilkeleri** olmayacak, **parti ilkeleri**ne uyacak..

İlkelilik buysa, ilkesizlik nasıl birşeydir?

Tekkeye mürit aramıyor. Çünkü mürit (zamane müritleri değil, gerçek müritler) **tarikatın ilkeleri**ne uyan adamdır. Erdoğan'a, tarikatın ilkelerine değil, laik **partisinin ilkeleri**ne uyacak adamlar lazım.

Türkiye o hale geldi ki, artık mevcut yozlaşmış, laik siyasetin emrine girmiş tekkeler, Erdoğan'ın partisinin ilkelerine uyuyor.

Erdoğan da, onlara, layık oldukları teşekkürü sunuyor. Aşağılayıcı bir dille, tekkeye mürit aramadıklarını söylüyor.

Türkiye'nin manzarasına baktığımızda ise, tekkelerin bile Erdoğan'ın müridi haline geldiklerini görüyoruz.

*

Erdoğan'a göre, yol arkadaşlığı, yani parti yandaşlığı **mezara kadar** sürmeliymiş.

Yani bütün iradeni partine, daha doğrusu parti liderine teslim edeceksin.

Parti liderinin elinde **gassalın elindeki ölü, mezara gömülmeyi bekleyen cenaze** gibi olacaksın.

Böylece, Erdoğan'ın **ilke** derken neyi anladığı da ortaya çıkmış oluyor.

Mezara kadar kayıtsız şartsız itaat, kölece bir yol arkadaşlığı..

Böyle bir dikensiz gül bahçesinde Erdoğan'ın "**diktatör**" olmayacağı da kesindir.

*

Erdoğan, küçük tetikçiyi eleştirenlere cevap olacak şekilde, **ebedî âlemin ölçüsü**nün hiç kimsenin elinde olmadığını da söylemiş..

Ebedî âlemin ölçüsü, evet, insanlardan hiç kimsenin elinde değildir. O ölçü, Allahu Teala'ya aittir.

Fakat, o ölçünün elimizde olmaması, onu bilmememizi gerektirmez.

O ölçü, bilinmez birşey olsaydı, mümin ile kâfiri, doğru ile yanlışı ayıramazdık.

Ölçü, bizim elimizde değildir, fakat, bize öğretilen o ölçüyü iyi öğrenip kendimizi ona uydurma yükümlülüğümüz vardır.

Dünya imtihanı denilen şey budur.

Fakat, bunu söyleyen Erdoğan'ın, **mezara kadar** sürmesi gereken kölece bir yol arkadaşlığından söz edip ardından bu yol arkadaşlığından vazgeçilmesini **"sırat-ı müstakimden sapma"** olarak nitelendirmesi, **ölçü** olarak kendisinin yol arkadaşlığını kabul ettiğini ortaya koyuyor.

Hem ebedî âlemin ölçüsünün hiç birimizin elinde olmayacağını söyleyecek, hem tekkeye mürit aramadığını, **İslamcı** olup olmamanın parti ilkeleri açısından hiçbir öneminin bulunmadığını ifade edeceksin, hem de seninle yol arkadaşlığı

yapılmasından vazgeçilmesini, **Fatiha Suresi'ne atıfla "sırat-ı müstakimden sapma"** olarak nitelendireceksin..

Böyle bir "lider"e hangi **ilkeli** ve **dürüst** insan ayak uydurabilir, bilmiyorum.

Şu açık: Erdoğan'a ayak uydurmak için insanın ilkelerinin şunlar olması gerekiyor: İlkesizlik, omurgasızlık, dürüstlükten nasipsizlik, dalkavukluk, "Hikmet buyurdunuz efendimcilik", hakkı ve hakikati umursamazlık..

*

Erdoğan, sanki çok tutarlı, mantıklı ve doğru şeyler söylüyormuş gibi, uluhiyet davasına girmemekten de söz etmiş.

Fakat kendisi, **Fatiha Suresi'ndeki sırat-ı müstakimi** (ki Allahu Teala'nın nimet verdiği **peygamberlerin yolu**nda olmayı ifade ediyor), sanki o sureyi haşa kendisi vahyetmiş gibi, **laik partisinin yol arkadaşlığına** indirgeyebiliyor.

Etrafına da toplamış dalkavuklar güruhunu, onlar "Hikmet buyurdunuz efendimizzz" makamından başlarını salladıkça, kendisinde kim bilir nasıl bir müstesna akıl, idrak, fehim ve irfan bulunduğu zehabına kapılıyor.

Üstelik, **referandum** öncesinde, hayır diyenlerin dünyalarını ve **ahiretlerini tehlikeye** atacaklarını rahatça söyleyen de kendisiydi.

Referandum öncesinde, **ebedî âlemin ölçüsü** olarak, kendisinin arzusu doğrultusunda **evet** oyu kullanılmasını gösteriyor. Referandum sonrasında ise, **İslamcılık önemsiz** hale geliyor. Ebedî âlemin ölçülerinden söz edip uluhiyet davasına girmeme edebiyatı yapıyor.

Fakat, bunda bile tam tutarlı olamıyor. Kendisiyle kölece bir yol arkadaşlığını **sırat-ı müstakim** olarak gösteriyor.

Demek ki, **referandum öncesinde ahiret için ölçü koyması**, tanrılık davasına girmesi anlamına geliyormuş. Bunu da itiraf etmiş oluyor.

Bu beyefendi, **Allahu Teala'nın şeriatine karşı Araplara laiklik tavsiye eden** "sırat-ı müstakim" abidesi..

Allahu Teala'yı dünyaya karıştırmıyor.. Fakat kendisi ahireti bile tekeline almış..

Sonra da gelsin uluhiyet davasına girmeme edebiyatı..

Allahu Teala'nın ilkelerini, şeriatini, dinini hatırlatırsanız, kendinize değil **Allah'ın yolu**na çağırırsanız, uluhiyet davasına girmiş oluyormuşsunuz. Kendi laik yolunuza, yol arkadaşlığınıza çağırmak ise, sırat-ı müstakimmiş..

Kimse onu ve partisini **Allah'ın yolu**na çağırmamalıymış, çünkü bu, uluhiyet davasına girmek olurmuş.

Ama kendisi, onunla l**aik yol arkadaşlığı**na şu veya bu nedenle son verenleri sırat-ı müstakimden sapmakla suçlama imtiyazına sahip..

Kendisine oy vermeyenlerin ahiretlerinin tehlikede olduğuna hükmetme mevkiinde..

Ey Erdoğan, sen kendini ne zannediyorsun?

Alllahu Teala sana mülk ve saltanat vermiş.. Böyle mi şükrediyorsun?

"Allah kendisine mülk (hükümdarlık ve zenginlik) verdiği için şımararak Rabbi hakkında İbrahim ile tartışmaya gireni görmedin mi!…" (Bakara, 2/258)

RÜYA YOK AMA KEHANET BOL

Mahmut Toptaş, ***Millî Gazete***‘deki köşesinden, “Günümüzün sayıları 200’ü bulan **devlet başkanları** neden hiç rüya anlatmıyorlar, yoksa iyi görmüyorlar mı?” diye soruyordu.

Yabancı devlet başkanları rüya anlatıyor mu, anlatmıyor mu, takip edecek durumda değiliz. Fakat Erdoğan’ın neyi anlatıp neyi anlatmadığını bir parça biliyoruz.

Rüya anlatmıyor, fakat geleceğe dönük, kehanet kabilinden nurlu ufuklar müjdeliyor.

Mesela, Türkiye Gençlik Vakfı’nın düzenlediği 4.TÜGVA Gençlik Buluşması’nda şunları söylemişti:

> Zaman bizden yanadır. Son durak, son ilahi ferman bizden yanadır. Dünya düşman olsa da iman bizden yanadır. İstikbal bizimdir, hiç şüpheniz olmasın. Cumhuriyet bizim için yeni bir dönem değildir, Osmanlı’nın, Selçuklu’nun devamıdır.
>
> (http://www.haber7.com/ic-politika/haber/2291605-cumhurbaskani-erdogan-konusuyor)

Eskiler, “Büyük lokma ye de, büyük laf söyleme” demişler.

Bu sözler, bu iddialı laflar, insanın başına iş açar..

Bir defa, sen gaybı bilemezsin. Zamanın kimden yana olduğunu ancak Allahu Teala bilir.

“Son durak, son ilahî ferman bizden yanadır” diyorsun da, sen kendin ne kadar “ilahî ferman”dan, Şeriat’ten yanasın, bunu bir düşün.

Allahu Teala, insanları imtihan ediyor, kendisinin fermanından yana olup olmayacaklar mı diye.. Yoksa, ilahî ferman, senden yana olup olmama diye bir imtihanda değil..

Mısır’a, Tunus’a gideceksin, Şeriat’le, ilahî fermanla sorunu olmayan insanlara “Bırakın Şeriat’i, laiklik gibisi yok” diyeceksin, sonra da, bu sözlerini düzeltmeye bile gerek görmeden “ilahî ferman” edebiyatı yapacaksın..

TBMM Başkanı İsmail Kahraman düşünce ve inanç hürriyetini kullanarak Anayasa’da laiklik lafının olmaması gerektiği yönündeki kişisel kanaatini dile getirdi diye, ona, Mısır’daki konuşmasını hatırlatarak ayar veren Erdoğan değil de, Kılıçdaroğlu muydu?

İlahî ferman Şeriat mi, yoksa T.C.’nin mevcut anayasası mı?

*

“İman bizden yanadır”mış..

İman senin neyinden yana, laikliğinden mi?

Cumhuriyet bizim için yeni bir dönem değilmiş, Osmanlı’nın Selçuklu’nun devamıymış..

Evet, Cumhuriyet, Selçuklu’nun ve Osmanlı’nın mirasına konduğu için, onların devamı.. Onlar olmasaydı, Cumhuriyet diye birşey de olmazdı.. Ama, “İstikbal bizimdir” diye konuşmanın bir anlamı yok.

Osmanlı'da akılsız birileri **devlet-i ebed müddet** kavramını icat ettikten sonra yıkılış süreci başladı.

İstikbal, **senin laik (dinler arasında tarafsız, Allahu Teala'ya iman ile öküze tapma dinine eşit mesafede) devletinin** değildir. İstikbal, müttekîlerindir, Allahu Teala'dan korkan ve ona itaat edenlerindir.

> **"İşte bunlar, sana vahyettiğimiz gayb haberlerindendir. Bundan önce onları ne sen biliyordun, ne de kavmin. O hâlde sabret. Çünkü akıbet, müttekîlerindir (Allah'a karşı gelmekten sakınanlarındır)."** (Hud, 11/49)

*

Bunları yazmamız, Erdoğan'ın sözlerini "masum peygamber" kelamı gibi kabul edenleri rahatsız edebilir.

Fakat, konu Müslümanlık olduğu için, Erdoğan'ın sözleri bizi de rahatsız ediyor, derinden yaralıyor.

Bahçeli Türkçülük ve Türk devletçiliği hesabına konuşuyor, adamın camiden, cumadan haberi yok, cenazelerde ***Kur'an*** da okumuyor. Fatiha'yı bilip bilmediği şüpheli. Çok şükür kavim davası gütmediğimiz için, adamın lafları bizi ilgilendirmiyor.

Aynı şekilde **Kılıçdaroğlu** da, Atatürk'ün mirasının bekçisi olarak yeri ve konumu belli bir adam. Sözlerine kimsenin kulak astığı yok, bir şey yapıp söylediğinde "Ameller niyetlere göredir" diye "niyet okuma" terapisine tabi tutuluyor.

Ancak, Erdoğan'da durum farklı.. Adamın yalan yanlış lafları (evet yalan yanlış) **dinde standart** gibi kabul ediliyor.

Hatta, birileri o sahte “standard”a göre, bizim gibileri “hizaya getirmeye” çalışıyor, baskı yapıyorlar.

Erdoğan, Şeriat’e karşı laikliği savunma “özgürlüğü”nü kullanacak, fakat biz, Erdoğan’ın sözlerini iman ve akıl terazisinde tartmadan gözü kapalı kabul edeceğiz.

Birilerinin “**Hocaefendi** eşsiz evliyadır, her yaptığı hikmettir” diyerek akıllarını **Pensilvanya**‘ya kiraya vermeleri gibi, biz de Beştepe’deki saraya kiraya vereceğiz..

Ama Erdoğan, Şeriat’e karşı laikliği savunabilecek.. Biz ise, Erdoğan’a karşı Şeriat’i savunmayacak, savunamayacağız.. O, la yüs’el, sorgulanamaz ve hesap sorulamaz olacak.

Bu taksimi ancak kuzulara şah olan “kurt”lar yapar.

*

Her neyse..

Diyeceğimiz şu: Erdoğan, siyaseten topluma umut vaat etmeyi, cesaret aşılamayı gerekli görebilir. Fakat bunu, bu üslupla, bu söylemlerle, “din”i bu şekilde yanlış sözlere payanda yaparak sürdürmeyi bırakmalıdır.

Gaybı biliyor gibi atıp tutmamalıdır.

Şu büyük konuşma huyundan da vazgeçmelidir.

Dini kendisinden yana göstermek yerine, kendisinin dinden yana olduğunu ifade etmeli, aciz ve günahkâr bir kul olarak Allahu Teala’dan yardım beklediğini söyleme tevazuunu göstermelidir.

Ya da, bu alçakgönüllülüğü kendisine yakıştıramıyorsa, veya siyaseten işe yarar görmüyorsa, bu nurlu ufuklar ve iman bahsine hiç girmeyip başka şeyler söylemelidir.

*

Bu üslupla, bu tarz konuşmalarla insanları etkileyebilirsiniz, fakat Allahu Teala'nın rahmet nazarını celbetmeniz çok zor.

Hatta kahrına bile uğrayabilirsiniz.

Uğramanız ihtimali çok büyüktür.

Çünkü Allahu Teala, sizin sadece kamuoyu önündeki laflarınızı değil, kapalı mekânlardaki konuşmalarınızı da, kalplerinizdeki niyetlerinizi de biliyor.

Allahu Teala, imhal eder, fakat ihmal etmez..

Bizden söylemesi..

KIZDIRAN BENZETME

Haber7.com'un bir haberinin başlığı şöyleydi:

"Cumhurbaşkanı Erdoğan'ı kızdıran benzetme!"

Neye kızmış Erdoğan?

Ondan dinleyelim:

> "**CHP'nin malum milletvekili**nin lafına bak, "**Allah ile [bile] yetkilerini dağıtıyor**' diyor. Sonra meleklerin görevlerini sayıyor. Sonra diyor ki, siz tüm yetkileri Cumhurbaşkanı'na verirseniz o da bir kararname imzalasa ne olur? Haşa! Bir Cumhurbaşkanını neye benzetiyor! Sen bir kulu Allah ile aynı noktaya nesin [nasıl] getirirsin? Bu ne **terbiyesizlik**tir?"

Erdoğan, aynı konuyu Bursa'da da gündeme getirmişti:

> CHP'nin o malum vekili kendini savunmak için bir televizyon programına çıkmış. "Allah bile yetkileri dağıtıyor" diyor. Meleklerin görevlerini sayıyor. Siz alın tüm yetkiyi bir cumhurbaşkanına verirseniz, o anda bir kararname imzalarsa ne olur. Tövbe haşa, bir cumhurbaşkanını neye benzetiyor. Kafaya bak ya, **bunlarda din, iman böyle bir şey söz konusu değil**. Sen bir kulu Allah ile aynı noktaya nasıl getirirsiniz
>
> (http://www.habergunce.com/haber/Erdogan-Bunlarda-din-iman-boyle-bir-sey-soz-konusu-degil-411917.html)

Erdoğan’ın tepkisi yanlış değil..

CHP’li milletvekilinin yaptığı şey **terbiyesiz**lik..

Ancak, buna benzer lafları söyleyen başkaları da olmuştu.

Peki, böylesi bir sözün sahibi için “Bunda din iman yok” denilebilir mi?

Yani böyle bir kişi tekfir edilebilir mi?

*

Ali Eren hoca, yıllar önce, şu uyarıları yapmıştı:

> Sayın Erdoğan 11 Temmuz 2002’de Trabzon / Of’ta, “Zamanımızda 4 hak din olduğunu” söylediğinde, hemen îkaz vazifemizi yaptık.
>
> Mart 2014’de Muğla’da, Allah’tan başka kimsenin söylemesinin câiz olmadığı “Bizim rahmetimiz gazabımızı aşacaktır” denildiğinde de gereken îkazı yaptık.
>
> İmam-hatipli Düzce milletvekili Fevai Aslan, Ocak 2014’te, “**Başımızdaki lider, Allah’ın bütün sıfatlarını kendisinde toplayan bir liderdir**” dediğinde de tepki gösterdik. …
>
> “Bakara-makara” diyerek Bakara sûresiyle dalga geçtiği kendi sesiyle yayınlanan Egemen Bağış’ı, balkon konuşmasında Cumhurbaşkanı’nın yanına alması müslümanları çok kırdı. …
>
> (http://www.ihvanlar.net/2015/06/13/ali-eren-hocadan-2015-secim-degerlendirmesi-simdi-ne-oldi/)

Aslına bakılırsa, **Akparti milletvekili Fevai Aslan'ın sözü, CHP milletvekilininkinden kesinlikle daha kötü**..

Fakat, Erdoğan'ın Fevai Aslan'ı yalanladığını duymadık..

"Sen benim gibi aciz bir kulu nasıl Allahu Teala'ya benzetirsin, terbiyesiz!" demedi.

"Sende din iman yok" dediğini de duymadık..

Başka birşey yapıldı..

Fevai Aslan 2015 seçimlerinde **tekrar aday gösterildi, yeniden milletvekili oldu**.

*

Erdoğan, Bursa'da şunları da söylemişti:

> Emin olun bu durumda da her şey eskisinden daha iyi olacak. Türkiye koalisyon tartışmaları olmadan, istikrar ve güven ortamı tehdit edilmeden yönetileceği bir döneme girecek. **Buna karşı çıkacağım derken dünyanızı da ahiretinizi de tehlikeye atmayın.** Tabii biz CHP'lilerin bu sufleleri nereden aldıklarını çok iyi biliyoruz. Bunlar, sufleyi Pensilvanya'daki şarlatandan alıyorlar. Çünkü onun 15 Temmuz darbe girişimini gerçekleştiren militanları da **dünyalarını ve ahiretlerini yakmaktan, yıkmaktan söz ediyorlar**..
>
> (http://www.takvim.com.tr/guncel/2017/04/05/erdogan-bunun-hesabini-nasil-vereceksiniz)

Gerçekten tuhaf..

Akparti yandaşı **eski İslamcı, yeni "yerli ve milli müslüman"**larla konuştuğumuzda, devletin illa da İslam devleti olması gerekmediğini söylediklerine çok şahit olduk.

Onlara göre, önemli olan tek şey, devletin **adil** olmasıydı..

Bu da, **demokrasi** içinde gerçekleştirilebilirdi.

Şeriat'in adını bile duymak istemediklerini görüyorduk.

Hatta, Şeriat'i istihza konusu yapan imam hatip mezunu *eski İslamcı yeni "müslüman"*a bile rastladık.

Bunlara göre, Şeriat'in gelmesini iste**me**mek, demokrasiye "fit" olmak, insanın ahiretini tehlikeye düşürmüyordu.

Şimdi Erdoğan'dan öğreniyoruz ki, **Şeriat'in gelmesini istememek insanın ahiretini tehlikeye atmıyor** (Çünkü zatıalileri Mısır ve Tunus'a gidip, kâğıt üstünde de olsa yürürlükte bulunan Şeriat'e karşı laikliği tavsiye etmişti), fakat, **Erdoğan'ın anayasa değişikliği teklifini kabul etmemek insanın ahiretini tehlikeye atıyor**.

Allahu Teala'nın emir ve yasaklarını bir tarafa atmak değil de, Erdoğan'ın taleplerine sırt çevirmek, insanların ahiretini tehlikeye atıyor.

Erdoğan'a ve peşindeki kitleye ne demek lâzım, bilmiyorum ki!..

SELEFÎ TEKFİRCİLİĞE HAYIR, OBAMACI TEKFİRCİLİĞE EVET

Önce, ABD Başkanı Obama'nın açıklamalarının yer aldığı bir haberde aktarılan şu ifadeleri okuyalım:

> Obama, "İslam'la savaşta olmadıklarını" yineleyerek, "İslam, barışı öğütleyen bir din ve Müslümanların büyük çoğunluğu barışçıl. Ancak şu anda Müslüman dünyasında, farklı bir Tanrı'ya ibadet eden masum insanların öldürülmesinin kabul edilebilir olduğunu öne süren, çok uzun süredir büyüyen bir kanser var" değerlendirmesinde bulundu.
>
> ABD Başkanı Obama, şunları söyledi:
>
> "Bu tür aşırıcılık maalesef, farklı ülkelerde, özellikle de mezhepsel gerilimlerin olduğu, güçlü devlet güvenlik düzeneklerinin bulunmadığı nispeten kırılgan ülkelerde radikal grupların türeyebilmesi ihtimalini bir süre daha göreceğimiz anlamına geliyor. Bu nedenle de yapmamız gereken şey, 'köstebek avlama' ve bunlar nerede oluyorsa oraya ABD askerleri göndermek yerine, güçlü ortaklıklar inşa etmek, uluslararası toplumun bu sorunun farkına varmasını sağlamak. Arap ve Müslüman liderlerin, 'bunlar bizi temsil etmiyor, İslam dinini temsil etmiyorlar' demelerini ve onlara karşı güçlü tepkiler ortaya koymalarını sağlamalıyız."
>
> (https://www.haberler.com/haberler/obama-isid-i-itiraf-etti-6534756-haberi/)

Evet, Obama, IŞİD için, *"**Arap ve Müslüman liderlerin, 'bunlar bizi temsil etmiyor, İslam dinini temsil etmiyorlar' demelerini ve onlara karşı güçlü tepkiler ortaya koymalarını sağlamalıyız"*** diyor.

Aynı gün internet sitelerinde yer alan bir başka habere göre ise, bir sempozyumda konuşan Cumhurbaşkanı **Recep Tayyip Erdoğan**, IŞİD için şöyle demiş:

> ”I**ŞİD'in İslam'la alakası yok.** Bizim dinimiz İslam barış dinidir. Kelime anlamı itibariyle de barışın ta kendisidir.”
>
> (https://www.yeniakit.com.tr/haber/erdogan-isidin-islamla-alakasi-yok-31133.html)

*

Görüldüğü gibi, Obama, “Müslüman liderlerin şöyle şöyle tepki koymasını sağlamalıyız” diyor, ülkemizin liderleri de anında **aynı makamdan gazel** okuyorlar.

Sonra da birileri bize, “**Son kale Türkiye, Batı'ya meydan okuyan liderler, İslam âleminin son umudu, mazlum dünyanın gür sesi”** filan tarzı mavallar okuyorlar.

Evet, IŞİD'in gerek ortaya çıkış biçimi, gerek liderinin kimliği ve geçmişi ve gerekse hareket tarzları ve düşman seçimindeki tercihleri itibariyle **“şâibeli”** olduğu bir gerçek..

Ancak, IŞİD'e karşı Obama liderliğinde geliştirilen “dil”in İslâmî olmadığı da yine açık bir gerçek.

Bir defa, bu söylemin üreticisi, **Haçlılar**.. (Yani, Haç'a saygı duyanlar. Biz müslümanlar ise, Hilalcileriz.)

Ve, ülkemizin liderlerinin, **Haçlı söylemi**ni, hiç ikiletmeden benimsediklerini görüyoruz.

*

Bununla birlikte, tek kusurları, **söylem** düzeyinde (ki **eylem** düzeyinde de bunu tamamlamak istedikleri görülüyor) Haçlılar'ın peşine takılmayı kabul etmiş olmaları değil.

Aynı zamanda, bu topraklarda bir zamanların **Haricîler**'ine özgü bir mantığı ya da İslam anlayışını da yerleştirmeye çalışıyor gibi görünüyorlar.

Bilindiği gibi Haricîler, itikaden sağlam bile olsalar, günah işlediklerini gördükleri müslümanları **tekfir edip (kâfir kabul edip)** öldürebiliyorlardı.

Buna karşılık, bir **domuz**u öldürseler, sonra da bunun bir hıristiyana ait olduğunu anlasalar, bunu tazmin etmeleriyle tanınıyorlardı.

Hıristiyana karşı öyle, müslümana karşı böyle..

Şimdi, Obama'nın kuyruğuna takılan **"yerli" ve millî"** liderlerin de (Nasıl bir yerlilik ve millîlikse?), adeta Haricî mantığı ile hareket ettiklerini görüyoruz.

Onlara göre, IŞİD'in İslam'la bir alâkası yok..

Neyle alâkası var peki?..

Bu adamlar mecusî mi, budist mi?.. Ne bunlar?…

*

Necmettin Erbakan, partisine muhalif olanlar için "**patates dininden**" ifadesini kullanırdı (Tabiî kameralar önünde değil, kapalı kapılar ardında. Kameralar önünde, "60-70 milyon kardeş"ti.)

Obama'nın izindeki, **Millî Görüşçü olmamakla birlikte "millî" ve "yerli" olan** yeni liderler ise, Erbakan'dan daha özgürlükçüler. Karşı çıktıkları kişilerin İslam'la

ilgilerinin bulunmadığını söylüyor, fakat hangi dinden olduklarını seçme hürriyetini onlara tanıyorlar. **Patates dini**nden olmak zorunda değiller, mesela **domates dini**ni de tercih edebilirler.

Evet, IŞİD'çilere "vahşi" diyebilirsin, "gaddar" diyebilirsin, "günahkâr" diyebilirsin, "zalim" diyebilirsin.. Fakat, **"İslam'la ilgileri yok" deme hakkını sana kim veriyor?..**

Obama'dan aldığın fetva ile, müslümanı **tekfir** etme hakkını sana kim verdi?

Kaldı ki, bu IŞİD'çilerin yaptıkları ve savundukları **herşey**in yanlış olduğu da söylenemez..

Yani bu adamların İslam'la bir ilgisi yok, fakat **laiklik gereği İslam'la bir ilgisi olmadığı** gayet açık olan **Atatürk ilke ve inkılapları**na bağlı kalacağına yemin ederek milletvekili, cumhurbaşkanı, başbakan vs. olan sen ise, İslam'la ilgilisin… Öyle mi?..

*

Birisi senin müslümanlığını sorguladığı zaman hemen kıyameti koparıyorsun.. **"Vayy bunlar tekfirci.. Vayy bunlar Haricî.. Biz Ehl-i Sünnetiz.. Kimseyi tekfir etmeyiz.. Müslümanım diyene müslüman değilsin demeyiz .. Vıdı vıdı vıdı.."**

Arkadan güdümlü sözde Ehl-i Sünnetçi, "sınırlı sorumlu" **Ehl-i Sünnetçilik taciri uşak ilahiyatçılar** da derhal hücuma geçerler..

Fakat sen, **Obama'nın bir tür talimatıyla Haçlı ağzını kullanıp** müslümana "İslam'la ilgileri yok" dersen, bir şey olmuyor..

Necip Fazıl’ı hatırlamamak ne mümkün: “Bu taksimi kurt yapmaz, kuzulara şah olsa!”

KULLUK EDEBİ

Ahmet Davutoğlu, başbakanlığı sırasında yaptığı bir konuşmada "**Allah da bizimle**" diyerek **Allahu Teala'dan haber getirmiş** bulunuyordu.

Mutasavvıfların sıkça vurguladığı, akaid kitaplarımıza da girmiş, esas itibariyle âyet ve hadîslerden çıkarılmış bir gerçek şöyle ifade edilmektedir: Müslüman, **korku (havf) ve ümit (recâ) arasında** olmalıdır.

Allahu Teala'dan emin olmak da, onun rahmetinden ümit kesmek de **küfür**dür:

> "Yoksa **Allah'ın tuzağından** mı emîn oldular? Fakat hüsrâna uğrayanlar gürûhundan başkası Allah'ın tuzağından emîn olmaz." (A'raf, 7/99)

Tarihin görmediği ve göremeyeceği bir saltanata sahip bulunan Süleyman a. s. "Allah da bizimle" dememiş, farklı konuşmuştu:

> "Kitaptan bilgisi olan biri, "Ben onu, gözünü kapayıp açmadan önce sana getiririm" dedi. Süleyman, tahtı yanında yerleşmiş hâlde görünce şöyle dedi: 'Bu, şükür mü, yoksa nankörlük mü edeceğim
> diye **beni denemek için,** Rabbimin bana bir lütfudur. Kim şükrederse ancak kendisi için şükretmiş olur. Kim de nankörlük ederse (bilsin ki) Rabbim her bakımdan sınırsız zengindir, cömerttir'." (Neml, 27/40)

Evet, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in "Allah da bizimle" demek anlamına gelen ifadeleri olmuştu, fakat bu, Bedir'de olduğu gibi, **Cebrail a. s.'ın verdiği müjdelerden sonra** söylenmişti.

> “Ve dediler ki: ‘Bizlere birkaç sayılı günden başka cehennem ateşi temas etmeyecektir.’ De ki: ‘Siz Allah’ın huzurunda bir ahid mi aldınız? Elbet de Allah Teâlâ ahdinde hulf etmez. **Yoksa bilmeyeceğiniz bir şeyi Cenâb-ı Hakk’a isnad** edip söylüyor musunuz?’” (Bakara, 2/80. Ömer Nasuhi Bilmen meali)

Davutoğlu gibi isimlerin böylesi sözlerini duyunca üzülmemek mümkün değil.

Onun böylesi sözlerinden değil de, salt **eleştirilmesinden üzüntü** duyanlara tavsiyemiz şudur:

“Allah bizimledir” diye **haddi aşan laflar** etmek ve “**Allahu Teala adına konuşmaya kalkışmak**” yerine, **Allah’ın yolunda olmayı** hedeflerseniz, ve liderlerinizin doğru-yanlış her sözüne “Hikmet buyurdunuz efendim” makamından nakarat düzmek yerine onları Allahu Teala’yı ta’zime davet ederseniz, daha doğru, daha faydalı ve akıbet bakımından daha ümit verici birşey yapmış olursunuz.

*

Malum, Ahmet Davutoğlu Nasrettin Hoca gibi Akşehirlidir.

Bindiği dalı kesen adamın ağaçtan düşeceğini bilen Nasrettin Hoca’nın aynı adaman ne zaman öleceğini de bilmesi istenebildiğine göre, aynı Akşehirli kafasıyla, Allah’ın kendileriyle birlikte olduğunu bilen Davutoğlu’nun kimlerin İslam’la ilgisiz olduğunu bilmesi de beklenebilir.

Nitekim Davutoğlu zamanında şöyle bir tekfirci beyanatta bulunmuştu:

> “**İslam denildiğinde bugün IŞİD’i görenlerin bence ortak özelliği cahillikleridir.** IŞİD’in de bugün geldiği barbarlık, kendi cehaletinin

> ürünüdür. İslam ve İslam toplumlarının oluşturduğu medeniyet, IŞİD ile anılamaz, IŞİD de İslam'la anılamaz" demiş.
>
> (https://www.aa.com.tr/tr/turkiye/islam-medeniyeti-isid-ile-anilamaz/115873)

Aynı Davutoğlu, Osman Baydemir'in TBMM kürsüsünde "Rabbim şahittir ki" diye konuşmasına bile tepki göstermiş bulunuyordu.

Baydemir, "Rabbim şahittir" diyemezdi.

Şöyle konuşmuştu:

> Dün rabbimize seslenerek, TBMM kürsüsünden seslenerek HDP sözcüsüne de hatırlatırım. Biz o seslenişi bütün milletle yapa yapa buraya geldik. Ama sizlerin eli semaya yükselmedi, Kandil dağına yükselmemeli önce onu öğreneceksiniz. Onun için hep beraber bu ulvi mücadeleyi yürüteceğiz.

Peki siz TBMM'de yaptığınız yemin ile elinizi nereye kaldırıyorsunuz?

Semaya mı, yoksa Çankaya veya Anıtkabir'e mi? Nereye?

Sonra da ulvî mücadeleden söz ediyor. Erbakan olsa "Hadi oradan!" derdi.

*

Bir başka tekfirci, Erdoğan'ın danışmanı Yiğit Bulut..

Yeni Şafak gazetesi yazarı Yusuf Kaplan, bu adam için "O şahış asker dayatması ile getirildi. Cumhurbaşkanı'nın bileğini büktü" şeklinde konuşmuştu.

Bunun üzerine Yiğit Bulut, bir yazısında isim vermeden onu meczup ve münafık ilan etmişti.

Münafık, yani maskeli kâfir.

Münafık deme gerekçesi, Kaplan'ın Erdoğan'ı ve Erdoğancıları eleştirmek için topu topu iki cümle söylemiş olması.

Yani bunlara göre Erdoğan "iman esası" olmuş oluyor.

Kur'an ve Sünnet hesabına değil, fakat Erdoğan hesabına tekfir atışı serbest..

Ve, ikide bir "Aman da tekfirden uzak duralım" diye akıldânelik yapan kapıkulu mollalarının perhizi, konu Erdoğan olunca bozuluyor. Adamlarda çıt yok.

TEKFİR ETMEYELİM, EBU LEHEB DİYELİM

Haber7.com'un haberine göre, Cumhurbaşkanı Erdoğan, Kutlu Doğum Haftası Etkinliği'nde ilginç açıklamalarda bulunmuş.

Bir cümlesi şöyle: ***"Allah'tan başka hiç bir güce kul olmadık, olmayacağız."***

Erdoğan acaba, Allah'tan başka hiçbir güce kul olmamaktan neyi kastediyor?

"Allah'tan başka hiçbir güce kul **olmamalıyız**" dese, sorun yok. Fakat "Allah'tan başka hiçbir güce kul olmadık, olmayacağız" şeklinde "büyük" bir laf ediyorsa, insanlar onun yapıp ettiklerini sorgular.

Kendisi buna davetiye çıkarmış olur.

Erdoğan'ın yapıp ettiklerine bakınca, onun "Allah'tan başka hiçbir güce kul olmama" anlayışının son derece basit, sıradan ve önemsiz birşey olduğu sonucuna varılabilir mi?.

Milletvekili ve cumhurbaşkanı olurken, İslamî ilkelerle açıkça çelişen Atatürk ilke ve inkılaplarına **bağlılık yemini** ediyorsunuz ve aynı zamanda da "Allah'tan başka hiçbir güce kul olmadık, olmayacağız" diyorsunuz.

Allahu Teala'nın emir ve yasakları değil, **Brüksel'in kararları** hayatına yön veriyor, fakat aynı zamanda "Allah'tan başka hiçbir güce kul olmadık" diyebiliyorsun.

Mısır ve Tunus'a gidip, "Allah'ın emir ve yasaklarını, **Şeriat**'i boş verin! Biz denedik, **Batı'nın laikliği** tadından yenmiyor" diye **alafranga vaaz** veriyorsun, sonra da çıkıp "Allah'tan başka hiçbir güce kul olmadık, olmayacağız" diyorsun.

*

Görüldüğü gibi Erdoğan, Allah'tan başkasına kul olmama konusunda **mezhepler üstü yeni bir anlayış** getirmiş bulunuyor.

Çağdaş olmak başka birşey. Herkese nasip olmuyor.

Erdoğan, söz konusu etkinlikte, "**paralel operasyonları**" için de şunları söylemiş: *"Biz bu operasyonlara birliğimizi, huzurumuzu tesis etmek için devam edeceğiz."*

Demek ki bazen, birliğimizi ve huzurumuzu tesis etmek için "operasyon" yapmak gerekiyormuş.

Erdoğan, şunları da söylemiş:

> "DAEŞ, Boko Haram, El Kaide'nin tüm zulümleri sadece Müslümanlara karşıdır. Bu örgütlerin İslam'a verdiği zararları, İslam düşmanları dahi verememiştir."

Demek ki, adı geçen örgütler, "müslümanların birliğini ve huzurunu tesis etmek için" operasyon yapma iddiasıyla ortaya çıkmıyorlarmış.

Birlik ve huzur için operasyon yapma akıllığı da bize özgü.

Öbürlerininki ise, zulüm. Üstelik, tüm zulümleri ve operasyonları sadece Müslümanlara karşıymış.

Başta ABD ve Avrupa olmak üzere Batılı güçler de, Müslümanları çok sevdikleri için, "sadece Müslümanlara zulmeden" bu terör örgütlerine savaş açmış durumdalar.

Batılı dostlarımız “sadece Müslümanlara zulmeden” bu terör örgütlerine karşı Müslümanları savunmaya çalışırken, Cumhurbaşkanı Erdoğan’ın duyarsız kalması tabiî ki düşünülemez.

Zaten, bu örgütlerin İslam’a verdiği zararları, hiç kimse vermemiş.

Sonra bunlar, tutup “cihat”tan söz ediyormuş.

Halbuki, Erdoğan’ın söylediğine göre, “**Bugün bir cihattan söz edeceksek en büyük cihad, bu *İslam düşmanlarının ortaya çıkmasını sağlayan* cehalet ve fitne ile mücadele etmektir”.**

Yani Erdoğan’a göre asıl cihad, İslam düşmanları ortaya çıkmasın diye, “cihat”tan söz eden “cehalet ve fitne” ile mücadele etmekmiş.

Cehalet ve fitne de, burada, anlaşıldığı kadarıyla, söz konusu örgütler demek oluyor.

Yani, Erdoğan da az çihatçı değil ama, cihat edilmesini istediği kesimler farklı. Mesela Batı’da İslam düşmanları ortaya çıkmasın, bizi sevsinler diye, cehalet ve fitnenin kaynağı olan söz konusu örgütlere karşı cihada çıkmalıymışız.

Cihada çıkmalı ve bataklığı kurum kurum kurutmalıymışız. Yoksa Batı’da İslam düşmanları ortaya çıkacakmış.

Ağzından bal damlayan Erdoğan, aynen şöyle diyor:

> “**Yunus Emre**’den bir mesajımız var meydanlarda hep bunu söylerim. Yaradılanı severim Yaratan’dan ötürü.Bu terör örgütlerinin İslam’a verdiği zararı en azılı İslam düşmanları vermedi. Sorsanız **cihat** yapıyoruz diyorlar. Oysa ki cihad zulmetmek değildir. Masum insanların kanını dökmek değildir. Bunlar ***Ebu Leheb’in devamı*dır. Bu *bataklığı kurutmalıyız.*”**

Yanlış anlaşılmasın, yaradılanı seveceğiz ama, "paralel"i zinhar sevmeyeceğiz, söz konusu terör örgütü mensuplarını sevmeyeceğiz.

Ya kimi seveceğiz?

İslam düşmanı olması muhtemel kişileri seveceğiz, onlar İslam düşmanı olmasın diye, sevgi operasyonu yapacak, bu bataklığı kurutacağız.

George Orwell'in "***Hayvan Çiftliği***"ndeki "anayasa"dan ilham alacağız: "Bütün hayvanlar eşittir, ama bazıları daha eşittir."

Tamam, yaradılanı seveceğiz ama, yaradılan var, yaradılan var. **Bazıları daha fazla yaradılandır.**

Kimseyi "tekfir" etmeyeceğiz, birlik ve beraberlikten yana olacağız. Ama "bunlar"ın Ebu Leheb'in devamı olduklarını da bileceğiz.

Tüm müslümanların birlik ve beraberliğini savunacağız, ama **Ebu Leheb'in devamı olanları müslüman kabul etmeyecek**, onları kurutulması gereken "**bataklık**" olarak göreceğiz.

Bu arada da, yaradılanı Yaradan'dan ötürü seveceğiz.

İslam düşmanı olması muhtemel yaradılanları sevdiğimiz için de, bu **yaratılmayı hak etmeyen yaratıkları bataklıklarında kurutacağız**.

*

Ha, bunlar ne diyorlar? Dini korumaktan mı söz ediyorlar?

Olamaz, olabilemez.

Erdoğan'ın ifadesiyle, ***"Dinin sahibi Allah'tır kimse zarar veremez".***

Dolayısıyla, din için yorulmamıza, kaygılanmamıza, çaba sarfetmemize gerek yok.

Bırakalım Allahu Teala kendi dinini kendisi korusun.

Ama, bizim gibi müslümanlar kendi "haysiyetimizi" korumalıyız. Evet, Erdoğan, ***"Dinin sahibi Allah'tır kimse zarar veremez"*** dedikten sonra, ***"Ama müslümanlar kendi haysiyetlerini korumalıdır"*** diye sözlerini sürdürüyor.

Haysiyetimizi korumak için de, Müslümanların birlik ve beraberliği içine dahil edilmeyi hak etmeyen, **Yaradan'dan ötürü sevilmeyi değil, dövülmeyi hak eden**, kurutulması gereken **bataklık** demek olan, **Ebu Leheb** gibi küfür timsali kabul edilip tekfir edilmeleri icap eden birileriyle **mücadele** etmemiz gerekiyor.

Asıl cihat bu.

*

"Ama müslümanlar kendi haysiyetlerini korumalıdır" diyen Erdoğan, hemen ardından şu vecizeyi Türk tarihine armağan ediyor: ***"Mezhep fanatizmliğini dinlerin önüne geçirenler birliği sağlayamazlar."***

Şimdi muhterem kardeşim, mezhep fanatizmi ile, "Her ne kadar söz konusu kesimler Erdoğan tarafından Ebu Leheb olarak nitelendiriliyorsa da, Ehl-i Sünnet müslüman olarak, ehl-i kıbleyi tekfir etmeyiz. Açıkça küfür olan bir söz ve eylemleri bilinmedikçe onları günahlarından dolayı tekfir etmeyiz" deme sakın!

Mezhep fanatizmini bırak!

Ümmetin birliği için, bunları kurutulması gereken bataklık olarak gör. Bunlara Ebu Leheb muamelesi yap.

Yap, yoksa Batı'da İslam düşmanlığı ortaya çıkacak. Onlara ayıp olmasın.

Böylece İslam birliği, ümmet birliği sağlansın. Ümmet, bu bataklığa karşı birlik olsun. Böylece, Batı'da, şurada burada İslam düşmanlığının ortaya çıkması tehlikesi de kalmasın.

Erdoğan'ın aynı konuşmasında ifade ettiği gibi, ***"Artık mezhep meşrep kökenlerini bir tarafa bırakıp vahdet ve tevhide sarılalım".***

Vahdet ve tevhid içinde, bu zamanın Ebu Leheb'lerini, ait oldukları bataklıkta kurutmak için harekete geçelim.

Karşımızdakilerin mezhep ve meşrebi Ebu Leheb'lik..

Onların mezhep ve meşrebinin kökünü kurutalım.

Tutarlı olalım, ciddi olalım, İslam anlayışımız düzgün ve insicamlı olsun. Ne söylediğimizi bilelim. Saçmalamayalım. Nalıncı keseri gibi hep kendimize yontmayalım. Birbiriyle çelişen lafları arka arkaya sıralamayalım.

Bataklığın hakkından gelelim.

SELEFÎLİK BİLGİÇLERİNE TEKFİR KONULU EV ÖDEVİ

Erdoğan Arap Baharı sırasında Mısır ve Tunus'a gidip **Şeriat yerine laiklik** tavsiye etmişti.

Bu, Müslüman Kardeşler Teşkilatı'na/Partisi'ne, *"Kâğıt üstünde de kalsa, devrik devlet başkanı Hüsnü Mübarek döneminde bile* ***anayasasında Şeriat*** *kaydı yer alan devletinizi laikleştirin, dinler arasında tarafsız (yani dinsiz) hale getirin"* demek oluyordu.

Hangi akılla bunu yapabildi, ona kimler bu aklı verdi, anlamak zor.

*

Tarih 29 Eylül 2018.

Yer Almanya.. Köln şehri.

Diyanet İşleri Türk-İslam Birliği'ne (DİTİB) bağlı Merkez Camii'nin açılışı yapılıyor.

Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoglu, İçişleri Bakanı Süleyman Soylu, Milli Savunma Bakanı Hulusi Akar ve MİT Müsteşarı Hakan Fidan da katılımcılar arasında.

Erdoğan orada şöyle konuşuyor:

Camimiz aynı zamanda, Almanya genelinde yaşayan milyonlarca Müslümanın da gurur abidesidir…. İşte burada ve buradan özellikle feyzini, nasibini alan teröre karışmaz. Buradan nasibini alan İslam'ın mefhum olarak kökü silm, yani barıştan geliyor. **İslam barış dinidir. Terörün yeri yoktur.** DEAŞ, MEAŞ falan **bunların İslam'la yakından uzaktan alakası yoktur**.

Evet, İslam barış dinidir, fakat **aynı zamanda** savaş dinidir.

Kötülükle, şeytanlıkla, cani ruhlulukla, ahlâksızlıkla, haksızlıkla, zulümle savaş dini..

İslam'ın kendine ait bir terminolojisi ve kavramları vardır. Onda, Batı'nın bir **ideolojik-kültürel-siyasal savaş aleti** olarak ürettiği ideoloji yüklü **terör** kavramının yeri yoktur.

Fesat (bozgunculuk) ve bağy kavramları vardır.

Beyefendi, İslam'ı, Batı'nın terör kavramı çerçevesinde **güncelliyor**.

Batı'nın siyasal projesine uyduruyor.

*

DEAŞ'ın durumuna gelince..

Ortada iki ihtimal vardır:

DEAŞ'ın yaptıkları ya doğrudur, ya da yanlıştır.

Doğruysa, sen onları İslam'la uzaktan yakından ilgisiz görmekle, **helal**e (belki de **farz ve vacibe**) **haram** demiş ve müslümanı **tekfir** etmiş olduğun için kâfir olursun.

Yaptıkları yanlışsa, o takdirde de, onların **"günahkâr, suçlu, cezayı hak etmiş müslümanlar"** olduklarını söyleyebilirsin ancak.

İslam'la uzaktan yakından bir ilgilerinin bulunmadığını söylemek ise, **Haricî kafalılık**tır.

Ehl-i Sünnet yolunu terk etmektir.

*

Haricîlerin itikadına göre, büyük günah işleyen küfre düşer, İslam’la uzaktan yakından bir ilgisi kalmaz.

Ancak, “sahih İslam”a (Ehl-i Sünnet'e) göre, **günah** insanı küfre düşürmez. **İnkâr** küfre düşürür.

Ve, (hadîslerden çıkan hüküm gereğince) müslümanı salt günahından dolayı **tekfir** eden, kâfir sayan kişi, kâfir olur.

Çünkü bu, şarî’ (şeriat vaz' edici, kanun koyucu) rolü oynamak, tanrılık taslamak, kendi kafasından din icat etmek, iman ve küfür tanımı yapmaktır.

*

Her halükârda “**Bunların** İslam’la alâkası yoktur” diyemezsin.

Mesela, **açık** bir haramı alenen işleyen müslümanı ele alalım.

Başını açan bir kadını..

Kadehini yudumlayan bir akşamcıyı..

Yolsuzluk yapan ve rüşvet alan bir bürokratı..

Hırsızlık yapan bir gaspçıyı..

Böyle bir kişiye, “Senin **bu yaptığının** İslam’la alâkası yoktur” diyebilirsin, fakat “**Senin** İslâm’la alâkan yoktur” diyerek **aforoz** edemez, **papaz** rolü oynayamazsın.

*

Mezhebî ihtilaflara gelelim..

Yani içtihat farklılıklarına..

İçtihadî, yani kesinlik taşımayıp zan içeren meselelerde, karşındaki müslümanın değil şahsı, kanaati ve eylemi için bile “Bu yaptığının İslam’la alâkası yoktur” diye konuşma hakkın bulunmaz.

Mesela İmam Zeyd'in (rh. a.) isyanını, ayaklanmasını ele alalım.

O, zalim olmaları gerekçesiyle devlete, devlet yöneticilerine baş kaldırmıştı.

İmam-ı Azam rh. a. bu isyana iştirak etmedi.

Fakat İmam Zeyd için “Bu yaptığının İslam’la alâkası yoktur” diye de konuşmadı.

Onu fıskla, günahla bile suçlamadı.

*

Erdoğan'a tavsiyem şudur:

Diyanet‘e, saf köylü rolü oynayan bir adamını gönder, şu soruyu sordur (Sen sorarsan oradaki kapıkulların yüzüne gerçeği söylemekten çekinirler):

Şeriat’in ve laikliğin ne olduğunu bilerek “**Bu devirde Şeriat’e gerek yoktur, devletler laik olmalıdır**” diyen kişinin imanı kalır mı?

Sordur bunu!..

DEVLET BAHÇELİ'YE FURKANCILARI TEKFİR ETMEK SERBEST

Haber7'de şöyle bir haber yer almıştı:

> **Fetullah Gülen'den itiraf: Çok doğru çizgide yaşamadım**
>
> FETÖ elebaşı Gülen, örgüt üyelerine yaptığı konuşmada itiraf gibi sözler sarf etti. "Çok doğru bir çizgide hayatını sürdürmediğini" belirten Gülen, örgüt üyelerine vasiyetinde yapının sadece ABD merkezli kalacağını da işaret etti.
>
> FETÖ elebaşı Fetullah Gülen'e ait son ses kaydı yayınlandı. Gülen, itiraf niteliğindeki sözlerinde, doğru bir çizgide hayatını sürdürmediğini belirtti. Örgüt üyelerine konuşan Gülen'in, **"Ben kendimden çok emin değilim. Çok doğru bir çizgide hayatı sürdürdüğüm kanaatinde değilim"** dediği duyuluyor. Gülen, şunları söyledi:
>
> ***"Allah'tan başka bütün mülahazaları kafadan silip atmak icap ediyordu ama ihtimal ki onu yapamadık, ki bugün bunlara maruz kaldık. İnşallah sizler o boşluğu doldurursunuz. İnşallah katlanan katlana meseleyi yarınlara taşırsınız."***
>
> Örgüt üyelerine vasiyette bulunan Gülen'in, örgütün sadece ABD merkezli kalacağını işaret etmesi de dikkat çekti.

Gülen, benzer şeyleri altı yıl önce de söylemişti.

Yine ***Haber7***'den:

> **Fethullah Gülen'den itiraf: Doğru yolda yürümedik!**

Devletin arka arkaya düzenlediği operasyonlar sonucu iyice güç kaybeden Gülen Örgütü'nde özeleştiri aşamasına geçildi.

Örgüt içindeki çöküşü engellemeye çalışan Fetullah Gülen yeni mesajında hem itiraflarda bulundu hem de yandaşlarına umut vermeye çalıştı.

'Yoldan saptıkları' itirafında bulunan Fetullah Gülen, "Son dönemde şahit olduğumuz çekmeler, ızdıraplar, tehcirler, tehditler, tenkiller, ibadeler, mahkûmiyetler, mağduriyetler, mazlumiyetler, mevkufiyetler, mustantakiyetler… Bütün bunlar bizi üzebilir. Bunları da şefkat tokadı veya **kulak çekilmesi şeklinde mülahazaya almak** lazımdır. Doğru yolda doğru yürüme hususiyetlerini koruyamayabiliriz; hafizanallah, kaymalar yaşayabiliriz. **İhtimal ki biz yürüdüğümüz bu yolda yolun âdâbına tam uyamadık; Hazreti Mevlâ da kulağımızdan hafif tuttu ve çekti.**" dedi.

*

Gerçekte dünyevî başarı ya da başarısızlıklar, sefası sürülen refah ya da çekilen sıkıntılar, insanın doğru yolda olup olmadığının anlaşılmasında ölçü olmaz.

Hitler'in sonunda yenilgiye uğrayıp helak olması, **Stalin**'in ise devletinin başında saltanat sürmeye devam etmesi, birincinin berbat bir adam olmasına karşılık ikincinin doğru yolda olduğunun işareti olarak görülemez.

İmam-ı Azam'ın hapiste can vermiş olması, ona bu muameleyi reva görenlerin doğru, kendisinin ise yanlış yolda olduğu anlamına gelmez.

Meşhur **Haccac-ı Zalim**'in, muarızlarına galip konumda gücünün ve ikbalinin zirvesindeyken can vermiş olması da, onun mübarek bir insan olduğunu düşünmemize imkân vermez.

*

Bununla birlikte **kulluk edebi**, felaketler karşısında, **Hz. Yunus a.s.** gibi **"La ilahe illâ ente, subhaneke, innî küntü min ez-zalimîn"** (Senden başka ilah yoktur, sen her türlü eksiklikten [ve kullarına zulmetmekten] münezzehsin, muhakkak ki ben zalimlerden oldum [ve bu sıkıntıları çekmeyi hak ettim]" diye düşünmeyi ve inanmayı gerektirir.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Fethullah Gülen'in **"Ben kendimden çok emin değilim. Çok doğru bir çizgide hayatı sürdürdüğüm kanaatinde değilim"** demesi, ondan beklemediğim bir **olgunluk** durumunda.

İşi bu noktada bırakmayıp "kendisinden emin olmadığı" hususları açıklasa, hangi noktalarda "çok doğru bir çizgide hayat sürdüğü kanaatini taşımadığı"nı ortaya dökse, ayrıca, bugüne kadar kendisine yöneltilmiş olan tenkitlerden haklı olanları dile getirse, ahireti açısından son derece faydalı birşey yapmış olur.

Yapabilir mi, bilemem.. Yapamaz gibi görünüyor.

Bununla birlikte, bu açıklamalarıyla, ahirette Allahu Teala'nın huzurunda, *"Ya Rabbi, etrafımdaki insanların benim hatalarımı paylaşmalarında benim bir suçum yok, onlara* ***'Ben kendimden çok emin değilim. Çok doğru bir çizgide hayatı sürdürdüğüm kanaatinde değilim****' demiştim"* diyerek kendisini savunma imkânına kavuşmuş durumda.

Fakat bu kadarı kendisini kurtarmasına yeter mi, orası tartışılır.

*

İmdi, kendimize soralım..

Atatürk'ü yere göğe konduramayan, adeta peygamber yapan **Haydar Baş** belası, Fethullah Gülen'den daha mı doğru yoldaydı?

Furkancıları **münafık, içi müşrik** ilan eden, onlarda "ihlas ve **imanın mumla aransa bulunmayacağı**" fetvasını veren **tekfir** mitralyözü **Devlet Bahçeli**'nin istikameti (İslamî açıdan) Fethullah'ınkinden daha mı iyidir?

Siz ey, hangi sözlerin küfür olduğunu "**delil**"leriyle açıklayan, asla işkembeden atmayan müslümanları **tekfircilikle suçlayan** yandaş medya yazar çizerleri, **kapıkulu ilahiyatçıları**, buyrun **Devlet Bahçeli**'ye de **tekfir** konusunda ayar verin!

Ne duruyorsunuz!.. Niye süt dökmüş kediye döndünüz?..

O hiddet ve celaliniz nereye gitti?

*

Geçmiş yıllarda ***Star*** gazetesi yazarı ***Resul Tosun*** şunu yazmıştı:

> "90 senedir dindarlara hayatı zehir etmeye çalışanların ve toplumu İslam'dan uzaklaştırmaya çalışanların tek gerekçeleri laiklik. İşte tam da bu sebeple istismarı önlemek için **laiklik ilkesi tüm çağdaş ülkelerde olduğu gibi ya anayasadan çıkarılmalı ya da istismarı engelleyecek netlikte tarif edilerek yer almalıdır**."

"Laiklik olmasın!" demiyor. **Avrupalılar'ın çağdaş laikliğine** davet ediyor.

Onlarınki gibi ***çağdaş*** **anayasa** istiyor.

Beğenmediniz mi?.. Eh, buna da razı, "Bari şunu tarif edin de, ne olduğu bilinsin" diyor.

Gelin görün ki, onun bu suya sabuna dokunmayan yazısı, **Devlet Bahçeli**'nin kükremesine yetmişti:

> … Bilhassa ifade etmek lazımdır ki, **kimin Müslüman kimin münafık; kimin mümin kimin münkir olduğunu tayin ve tefrik etme görevi fani insana verilmiş bir ruhsat değildir**.
>
> İslam hoşgörü dinidir.
>
> Rahmet elçisi Efendimizin hayatı, hadisleri; akıl, adalet ve haysiyetle pekişmiş muamele ve mücadelesi hepimize örnektir.
>
> Huzurlu bir toplum hayatı için **hoşgörü altın bir davranış kalıbıdır.**
>
> **Tahammülsüzlük zehirdir,** girdiği bedeni ve zihni her zaman mahvedecek, bir süre sonra da nefret salgınına dönüşecektir.
>
> Manevi **hoşgörü acziyet değil,** mükâfatını Allah'tan bekleyen ve dileyen **ihlaslı bir teslimiyet halidir**.
>
> Bununla birlikte **hoşgörü** demek; **hiç kimseyi ayıplamamak, kırıcı ve aşağılayıcı olmamak, farklı inanç ve düşüncelere müsamaha göstermek** demektir. (…)
>
> Onun ölüsü camiye girmemeli, bunun cenaze namazı kılınmamalı çağrıları **Allah'ın rahmet ve merhametiyle ters düşmektir.**
>
> Elbette böylesi bir tablonun sonu uçurum, sonucu felakettir. (…)
>
> Düşüncesini, fikriyatını, fiillerini, söylediklerini, yazdıklarını tasvip etmediğimiz her insanın, insan olmaktan kaynaklanan hakları vardır ve herkes bu haklara saygıyla mesuldür.

Allah indinde üstünlük takvadadır, **kalpleri bilen ve gören yalnızca Allah'tır.**

Son zamanlarda gazetelerde ve televizyon ekranlarında baş gösteren kaygı verici kamplaşmanın devamı, hatta genişlemesi halinde milli ve manevi hayatımız bir plan dahilinde yürütülen tahrik ve taciz kampanyalarının girdabına kapılacak, bunun bedeli de vahim olacaktır.

Bugünkü nazik ve hassas dönemde, Diyanet İşleri Başkanlığımızı ve **laikliği eş zamanlı olarak sıcak tartışmaların içine sürüklemek** Türkiye'nin aleyhine kulis yapan, yıkım senaryosu hazırlayan zalim mihrakların eline koz vermektir.

Türkiye bu karanlık tünelden süratle çıkmalıdır.

Bir başka sorun ise **laikliğin Anayasa'dan çıkarılma meselesidir.**

Bu görüşü seslendiren veya destek verenler Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş temellerini dinamitlemek isteyen, kurucu emanetleri kundaklamak için gün sayan **hastalıklı ve hasarlı zihniyetlerdir.** (…)

Herkesin dini inanç ve vicdan hürriyetine hürmet duymak asıldır. (…)

Kötü niyet sahipleri sabırları sınayıp sınır ihlali yaparak milletimizin sinir uçlarıyla oynamaya kalkışmamalıdır. (…)

Hiç kimse **üstüne vazife olmayan konularda fetva makamı gibi hareket** etmeye heveslenmemeli, 2023 vizyonumuzun hızını yapay gündemlerle kesmeyi de aklından geçirmemelidir.

Resul Tosun'a karşı bunları söyleyen Bahçeli, sadece altı ay sonra, **Furkancılar** söz konusu olunca, bütün bu laflarına deli zırvası muamelesi yapıyor.

Nasıl?

Şöyle:

> Furkan demek, doğru ile yanlışı, hak ile batılı, iyi ile kötüyü ayırt etmek demektir. Ancak bunlarda doğru ile yanlış, hak ile batıl birbirine girmiştir. **Bunlarda ihlas ve iman alameti mumla aransa bile bulunamayacaktır.** Bu **din tacirlerinin,** bu **ajan provokatörlerin** kanunsuz eylemlerine şerefli Türk polisi zamanında müdahale etmiş, bize göre devletin hükümran vasfı isabetle gösterilmiştir.
>
> Asayişsizliğe izin ve icazet verilmemiştir. **Sözde vakfın meczup başkanının** İçişleri Bakanımıza yönelik **izansız** saldırıları, **iffetsiz** hakaretleri ve **hayasız** itibar suikastları bizim nezdimizde yok hükmündedir, hatta ayaklarımızın altındadır. Sayın Süleyman Soylu, soyismi gibi soyludur, görevini de layıkıyla yerine getirmektedir. Türk polisi görevinin gereğini yapmış, **Müslüman görünümlü bir avuç münafığa**, sokakları karıştırmak isteyen sayıca küçük bir azınlığa Türk devletinin yaptırım gücünü göstermiştir. Bütün **emniyet teşkilatımızı hassaten kutluyor,** özellikle Adana'da görev yapan **her polisimizin tertemiz alınlarından öpüyorum.** Kadınları, çocukları zırh olarak kullanan bu sözde vakıf yöneticileri aynı zamanda hem **korkak**, hem de **günahkar** olarak anılacaklardır.
> Şayet bugün duyarlı ve sorumlu hareket etmezsek, **içi müşrik dışı Müslüman** olan ilkesizlere önlem almazsak, uyarıyorum ki, terörist başı Gülenlerin arkası kesilmeyecek, **ihanet kervanı** kesintiye uğramayacaktır.

> İslam dini barış ve kardeşlik dinidir. Her kim bu manevi gerçeğe riayet ediyorsa baş tacımızdır.
> **İstismarcıların, fesat yuvalarının, dinimizi ticarete ve batıl hedeflere tahvil** etmek için fırsat kollayanların hesabı sorulmalı, hevesleri kursaklarında bırakılmalıdır. Türkiye Cumhuriyeti Devletini içten içe çürütmek, kaleyi içinden yıkmak için tetikte beklemek vatana ihanettir, millete ihanettir, **bedeli muhataplarına çok ağır ödetilmelidir.** …
>
> Teslim olmayacağız, **taviz vermeyeceğiz,** boyun eğmeyeceğiz. Çünkü biz **Ergenekon ateşini** yaktık yakalı hiçbir güce boyun eğmedik, diz çökmedik, eyvallah etmedik. Bundan sonra da bu irademizi elhak korumaya yeminliyiz.

Görüldüğü gibi, **Ergenekon ateşini** yakmış.

Îlâ-yı Kelimetillah ateşini yakacak hali yok.

*

Altı ay önceki Bahçeli, "**Kimin Müslüman kimin münafık; kimin mümin kimin münkir olduğunu tayin ve tefrik etme görevi fani insana verilmiş bir ruhsat değildir**" diyor.

Altı ay sonraki Bahçeli ise, Furkancı müslümanları **imansız** ilan ediyor. **İçi müşrik münafık** olduklarını söylüyor.

Eğer **aklı başında** biriyse, o altı ay içinde kendisine **ilahî vahiyle bir ruhsat** gelmiş olması gerekiyor.

Ya da, aklını ve mantığını yitirmiş, mantıklı ve tutarlı düşünmeyi beceremeyen, kendi kendisini yalanlayan bir zavallı olduğunu kabul etmek zorundayız.

Altı ay önceki Bahçeli **"Hoşgörü altın bir davranış kalıbıdır, tahammülsüzlük zehirdir"** diyor.

Altı ay sonraki Bahçeli ise, "Furkancıları **söyletmen, vurun!** Polis bunları az coplamış, sadece kafa yarmakla olmaz, kırın gitsin" der gibi ağzından zehir saçıyor.

Altı ay önceki Bahçeli **"Hoşgörü acziyet değil, ihlaslı bir teslimiyet halidir**" diyor.

Altı ay sonraki Bahçeli ise, adeta, Furkancı ihlassız ve imansızların saldırganlaşıp azgınlaştıklarına, kafalarını polislerin şefkatli coplarına vurarak o coplara zarar vermeye çalıştıklarına inanmamızı istiyor.

Altı ay önceki Bahçeli, "**Hoşgörü demek; hiç kimseyi ayıplamamak, kırıcı ve aşağılayıcı olmamak, farklı inanç ve düşüncelere müsamaha göstermek** demektir" diyor.

Altı ay sonraki Bahçeli ise, "**Haydi hep beraber** Furkancılara sövüp sayalım, onları **ayıplayıp yerine dibine batıralım, sözlükleri karıştırıp kırıcı ve aşağılayıcı bütün kelimeleri derleyip toplayıp bunların üzerine boca edelim. Furkancıların bizim devlet laikliğine/dinsizliğine endeksli zamane müslümanlığımızdan farklı inanç ve düşüncelerine asla ve kat'a zerre kadar müsamaha göstermeyelim**" demeye getiriyor

Altı ay önceki Bahçeli **"Kalpleri bilen ve gören yalnızca Allah'tır**" diyor.

Altı ay sonraki Bahçeli ise, **"Furkancıların cemi cümlesinin kalbini (haşa) Allah gibi biliyorum, hiçbirinde ihlas ve iman yok"** anlamına gelen sözler sarfediyor.

Onların içlerinin **müşrik** olduğunu söylüyor. (Gerçekteyse resmen şirk olan laflar onun vird-i zebanı durumunda. Furkancılara gelince, onların beyanlarını özel olarak takip ediyor değilim, fakat şahit olduklarımda şirk anlamına gelecek birşey gözüme

çarpmadı. Rastlasaydım, Allahu Teala'nın izniyle onları tenkit etmekten bir an geri kalmazdım.)

Lafı uzatmayacağım.. MHP'lilere **yüz karası** olarak böyle bir genel başkanlarının bulunması yeter. (Başkaları değil, bizzat eski MHP'liler, bu adamın MHP'nin içine MİT tarafından yerleştirilmiş olduğunu söyleyegeldiler, söylüyorlar.)

Akparti'nin **sabıka kaydı**nda da aynı şekilde **sicil bozukluğu** için böyle bir ortağa sahip olmak, onunla "bu yollarda el ele, kol kola beraber yürümek" yeter de artar.

*

O günlerde Resul Tosun'a, Furkancılara böyle saydıran Bahçeli, dün de benzer lafları **Erdoğan**'a söylüyordu.

Hem de fazlasıyla..

<u>Okuyalım</u>:

> … Uluslararası koalisyon ortaklarıyla arasına kara kediler girmeye başlayan **iktidarın; köksüz, onursuz, şahsiyetsiz, ilkesiz ve haysiyetsiz siyaseti** hem kendisini, hem de ülkemizi tehlikelerle dolu bir maceranın içine itmiştir.
>
> … AKP hükümetin zaafları ve aymazlıkları, yetersizlikleri ve becerisizlikleri toplumsal güveni, karşılıklı işbirliği ve yardımlaşma duygularını köreltmiş ve idam sehpasına koymuştur. Manzara vahimdir, her yönüyle endişe ve utanç vericidir. İşte böylesi bir karanlık Türkiye tablosu varken, **Başbakan Erdoğan**'ın yabancı ülkelerde demokrasi ve özgürlük savunucusu haline gelmesi **tek kelimeyle münafıklık alametidir.**

… Ancak **bugünkü iktidar** kadrolarından, gelecek yılki seçimlerden sonra ihanete varan siyasi uygulamalarının, yolsuzluklarının, **usulsüzlüklerinin hesabını** milletimiz adına iki yakasına yapışarak sormak ve arkasından da **Yüce Divan'a göndermek bizim boynumuzun borcu ve *siyasi namusumuzun* bir icabıdır. Bundan asla şüphe duyulmamalıdır.**

… Ancak Başbakan Erdoğan'ın, Ortadoğu sokaklarında meşhur olmak ve bu meseleyi ülkemizde istismar etmek için **İsrail düşmanlığını ileri bir aşamaya götürdüğü** malumlarınızdır.

Bu zihniyet öylesine kendisinden geçmiştir ki, geçtiğimiz günlerde Lübnan'da katil dediği İsrail'den hesap bile soracağını ağzından kaçırmıştır. Ortadoğu'da kendisine sultan denmesinden büyük keyif alan **Başbakan, şuurunu kaybetmiş** ve aklına ne geliyorsa **Müslüman kardeşlerimizi aldatmak** için sarfetmiştir. Elbette beklentimiz Başbakan'ın, nasıl ve hangi yöntemlerle yapacağını şimdilik bilemediğimiz hesap sorma girişimini gecikmeksizin başlatmasıdır. Ancak son gelişmeler, **sahte diklenmelerle ve titrek bir kabadayılıkla İsrail'e kafa tutan Başbakan**'ın hesap sormaktan kastının başka olduğunu göstermiştir.

İsrail'in Hayfa kentinde çıkan ve bizimde üzüldüğümüz orman yangını sonucunda, hemen bu ülkeye iki uçak gönderilmesinin, yıpranan ilişkilerin tekrar düzeltilmesi amacına matuf olduğu anlaşılmaktadır. …

İsrail'i lanetleyen, elinde kan olduğunu söyleyen, öldürmeyi, cinayeti iyi bildiklerini ifade eden de yine ayını kişidir. İsrail'e bedel ödetmekten bahsedip, uçak göndererek ölüm döşeğindeki ilişkilere can simidi atan da Başbakan Recep Tayyip Erdoğan olmuştur. Bunu da insani ve İslami açıdan

> gerekçelendirmeye çalışan Başbakan'ın bu sözleri **öteki yüzünü gizlemeye** yetmeyecektir.
>
> İşte AKP budur, **istismarcı bir zihniyetin zavallı çırpınışları** bunlardan ibarettir.

Bunlar, Erdoğan'ın şu anki dostu **Bahçeli**'nin Akparti'ye olan eski iltifatlarından bir demet.. Daha kaba, keskin ve sertleri de var..

Buna karşılık, Erdoğan'an eski bir dostu olan **Ahmet Davutoğlu** ise, **Furkancılar** olayı üzerine şunları söylemiş durumda:

> Adana'da yaşanan ve kamu vicdanını yaralayan, kadın ve çocukların da olduğu toplulukların sokak ortasında coplandığı fiili işkence görüntüleri ile ilgili olarak Sayın **Cumhurbaşkanı**na açıklama yapması çağrısında bulunmuştum.
>
> Ancak, kamu vicdanını teskin edecek bir açıklama yapmak yerine **kritik konularda her zaman yaptığı gibi meydanı Sayın Bahçeli ve Soylu'ya bırakarak sessizliğe gömülmeyi tercih** etti. …
>
> Ortaya çıkan tabloyu kınayan ve sorumluları için gerekli işlemin yapılacağını ifade eden kısa bir tweet mesajı bile ilk aşamada yeterli olabilirdi.
>
> Cumhurbaşkanı eğer **vatandaşına sahip çıksa idi, hukuksuz davranan kamu görevlisinin değil, mağdurun yanında olsaydı** çıkar tebrik ederdim.
>
> Eğer **kendisini o makamlara getiren din ve vicdan özgürlüğüne duyarlı muhafazakâr kesimlerin sözcüsü olabilseydi** destek verirdim.

Eğer özellikle yabancı devlet adamlarına seslendiği gibi **Ey Bahçeli deyip, iktidarın küçük ortağının mutlak güç sahibi gibi Türkiye'de din ve vicdan özgürlüğünü rehin almasına karşı durabilseydi** alkışlardım.

Ama yapmadı, **yapamadı; çünkü iradesini teslim ettiği Bahçeli** Salı günü grup toplantısında **konu ile ilgili sınırları çizen bir racon kesmişti.**

… Bu anlamda **devlet çift başlı bir nitelik kazanmıştır.**

Bu nedenledir ki, Cumhurbaşkanı baş edemeyeceği bir sorun olduğunda ve sayın **Bahçeli önce davranıp sınır çizdiğinde aynen daha önce yaptığı gibi sessiz kalmayı tercih etmiştir.**

Sayın Erdoğan bir yol ayrımındadır. Hala konuşabilir ve tavrını ortaya koyabilir. **Bu rezalet karşısında sus pus** kalabilir, **Bahçeli'nin vesayetini kabul** ederek birkaç cümle ile durumu geçiştirebilir veya ülkenin Cumhurbaşkanı olduğunu ispatlar, önce **mafya ağzıyla konuşup hukuku takmadığını ifade eden bakanı** görevden alır ve **işkenceyi, hukuksuzluğu ve gaddarlığı tebrik eden Bahçeli**'ye ağzının payını verir.

… Öncelikle bilinmesi gerekir ki mesele asla şu veya bu cemaati veya topluluğu savunmak değildir.

Hiç kimse hukukun üstünde değildir.

Bir suç isnadı varsa bunun çözüleceği yer yargı makamlarıdır.

Mesele, sadece başörtülü kadınların coplanması da değildir; mesele başörtülü olsun olmasın, kadın olsun erkek olsun hangi siyasi düşünce ve inanca sahip olursa olsun **insanların sokak ortasında işkenceye tabi tutulması** ve otoriterleşme yönünde vahim aşamaya geçilmiş olmasıdır.

Erdoğan'ın eski danışmanı, bakanı ve başbakanının, onun hakkındaki değerlendirmeleri böyle.

Akpartililer ona, muhtemelen, Bahçeli kadar iyi sövemediği ve hakaret edemediği için **saygı** duymayacaklardır.

İbn Abbas'ın (r.a) rivâyetine göre, Rasûlullah (s.a) şöyle buyurdu:

> "**Dinin afeti** üçtür: Günahkâr âlim (**fâcir fakih**), zalim idareci (**câir**, cevr ü cefada bulunan **imam**/reis) ve bilgisiz sofu (**müctehid** [ibadete gayret gösteren] **cahil**)."

Facir/günahkâr âlim, yaşayışıyla halka kötü örnek olur. İçlerinden bazısı da, kimi hakikatleri **güç sahiplerinin istismar edebileceği şekilde farklı yorumlanmaya elverişli** yuvarlak ifadelerle geçiştirir.

Bu tür yuvarlak ifadeleri sapıklar güruhu ve zalim yöneticiler kullanırlar.

O âlimler, bu yüzden eleştirildiklerinde ise, **ifadelerini tevil** ederler. Böylece güya kendilerini manevî sorumluluktan kurtarmış olurlar.

Bunlar, dinin afetidir.

Misal, Fethullah Gülen… Bir zamanlar bu adam birçoklarına göre muhterem bir hocaefendi, bir gönül sultanı, bir Allah dostu idi..

Şu anda Türkiye'de "**derin devletten icazetli/diplomalı**", bu yüzden hocaefendi unvanını tepe tepe kullanabilen pekçok benzer tip mevcut.

Benzer şekilde cahil sofuları da halk birşey zanneder. Bunların riya da dahil olmak üzere bir sürü afete maruz kalmış bid'atlerle çevrili ibadetlerini gözlerinde büyütürler.

Onların cahillikleri yüzünden küfür sözler söylemeleri ve bid'atlere bulaşmalarını bile önemsemezler.

İbadetlerinin çokluğundan dolayı onlara küfrü ve bid'ati yakıştıramadıkları için küfür ve bid'at olan söz ve eylemlerini bile benimsemeye başlarlar.

Böylece sapıtırlar.

Böylesi cahil sofular da şeytanın maskarası, din yolunun haramileridirler

*

"Kendilerine kitabdan bir nasib verilenleri görmedin mi? **Putlara ve tâğûta** (Allah'ın yerine koydukları şeylere) inanıyorlar ve inkâr edenler için: '**Bunlar îmân edenlerden daha doğru bir yoldadır'** diyorlar."
(Nisa, 4/51)

KÜFÜR BAYRAMLARI, FETÖ VE FETÖMETRE

Her ne kadar nevruzu şu anda ülkemiz Türkçüleri ile Kürtçüleri paylaşamıyorlarsa da, **Farsça** nev-ruz (yeni gün) kelimesinin de gösterdiği gibi, **Mecusî** İranlılar bu icadın patentini ellerinde tutuyorlar.

Türkler'de nevruz geleneğinin hangi tarihlere kadar uzandığı konusunda bilinen fazla birşey yok.

Ancak, Peygamber Efendimiz s.a.s.'in **Medine**'ye hicreti sırasında bu şehirde **nevruz** ile **mihrican** günlerinin kutlandığı bilinmektedir.

Sünen-i Ebu Davud, ***Sünen-i Nesaî*** ve Ahmed bin Hanbel'in ***Müsned***'inde şöyle bir hadîs yer almaktadır:

> "Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Medine'ye geldiklerinde, Medinelilerin eğlendikleri iki günleri (**nevruz** ve **mihrican**) vardı. Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, 'Bu iki gün nedir?' diye sordu. Medineliler, 'Biz câhiliyet devrinden beri **bu günlerde eğleniriz**' dediler. Bunun üzerine Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: **'Şüphesiz Allah size, o iki gün yerine daha hayırlı olan ikisini vermiştir: Kurban bayramı ve Ramazan bayramı**'.
>
> (Medineliler, mihr-gân/mihregân'ı mihrican olarak Arapçalaştırmışlardı. Bkz. Sargon Erdem, "Bayram", ***TDV İslam Ansiklopedisi***, C. 5, s. 258; İbrahim Bayraktar, "Bayram", ***A.g.e.***, C. 5, s. 259.)

Buradan hareketle, nevruz kutlamalarının tam anlamıyla bir **irticaî faaliyet** olduğunu, **geriye (cahiliye dönemine) dönüş** anlamına geldiğini söylemek gerekir.

İşin ilginç tarafı, Türkiye'nin **devlet görevlileri** de bu irticaî faaliyete katılmakta ve destek vermektedir. (Aslında sözde **çağdaş uygarlık** tutkunu devlet büyüklerinin eksik bıraktığı bir tane bile **irticaî faaliyet** yok ama, burada saymayalım.)

Konuyla ilgili hadîsten de anlaşılabileceği gibi, İslam, **cahiliye**nin bu nevruz kutlamasını kaldırıp atmış, yerine **hayırlı** olanı koymuştur. (Günümüzde de nevruzun tek işlevi, teröristçe taşkınlıklara ve yakıp yıkmalara kalkan olmasından ibarettir.)

Nevruz konusu, **itikad/akaid** kitaplarımıza da girmiş durumdadır. Allame Âliyyü'l-Kârî konu hakkında şunları yazmaktadır:

> ***el-Hülasa***'da şöyle varid olmuştur: Kim ki, bir mecusiye nevruz günü (ilkbaharın birinci günü ki, martın dokuzuncu günüdür) bir yumurta hediye etse kâfir olur. Çünkü böyle yapmakla **küfründe ona yardım** etmiş, azgınlığını teşvik etmiş olur. Yahut hediye vermekle onlara hediyeleşmekte **benzemiş** olur.
>
> Bunun aksi ifadesi şöyledir ki, eğer aynı günde müslümana hediye verse kâfir olmaz [Müslümana bayram niyetiyle vermediği için]. Bu meselenin incelenmesi gerekir, çünkü bunda da **benzemek** vardır. Ancak **bu güne mahsus olmasında kasıt bulunmazsa** bu durum hariç.
>
> ***Mecmaü'n-Nevazil***'de varid olmuştur ki, mecusiler nevruz günü eğlenmek için toplanırlar, bunları gören müslüman da, **"Koydukları bu adet ne güzel bir adettir" derse, o kimse kâfir olur**. Çünkü o kimse, bunun **İslam sîret ve adetini çirkin göstermesini** tazammun etmesiyle beraber **küfrün koyduğu**

ve kâfirlerin benimsedikleri şeyi güzel görmüştür. [Böylece, hadîste bildirildiği şekilde Allahu Teala'nın yaptığı değişikliği kötü görmektedir.]

Fetava-yı Suğra'da varid olmuştur ki, kim ki nevruz günü birşey satın alsa, bundan evvel aynı şeyi satın almazdı ise ve bu satın alışı ile **nevruz gününe tazim ve hürmeti murad** ederse o kimse kâfir olur. Çünkü o kimse **kâfirlerin bayramına tazîm** etmiştir. Eğer alışı o güne tesadüf eder de, o günün nevruz günü olduğunu bilmezse kâfir olmaz. Şârih, *"O günün nevruz olduğunu bilirse ve fakat başka bir sebepten dolayı satın alırsa, bu sebepler de ziyafet vermek ve benzeri gibi hususlar olursa, o kimse kâfir olmaz derim"* diyor.

Bir kimse birine nevruz günü hediye verse ve bununla **o güne tazim etmeyi** [saygı göstermeyi] murad ederse o kimse kâfir olur. Eğer bir kimse, nevruz gününe ait [özgü] olan birşeyi isterse onun küfre düşmesinden korkulur.

el-Yetîme'de zikredilmiştir ki, bir kimse nevruz günü hiçbir müslümanın satın almadığı birşeyi **o güne tazim için** satın alırsa kâfir olur.

Ebu Hafs el-Kebîr'den rivayet edilmiştir: Bir adam Allah'a elli sene ibadet edip nevruz günü gelir de **o güne tazim etmeyi kastederek bazı müşriklere birşey hediye ederse**, o kimse yüce olan Allah'a küfretmiş olup, elli sene içinde yapmış olduğu ibadet ve taat boşa gider. Çünkü o toplantıda **küfrü ilan** etmek vardır. Ve oraya çıkan da **onlara yardım** etmiş gibi olur. **Kâfirlerin [bayramdaki] toplantı yerine çıkmaya kıyas etmekle, mecusilerin nevruz gününe çıkmayı, o günde onların yaptıklarına uymayı da ele alarak** [özellikle de bunu beğeniyor, güzel görerek gönüllü biçimde yapıyorsa], **bu hususun da küfrü mucip olduğunu söyleriz.**

(***Fıkh-ı Ekber Şerhi***, çev. Hüseyin S. Erdoğan, s. 479-480.)

Zamane müslümanları için bu ifadeler **şaşırtıcı** ya da **aşırı** görünebilir.

Gerçekte bu ifadeler ne şaşırtıcıdır, ne de aşırı.. **Aşırılık, zamane müslümanlarının İslam anlayışındadır.** Şaşırtıcı olan da onların **şaşkınlığı**dır.

"Nevruz kalabalığına katılmakta ne var canım?!" diyenler, bu ülkede birçok subayın bir **zikir meclisi**ne ya da **dinî sohbet**e katıldıkları için **palas pandıras ordudan atıldıklarına** şahit olmadılar mı?!

Demek ki, bir toplantıda bulunmak bu kadar **önemli**..

Şimdi tam hatırlamıyorum, neredeydi, İsparta ya da Denizli gibi bir yer olmalı, orada **Kutlu Doğum haftası** münasebetiyle Peygamber Efendimiz s.a.s.'i anma toplantısı düzenlenmesi, anlı şanlı bir hukukçu tarafından, **iktidar partisinin (Akparti) kapatılma gerekçeleri** arasında sayılmıştı.

O süreçte iktidar partisi adeta can çekişmiş, kapatılmaktan kılpayı kurtulmuş, hazine yardımından mahrum bırakılmıştı.

Böylesi **kutlamalar** bu kadar önemlidir.

Birileri, **"Bahis mevzûu olan vatansa, gerisi teferruattır**" der ve genellikle vatan kavramı ile kendi **keyif ve tutkuları**nı kastederler.

"Söz konusu olan Allah'ın emri ise, gerisi teferruattır" diyemeyen bir kimse de, kendisini müslüman kabul etse bile, **iman ile küfrü ayıramayan bir şaşkın**dır.

*

Bu bağlamda FETÖ konusuna değinmekte de yarar var.

Malum, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı Kurmay Başkanı **Tümamiral Cihat Yaycı "FETÖMETRE"** diye birşey geliştirmişti. (**İtikat** kitaplarındaki **"elfaz-ı küfür" / küfür laflar** bahsini hatırlatır şekilde..)

Bu arada **"kripto FETÖ'cülük"** diye bir kavram da üretilmişti. (Yani örgütsel **münafıklık**..)

Neydi bu FETÖMETRE?

Şuydu: Adam *"**Vallahi billahi FETÖ'cü değilim**, hatta isterseniz onlara şimdi hemen her küfrü sıralayayım. **Rejimin kelime-i şehadeti olan Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlılık yeminini** edeyim"* dese bile, onun hakkında, "söz ve amellerine bakılarak" **vatanseverlik ve FETÖ'cülük fetvası** verilmesini sağlayan bir sistem.

Sistemin (mezhebin) kurucusu, yukarıda geçtiği gibi, Cihat Yaycı'ydı.

Yaycı'nın belirlediği esaslar çerçevesinde adam "**vatanseverlikten aforoz**" edilebiliyor, alnına **"FETÖ'cülük küfrü" fetvası** yapıştırılabiliyor (**rejimsel tekfir**e tabi tutulabiliyor), "**kripto** yani **rejim münafığı**" olduğu söylenebiliyordu.

Öncelikle Deniz Kuvvetleri'nde uygulanan, ardından Kara Kuvvetleri'nin benimsediği bu **sistem (fetva ameliyesi), yedi başlık altında 72 ana ve 253 alt kriter**den oluşuyordu.

Söz konusu **yedi** başlık şunlardı: Şahsın kimlik bilgileri, eğitim bilgileri, sınav bilgileri, sosyal bilgileri, meslek bilgileri, resmî kurumdan edinilen bilgileri, tahkikat/soruşturma bilgileri.

Bu başlıklar altında şahsın eğitim yaşamı, iş yaşamı, sicilleri, aldığı puanlar, aile bağları, evliliği, görev yaptığı yerlerin özellikleri, katıldığı kurslar, yaptığı yüksek

lisans ve doktoraların seyri, yakın çevresinin eğitim faaliyetleri, mali hareketlilikleri gibi birçok ayrıntı inceleme konusu yapılıyordu.

Yani, "**vatansever**" sayılmak için sadece **rejimin kelime-i şehadeti**ni (şahitlik/tanıklık sözünü) söylemek, **rejimin vatanseverlik ritüellerini** yerine getirmek yetmiyordu.

Diyelim ki **15 Temmuz darbe teşebbüsü**nden iki gün sonra bir devlet memuru sosyal medya hesabından şöyle bir paylaşım yaptı: *"Fethullah Gülen* ***hocaefendi****nin başlattığı hizmet hareketinin yarın bir* ***toplantı****sı var, ona katılacağım."*

Değil toplantıya katılmak, katılmak istediğini söyleyen kişi, hain bir örgüt mensubu olduğu kabul edilerek işinden atılır, tutuklanır ve mahkum edilirdi. Terör örgütü üyeliğini övme, propagandasını yapma vs. suçlamasıyla ağır cezalara çarptırılırdı.

Bir müslüman için din/iman bahsi, bu dünya hayatının siyasî cilveleri çerçevesinde yaşanan "rejimsel aforoz"lardan vs. daha az önemli ve daha az ciddi değildir.

TÜRK HARİCÎLİĞİ

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın **başlangıc**ında şunlar söyleniyor:

> "… bu Anayasa, Türkiye Cumhuriyetinin kurucusu, ***ölümsüz*** **önder ve eşsiz kahraman Atatürk'**ün *belirlediği* **milliyetçilik** anlayışı ve O'nun inkılâp ve ilkeleri doğrultusunda;
>
> **… Millet iradesinin *mutlak* üstünlüğü**, ***egemenliğin kayıtsız şartsız*** **Türk *Milletine ait*** olduğu …."

Anayasa'nın başlangıcına göre, "**egemenlik kayıtsız şartsız Türk milletine ait"..**

Egemenlik kelimesi sonradan baş tacı edildi, önceden **hakimiyet** diyorlardı:
"**Hakimiyet bilâ kayd ü şart milletindir.**"

Hakimiyet, **hükmetmek**, hüküm sahibi olmak, hükümet konumunda olmak demek oluyor.

Yani "**Egemenlik kayıtsız şartsız Türk milletine aittir**" sözü, başka bir hüküm sahibi tanımama bakımından, **Hz. Ali dönemi Haricîleri**nin "**Hüküm ancak Allah'ındır**" sloganına karşılık geliyor.

Türk Anayasası ve de bilumum Türk milliyetçileri, Atatürkçüler ve demokratlar, **"Hüküm ancak milletindir"** diyorlar.

*

Onlara göre, hüküm, Allahu Teala'nın olamazmış.

İlla da, millet ne derse o olmalıymış.

Peki ya millet, “**Bizim hükmümüz, Allahu Teala’nın hükmüyle aynı**” derse?

Eğer **akıl ve mantık** diye birşeye sahipseniz, “millet iradesinin **mutlak** (mukayyet değil, yani kayıtlı-şartlı değil) üstünlüğü” Anayasa’da açıkça vurgulandığına göre, varacağınız sonuç şudur: Millet, “**Bizim hükmümüz, Allahu Teala’nın hükmüyle aynı**” derse, **Anayasa**‘ya göre, memlekette **Şeriat** hükümferma olur.

Üstelik, bu **mutlaklık** (kayıtsız-şartsız olma), “Egemenlik **kayıtsız şartsız** Türk milletine aittir” denilerek ikinci kez vurgulanmış.

Kuş kadar bir beyni olan, zekâ denilen nimetten “yapay zekâ”nın en ilkel örneği kadar olsun nasibi bulunan kişinin varacağı netice budur.

*

Gel gör ki, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası, **akıl ve mantık** değil, ideolojik saplantı (daha açıkçası **Atatürkçü putperestlik**) çerçevesinde yazılmış olduğu için, izan ve idrakin “i”sinden bile nasipsiz.

Çünkü, Anayasa’ya “**devletin din kurallarına uydurul*ma*ması**” anlamına gelen **laiklik/dinsizlik** hükmünü koymanın yanı sıra, bir de, bu laiklik/dinsizlik “kaydı” için, “**değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez**” kaydını/şartını koyarak, kendi kendilerini yalanlamış durumdalar.

Eğer millet iradesinin “**mutlak üstünlüğü**“nden, milletin egemenliğinin “**kayıtsız-şartsızlığı**“ndan söz ediyorsanız, artık, hiçbir hüküm için, **“değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez”** kaydını/şartını getiremezsiniz.

Tabiî, Afrika’daki maymunlardan bile geri zekâlı değilseniz.

Şu işe bakın, bir taraftan milletin egemenliğinin kayıtsız-şartsızlığından söz ediliyor, diğer taraftan da, egemenlik, laikliğe (yani dinsizliğe, dinler arasında tarafsızlığa) teslim olma **kaydı ve şartıyla** milletin..

Sözde hakimiyet milletin; fakat millet, laikliği/dinsizliği bırakın değiştirmeyi, değiştirilmesini teklif dahi edemiyor.

İşte, **dinsiz-imansız** bir anayasa ancak bu kadar tutarlı olabilir. **Akıl ve mantık** nimetinden ancak bu kadar hissedar olabilir.

وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ اَنْ تُؤْمِنَ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِۜ وَيَجْعَلُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذٖينَ لَا يَعْقِلُونَ

“Allah’ın izni olmadan hiç kimse iman edemez. O, akıllarını kullanmayanları (iman nimetinden mahrum edip) murdar kılar.” (Yunus, 10/100)

*

Milletin “efendi”leri, “Kızı kendi haline bırakırsan ya imama gider ya müezzine, illa da davulcu ya da zurnacı olmalı” hesabı, “Bu milleti başıboş bırakmaya da gelmez” diye düşünmüşler.

Yani millete “Arif olan anlar” babından şunu diyorlar: “Bak oğlum, hakimiyet sizindir dediysek o kadar da değil! Hemen gaza gelme! Asıl hakimiyet dinsizliğin, yani bizim.”

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’ndaki ifadenin Haricîler’in sloganından farkı, **Allahu Teala’nın konumunu (lafta) Türk milletine veriyor** olmasından ibaret.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti, Anayasası gereği “**dinsiz**” (dini olmayan, **laik**) bir devlet olduğu için, Allahu Teala’ya bir gıdımcık bile hükmetme hakkı tanımıyor.

Haricîler’in sözü, esas itibariyle doğruydu, o yüzden Hz. Ali, *“**Hak bir söz**le **batılı** kast ediyorlar”* demişti. (Burada, günümüz “**Haricîlik edebiyatçıları**“nın şeytanî yüzü de ortaya çıkıyor. Onlar da, Hz. Ali’nin hak sözü ile batılı kast ediyor, onun hak olan sözünü batıl bir maksatla istismar ediyorlar. Hak sözü söyleyen herkesin onunla batılı kast etmesi gerekmez, yani “**Hüküm ancak Allah’ındır**” diyen herkes Haricîler gibi düşünecek, onlar gibi bu hak sözle batılı kast edecek diye birşey yok.)

Anayasa’daki “Hüküm ancak milletindir” anlamına gelen ifadelere gelince, o ifadeler, Hz. Ali’nin yaklaşımı (daha doğrusu İslam dini) açısından bakıldığında, **“Batıl bir sözle batılın kast edilmesi”** demek oluyor.

Anayasa’nın millet iradesi/egemenliği vurgusu, İslam açısından **küfür ve şirk**ten ibarettir.

(**İslam açısından** diyorum vatandaş, müslüman değilsen, çağdaşsan ve ilericiysen seni ilgilendirmiyor. İslam’ın hükümleri, senin anayasandaki maddeler ile birebir örtüşseydi “Devlet, din kurallarına uydurulamaz” demenize gerek kalmazdı.)

*

Haricîler, (kimisi kötü niyetinden, kimisi geri zekâlılığından) hak sözü yanlış yorumluyorlardı, Türkiye Cumhuriyeti Anayasa’sı ise, bu hükmetme yetkisini Allahu Azîmüşşan’a bile vermiyor, nerde kaldı ki Laz’a, Çerkez’e, Kürd’e vs. versin.. (Aslında, **“Şeriatçı”** olması durumunda Türk’e de vermiyor ya, neyse..)

Ve, içimizdeki “sınırlı sorumlu iman sahibi” birtakım sefih sapıkların ve münafıkların, buna karşı seslerini yükseltip, “**Nedir bu modern Haricîlik, nedir bu Haricî rejimi?**” dediklerine şahit olmuyoruz.

Onlar, Haricîler'i sadece Arabistan'daki Vehhabîler ve Selefîler arasında aramamızı istiyorlar.

İçinde yaşadıkları "**küfür ve şirk Haricîliği** rejimi"yle bir dertleri yok.. (Tabiî İslam açısından böyle, Türk milliyetçiliği açısından bu, çağdaş uygarlık düzeyini yakalamak anlamına geliyor.)

Asıl **dehşetli haricîler** burunlarının dibinde, fakat onları görmüyorlar.

Görmemek bir tarafa, bunlara **"yağ" çekmek**, Atatürk'ün İslam'a hizmetlerini sayıp dökmek için sıraya girmiş durumdalar. Hatta, sırada öne geçmek için birbirleriyle çekişiyorlar.

Tabiî **Recep Tayyip Erdoğan** da "Aziz Atatürk"ünün izinde.. İslam'a *(Atatürk'ün "sünnet"ine göre) hizmetin* sadece Türkiye ile sınırlı kalmasına gönlü razı olmadığı için gidip Mısır ve Tunus'a **"Şeriat yerine laiklik"** tavsiyesinde bulunuyor.

Ve de, aşırı sivri zekâya ve bizim bilmediğimiz türden bir *mantık bağından kurtulmuş akla* sahipler ya, bu "**küfür ve şirk Haricîliği** rejimi" için cephede savaşıp ölenleri, Cennet'i dünden hak etmiş hakiki şehitler ilan ediyor, bizim de buna inanmamızı bekliyorlar.

EHL-İ SÜNNET MESELA BUDİSTİ DE TEKFİR ETMEZ Mİ?

Antep'in Fransızlar'dan kurtuluşu için mücadele eden isimlerden biri, **Molla Mehmet Karayılan**'dır.

Mollalığı, köyünde imamlık yapmış olmasından geliyor.

Karayılan lakabı ise, tez canlı ve hızlı oluşundan dolayı verilmiş.

Çokları onu, **Nazım Hikmet**'in ***Karayılan*** şiirinden bilir.

atv'de onunla ilgili bir dizi de yayınlanmış.

Bu dizi yayınlanınca, 2007 yılında, onun hâlâ hayatta olan 88 yaşındaki kızı Selvi Sevimli hatırlanıyor ve onunla röportaj yapıyorlar.

Onun sözleri arasında yer alan şu cümleler çok şey anlatıyor:

> Bana yardım etmek için geldiler buralara. 'Sana **aylık bağlayacağız**' dediler ama istemedim. **'Etme' dedim 'bana yardım.** Allah'a şükür benim yardıma ihtiyacım yok'. Şimdilerde çok lafımı ediyorlar ama **aslında babamı pek sevmediler**. Ben anlatınca **hep dediler ki senin baban Kürt idi**. Molla Mehmet Karayılan Kürt idi; ben de Kürt'üm. Ne yapayım, inkar mı edeyim!

*

Bu rejim **Said-i Nursî**'yi de sevmedi..

İki sebeple..

Birincisi, onun da molla, hatta **mollaların mollası** oluşu..

İkincisi, **Kürt** oluşu..

Üçüncü bir sebep daha ekleyebiliriz: **Mustafa Kemal**'in karşısında eğilmeye, etek öpmeye tenezzül etmemiş olması.

Bu yüzden, bu rejim, **Mehmet Kutlular**'ın bir zamanlar açıklamış olduğu gibi bir yandan Nurcular'ı rejimin hizmetine almaya çalışırken, diğer yandan da Said-i Nursî'yi itibarsızlaştırmak için elinden geleni yapıyor. (Mehmet Kutlular teklifi reddetmiş, **Kadir Mısıroğlu**'nun şahitleriyle anlattığı gibi, **Fethullah Gülen** kabul etmişti. Teklifi kabul eden ve ömrü "devletçilik" [ya da şimdilerde adı "yerlilik-millilik" olan Faşizm] putunu parlatmakla geçen başka Nurcu anlı şanlı "abi"ler de var tabiî.)

Evet, Said-i Nursî'yi itibarsızlaştırmak için **Abdülaziz Bayındır** gibi "**devlet memurları**"nı kullanıyorlar.

Aynı şekilde, "**derin**" birileri **Selefîlik** maskesi altında da aynı kampanyayı yürütüyorlar. (Bu iki şekilde olur: Birincisi, Selefîler arasına yerleştirmiş veya onlardan devşirmiş oldukları adamlarına bu vazifeyi verme.. Ya da bu tür piyonları eliyle başka birilerini "gaza getirme": *"Hocam, şu Said-i Nursî'nin küfür ve şirk olan sözlerini görmüyor musun? Allah rızası için milleti ikaz etmelisin. Yoksa vebaldesin!"*)

Önce, Selefîlik vs. maskesi altında Said-i Nursî'ye akla hayale gelmedik suçlamalar yöneltilir.

Ardından da, daha **"ılımlı"** ya da **"ortadan"** birilerine, o suçlamaları gündeme getirme vazifesi verilir. (Ya da onlar da "Allah rızası, vebal" edebiyatıyla "gaza getirilirler".)

Bitti mi?.. Hayır, bunun ardından üçüncü aşama gelir, "bağlantılı" bir başka odağa, o "ılımlı" kişinin "reklamı" yaptırılır.

"Kara para" aklama işi nasıl dolambaçlı yollarla yapılıyorsa, **"kara bilgi aklama"** ameliyesi de biraz karmaşa ve "Kimin eli kimin cebinde belli değil" muamması gerektiriyor.

Bu işler başka türlü olmuyor.

*

Evet, Selefî olan (ya da Selefîlik rolü verilen birileri), Said-i Nursî'ye savaş açmış durumdalar (ya da rol dağılımında savaş açma rolü için onlar seçilmişler).

Odatv'den öğrendiğimize göre, **Ömer Öztürk** adlı nursuz biri de, Selefîleri şahit göstererek merhumu şirk ve küfürle suçlamış. Tekfir etmiş.

Odatv, Ömer Öztürk'ün video kaydını da yayınlamış. Böyle şeyleri hiç ihmal etmezler.

İlgili haberde önce Ömer Öztürk "parlatılıyor". Nakşibendi Cemaati'nin önde gelen isimlerindenmiş, Fatih Gençlik Vakfı kurucusuymuş, Milli Türk Talebe Birliği'nin de başkanlığını yapmışmış.

Bu şahıs, merhumu şu ifadelerle eleştirmiş:

> “Bu benim kendiliğimden değil Allah tarafından bana ilham edilmiştir’ diyor. ***Risale-i Nur*** için. Böyle bir şeyi Peygamberlerden başka kimsenin söylemeye hakkı yok.”

Oysa, Bediüzzaman, ***Sözler***‘de (Yirmidördüncü Söz) şöyle diyor:

> **“BEŞİNCİ ASIL: اِنَّ فِى اُمَّتِى مُحَدَّثُونَ [**İnne fî ümmetî muhaddesûne: “Muhakkak ki ümmetimde, kalplerine bazı hakikatler doğan kişiler vardır”**] yani مُلْهَمُونَ [**mulhemûne: ilham olunanlar**] sırrınca [**hadîste geçen muhaddesûn, mulhemûn demektir**], bazı ehl-i keşif ve ehl-i velâyet olan muhaddisîn-i muhaddesun ilhamlarıyla gelen bazı maânî, hadîs telâkki edilmiş. Halbuki ilham-ı evliya, bazı ârızalarla hata olabilir. İşte, bu neviden bir kısım hilâf-ı hakikat çıkabilir.”**

Bediüzzaman’ın naklettiği bu hadîsin devamında, Hz. Ömer’in de muhaddesûndan olduğu da bildiriliyor. (Bu hadîsi Tehanevî de ***Hadîslerle Tasavvuf*** kitabında şerhetmiş bulunuyor.)

Bediüzzaman da pek âlâ muhaddesûndan olabilir. (Ki bence, öyledir.)

Ha, yanılmaz mıdır?.. Tabiî ki değildir.

İlham ve keşfiyatı hatasız mıdır?

Tabiî ki değildir. İçinde hilaf-ı hakikat olanlar vardır.

Hz. Ömer de hatasız değildi.. Mesela Hudeybiye’de hata etmişti.

*

Bu Ömer Öztürk densizi bir de **şehitlik** meselesini diline dolamış..

Bediüzzaman’ın söz konusu ifadesinin bütününe bakılmadıkça tam olarak neyi kastettiği anlaşılamaz.

Bununla birlikte, **şehitlik**le ilgili ifadeleri yanlış da olabilir.

Ancak bu, onu küfre düşürecek bir hata değildir.

Fakat, bu Ömer Öztürk nadanına şimdi bir başka görev düşüyor:

Bay Öztürk, Türkiye’de **laik-müslüman, ateist-Şeriatçı diye ayrılmadan vatan için ölen herkesin şehit ilan ediliyor, dinin bu tür konularda laikliğin ve devletçi putperestliğin ışığında adı konulmadan fiilen güncelleniyor olması**na ne diyorsun, açıkla!!

“Arapoğlu’nun yaveleri” diyerek Allahu Teala’nın ayetlerini ve Allah’ın son peygamberini aşağılayan Ali Rıza oğlu Mustafa’nın cami kürsülerinde **gazi diye rahmetle** anılmasının hükmü hakkında ne dersin?

Ki bu rahmetle anma, **“Aziz”** diyerek yere göğe sığdıramama işini yapanlardan biri, Recep Tayyip Erdoğan.

Bediüzzaman gibi “**koruma kanunu**“ndan mahrum mevtalarla uğraşmak, onların devlet tarafından tehlikeli ilan edilen takipçilerine saldırmak kolay, bu Ömer Öztürk şerefsizinde zerre kadar delikanlılık varsa **Erdoğan** için konuşsun.

Üstelik, Bediüzzaman’ın şehitlikle ilgili sözlerinin tevili mümkündür, fakat vatan için ölen herkesi şehit ilan eden **laik-faşist zihniyetin şehitlik yorumunun** tevili imkânsız.

*

Birilerinin Bediüzzaman düşmanlığının asıl nedeni, onun bazı ifadeleri olabilir mi?

Mesela:

“Ey dinsiz mülhidler, … Siz bizi mürteci (irticacı, gerici) olarak adlandırdınız, biz de size mürtedler (İslâm’dan ayrılıp küfre dönmüş) diyoruz.

Kâfirlerin en habîsi, vahşilerin vahşisi, …, Yahudilerin en habîsi, zalimlerin en zalimi olandır.”

(Bediüzzaman Said Nursî, ***Sırr-ı İnnâ A’taynâ Risalesi***, İstanbul: Derin Tarih Kültür Yayınları, 2016, s. 25. Eser, ***Derin Tarih*** dergisinin Ocak 2016 tarihli 46’ncı sayısının hediyesidir.)

“… âlem-i İslam’ın en büyük ordusu ve kahraman milleti olan Türk’e bütün bütün mahiyetlerine zıd ve bütün ecdadlarını darıltan, inciten, manen ihanet eden ve **neslen hiç Türklük’le münasebeti olmayan** bir adama, Türkler’in ceddi ve büyük babası namını vermek; ne derece Türklüğe bir adavet (düşmanlık) ve ihanet olduğu anlaşılmıyor mu?” (***A.g.e.***, s. 45.)

“… ahir zaman Deccal’inden evvel ona benzer küçük mikyasta müteaddid küçük Deccaller gelir ve bir kısmı geçmiş…. Mustafa Kemal ismiyle malum olan şahs-ı menhus, o Deccallerden birisidir….” (***A.g.e.***, s. 26.)

“Üçüncüsü zahiren İslamiyet taraftarı ve bir derece iman sahibi olarak kendini gösteren fakat ehl-i iman onun sûrî (şeklî) diyanetine (dindarlığına) aldanıp, dizginleri öteki gaddarların eline verdiğinden o Fevzi dahi o cinayette hissede İsmet’e nisbetle … hisse alır.” (***A.g.e.***, s. 37.)

“… küçük Deccallerdir ki, büyük Deccal’in ileri karakoludur. Hem o zamanın en fenası, ulemanın (alimlerin) fenasıdır. Yani dalaletin (sapıklığın) en fenası,

ulema-i su' namı altındaki bir kısım bedbaht kisve-i ulemada, dini dünyaya satmış adamlardan gelir." (***A.g.e.***, s. 38.)

Doğal olarak, kimse Mustafa Kemal'i küçük deccallerden birisi olarak kabul etmek zorunda değil..

Ancak, neler yaptığı malum olan, İslam'ın anlaşılmasına hizmetmiş gibi gösterilen bazı faaliyetlerinin asıl gayesini de, *"**Evet Karabekir, Arapoğlunun yavelerini Türk oğullarına öğretmek için Kur'an'ı Türkçe'ye tercüme ettireceğim ve böylece de okutturacağım, ta ki budalalık edip de aldanmakta devam etmesinler**"* diyerek açıklamış bulunan seküler-laik Batı uygarlığı yanlısı bir adamı illa da müslüman olarak kabul ettirmeye çalışmak da, söz konusu şahsa din ve vicdan hürriyetini çok görmek olur.

İnsanları "fikri hür, vicdanı hür" olmaya çağırmış, yerlerin ve göklerin yaratıcısı Allahu Azîmüşşan'ın yüce kitabını "Arapoğlu'nun yaveleri" diye aşağılayıcı bir dille tavsif etmiş böyle bir şahsı kendi fikri ve vicdanı ile başbaşa bırakmak gerekir.

Onu, ölümünden sonra, kendisi istemediği halde müslümanmış/müminmiş gibi tanıtmaya çalışmak, onun hatırasına ve düşünce mirasına ihanettir ve onun bazıları nezdindeki konumunu istismar etmeye çalışmak anlamına gelir.

Tabiîdir ki, "samimi müslüman" Türk oğulları, "fikri ve vicdanı hür" bireyler olarak, sahip bulundukları din ve vicdan hürriyetini kullanacak, Allahu Teala'nın yüce vahyine yürekten bağlı kalmaya devam edeceklerdir:

"Allah'ın kelamı, içinde şüphe bulunmayacak şekilde hakktır. Muhammed (s.a.s.) Allah'ın rasulüdür, bunda şüphe yoktur. O'nun şeriati, Allah'ın vahyidir. Onda adalet vardır, zulüm yoktur."

(Bediüzzaman Said Nursî, ***Sırr-ı İnnâ A'taynâ Risalesi***, s. 25.)

*

Ömer Öztürk adlı cahil şovmenin Nakşibendîliğine gelince, birkaç sene önce vefat eden **Mehmet Emir Er hoca**, Nakşibendî şeyhi bir molla idi.

Muhammed Avvame gibi Suud uleması da onun bilgisinden sitayişle ve takdirle söz etmiş durumdalar.

Şeyh ve müderris Mehmet Emin Er Hoca'nın Bediüzzaman'la ilgili ifadelerini okumakta yarar var:

> Üstad Said Nursi'nin talebelerinden Hulusi Bey'e mektup gönderip Bediüzzaman'ın kitaplarından istedim. ***Risale-i Nur'***la ilgilendiğimden dolayı beni tebrik etti.
>
> – Sana yakın iki adres gönderiyorum. Kitapları oradan sor, diye cevap yazdı.
>
> Adreslerin birisi Bitlis'li manifaturacı Yusuf Efendi'nin, diğeri ise emekli Yüzbaşı Mehmet Kayalar'ındı. Her iki adresten de sordum ancak ***Risale-i Nur***'ları elde edemedim. Mehmet Kayalar benden adres istedi.
>
> – Kitapları Urfa'dan getirtir sana gönderirim.
>
> Bir müddet bekledim kitaplar gelmedi. Emekli Malatya müftüsü olan Feyyaz Yaşar Efendi, o zaman yanımda [talebe olarak] ***Muhtasar'ul- Meani*** kitabını okuyordu. Memleketi olan Kulp'a ziyarete her gittiğinde, Mehmet Kayalar'ın sohbetinde bulunur, dönüşte bana onu meth u sena ederdi. Nihayet bir gün Feyyaz Bey'le beraber Diyarbakır'a gittiğimde ben de Mehmet Kayalar'a uğradım. Mehmet Kayalar beni görünce cemaatine dönerek dedi ki:

-Çok mahcup oldum. Daha önce bu zata bazı kitapları getirteceğime dair söz vermiştim, şimdiye kadar getirtemedim.

El yazması ***Sikke-i Tasdiki Gaybiyye*** ile ***Beşinci Şua*** isimli kitapları bana hediye etti. Hacı Muzaffer Bey de ***Mektubat'***ı emaneten verdi. Bu kitapları mütalaaya başladım. **Kalbime geldi ki; "Bu mübarek zata muasırız!** Onunla aynı devirde yaşıyoruz. Ama kendisini daha görmedim. Sonra 'onu niye ziyaret etmedim' diye üzülür, müteessir olurum."

Eserlerini okudum ve Üstad'ı ziyaret etmeye karar verdim. Mehmet Kayalar'a giderek dedim ki:

-Ben Üstad'ın ziyaretine gitmek istiyorum….

Ertesi gün, sabahleyin yine Mehmet Bey'le görüştüm. Bana, "bu gece Üstad'dan mektup geldiğini, ziyaretçi kabul etmediğini, ziyaretçi gelmemesini yazdığını" söyledi. Üstad'ın bu mektubu üzerine bir değerlendirme yaptık. Sonra şu karara vardık: Bizim Üstad'ı ziyarete gitme ile ilgili kararımız, mektup gelmeden evvel olduğu için bugün gitmemiz, emre muhalefet, itaatsizlik olmaz.

Trene bindim Isparta'ya doğru yola çıktım. Orada, Nur Boya isimli bir mağazaya gittim. Sahibi Üstad'ın talebelerindendi. Kendisine dedim ki:

-Ben Diyarbakır'dan Üstad'ın ziyaretine geldim.

-Üstad dün Eğridir'e gitti. Eğridir'de çakmakçı Ali Cengiz'e misafir olur, dedi.

Ben hemen otobüse binip Eğridir'e Ali Cengiz'in evine gittim. Kendisine geliş gayemi anlattım….

Akşam yemeğine Ali Cengiz Bey'de misafir olduk. Yemekten sonra bana;

-Bir dua okumaz mısın? dedi.

Bizde yemekten sonra dua okumak adet değil;

-Üstad yemekten sonra dua etti mi? diye soruyla karşılık verdim.

Ali Cengiz Bey şu cevabı verdi:

-Üstad bize misafir olur, fakat bizimle sofraya oturup yemek yemez. Çünkü o pek bir şey yemek, insanlara da yük olmak istemez. Gece beraberinde ne varsa ondan yer.

Ev sahibinin, 10-15 kişi kadar oturmaya gelen komşuları, arkadaşları vardı. Beraberce sohbet ediyorduk. Ali Bey bizlere hizmet ile meşgul iken, orda bulunan kişiler ev sahibi hakkında şunları söylediler:

-Ali daha evvel içki içerdi. Namaz kılmazdı. ***Risale-i Nur*** *talebesi olduktan sonra içkiyi terk etti ve namaza başladı. Osmanlıca yazıyı öğrendi. Risaleleri yazmaya başladı….*

Sohbet bitince herkes dağıldı. Sabahleyin Ali torba içinde bir francala ekmek getirdi.

-Üstadın yanına gittiğinde ona verirsin. Ali gönderdi dersin. Çünkü o lokantaya gitmez. Kimsenin ekmeğini de yemez. Sana ekmeğin parasını verirse al.

Ev sahibimiz, benimle beraber motora kadar geldi. 7,5 lira motor parasını verdik. Motora bindim ayrıldım. Barla'ya yaklaşılınca bir kalabalığı su

kenarında, motoru bekler gördüm. Motor kıyıya yanaşıp indiğimizde o kalabalıktan birisi bana;

-Nerelisin? dedi.

-Diyarbakırlıyım, dedim.

-Nereye gidiyorsun?

-Barla'ya gidiyorum.

-Barla'ya niçin gidiyorsun?

-İşim var, onun için gidiyorum.

-Ben biliyorum. Sen o zatın ziyaretine gidiyorsun. O ziyaretçi kabul etmiyor. Çok üzmeyin onu.

Meğer benimle konuşan belediye başkanı imiş. Sonra dedi ki:

-O bugün karayolu ile Isparta'ya gitti.

Beraberimdeki arkadaşlar "kulak asma" dediler. O belediye başkanının yalan söylediğini ima ettiler. Kalabalıktaki çavuş rütbeli bir şahıs ta "gitti" deyince o zaman arkadaşlarım, Üstad'ın Isparta'ya gittiğine inandılar. Bana:

-Bu gece bize misafir ol. Nahiye müdürü Isparta'ya gitmiş. Yarın dönecek. Onun geleceği araba ile seni Isparta'ya göndeririz, dediler.

Bunlar ticaretle uğraşan ve benimle Eğridir'den motorla Barla'ya gelen bir grup yol arkadaşım idiler.

-Ben, daha erken gitmek istiyorum, dedim. Onlara teşekkür ederek motorla geri döndüm. Yol arkadaşlarım, motorcuya:

-Bundan dönüş parası alma, dediler.

Dönüşte motora binenlerden beyaz sakallı kısa boylu biri benimle konuşmaya başladı:

-Ben bu nahiyenin imamıyım. Bazen Üstad'la beraber bağa giderdik. Bazen bir iki habbe üzüm koparırdı. "Bunları yiyeceğim, bedeli ne kadarsa vereceğim" derdi. Para yerine küçük risaleler verirdi. Hediye kabul etmiyordu. Eğer etseydi bu Barla nahiyesi tümüyle şimdi kendisinin olurdu. Bazen yabana giderdik. Bazen otlara, çiçeklere çok dikkatli nazar ederdi. Sık sık gözlerinden yaşların aktığını görürdüm. Bu zat memleketimize gelmeden evvel gelirimiz bize yetmiyordu. Bu mübarek takriben … seneden beri memleketimize ayak basmıştır. O zamandan beri gelirimiz bize kâfi geliyor, hatta artıyor, dışarıya da veriyoruz. Mübarek ilim doludur, bize bereket getirdi.

İmamın dediklerini dikkat ve heyecanla dinledim.

Üstad'ın huzurunda…

Eğridir'e dönünce ben tekrar Ali'nin evine gittim. Üstad'ın Isparta'ya gittiğini söyledim. Verdiği ekmeği kendisine iade ettim. Günlerden de Pazar günü idi. Ali çarşıya gitti geldi. Isparta'ya bir otobüsün gitmekte olduğunu söyledi. Hemen o otobüsle Isparta'ya gittim. Doğruca Nur Boya mağazasına gittim. Oraya üstadın hizmetinde bulunan Ceylan isimli bir şahıs geldi. Ona Üstad'ın ziyaretine geldiğimi söyledim. Gitti geri geldi. Elinde bir mendil, içinde bir şeyler vardı.

Uzaktan beni takip et. Çünkü tarassut (gözetleme, takip) var, seni görürlerse tutuklarlar, dedi.

Elindeki mendil işaret oldu. O mendile bakıp, onu kaybetmeden takip ettim. Sokakları döneceği zaman bana bakardı, kendisini görebileceğim mesafede ve konumda ise sokağı dönerdi. Bir müddet böyle gittik. Nihayet bir kapıdan içeri girdi. O istikamete doğru gittim. Baktım kapıyı tam kapatmamış, yarı açık bırakmış. O zaman şapka kanunu sıkı bir şekilde uygulamada olduğu için başımda şapka vardı. Onu çıkarıp takke giydim. İçeri girdim. Sekiz-dokuz basamak yukarı çıktım. Merdiven başında sağlı sollu iki oda vardı. Ceylan isimli şahıs sağdaki odaya girdi. Oradan Zübeyir çıktı. Meğerki sol taraftaki oda, Üstad'ın kaldığı oda imiş. Zübeyir'le beraber Üstad'ın odasına girdik. Soldaki odada bir duvarlara, bir yere, bir de Üstad'a nazar ettim. Duvarlarda asılı, yerde serili bir şey görmedim. Sadece tahtadan ibaret, üzerinde yatak serili, Üstad'ın oturduğu bir sedir vardı. Yorganı göğsüne doğru çekmişti. Her iki kolunu da dirseklere kadar sıvamıştı. Yorganın dışında idi….

Heybetli bir sesle bana:

-Nerelisin? diye sordu.

Cevap verdim. Bana birçok kişileri sordu. Onu da "bilmiyorum" dedim.

-Mehmet Kayalar'ı tanır mısın?

-Tanırım

-Niçin geldin?

-Ziyaretinize geldim, hem de bazı sorulacak sorularım var.

-Sorulara cevap vermeye vaktim yok. Rahatsızım. ***Risale-i Nur***’a baksaydın belki de cevabını bulurdun.

Daha sonra Zübeyir’e;

-Bir minder getir, dedi.

Getirince başucuna sermesini işaret etti. Zübeyir minderi serdi. Bana “otur “ dedi. Zübeyir’e,

-Sen de otur. İşitemediğim olursa anlatırsın.

Sonra bana:

-Soruların nedir? dedi. Ben de dedim ki:

-Bizim memlekette imamlık yapanlara halk zekât veriyor. Bunda şüpheliyim. Zekâtla mı imamlık yapalım yoksa maaşla-ücretle para mukabili mi imamlık yapalım? Veya başka bir iş mi yapalım?

Üstad cevap verdi:

-Ücrette minnet vardır, vatandaştan ücret almayın. Zekâtta ise minnet yoktur. Zekâtta zenginler vekil gibi, müstehaklar ise iyal gibidir. Minnet edecek durum yoktur. Yalnız pazarlık yapmayın, gönül de onlara bağlı olmasın. Mal Allah’ındır. Onların eli üzerinden, onların vasıtasıyla gönderiyor. Talebelere ders verin. Başka sorun var mı?

-Evet, vardır. Şeyh Seydâ el-Cezerî bana tarikatta hilafet verdi. Ben kendimi ehil göremiyorum. Eğer bunda mesuliyet varsa özür göstereyim. Kabul etmeyeyim, dedim.

-Şeyhin kimdir? Kim sana halifelik verdi?

-Şeyh Seydâ.

-Şeyh Seydâ kimin oğludur?

-Şeyh Ömer-i Zenganî'nin oğludur.

-Aslen nereden gelmedir?

-Aslen Bağdat'tan gelmedirler.

-Aşirine (aşiretine) ne diyorlar?

-Araplar Aşiri diyorlar.

-Şeyh Seydâ kimin halifesidir?

-Dayısı Şeyh Mehmet Nuri'nin halifesidir.

-Şeyh Mehmet Nuri kimin halifesidir?

-Şeyh Ömer-i Zenganî'nin halifesidir.

-Cizre şimdi Türkiye'de mi? Suriye'de mi?

-Türkiye'dedir.

-Şeyh Seydâ irşada çıkıyor mu?

-Evet çıkıyor.

-Hükümetle alakası nasıldır?

-Seviliyor.

–***Risale-i Nur***’la alakası var mıdır?

-Türkçe bilmez, fakat Üstad’ın Arapça risalelerinin tümü yanında mevcuttur.

-Ehl-i tarikat daha ziyade imanla alakadardırlar. Ben Şeyh Seydâ ile iki cihetle alakadarım. Hem selâm ederim hem de tebrik ederim. Sana vermiş olduğu vazifeyi yap. Fakat hediye kabul etme. Hediye hilaf-ı şeriat değildir. Fakat ihlâs yoktur. İktisat edin. Başka sorun var mı?

-Ulum-u Arabîyi (Arapça ilimleri) bitirdim. İcazet aldım. Bundan sonra ne yapalım?

– Ben seni has talebelerimden kabul ettim. Ders verin. ***Risale-i Nur***‘u okutun. ***Risale-i Nur*** bana hacet bırakmamış. On beş gün seni misafir etmek isterdim. Fakat üzerimizde tarassutlar var. Bilseler ki şarktan bir âlim gelmiş, inceden inceye tahkikata başlarlar. Ben zaten ziyaretçi kabul etmiyorum. Geçenlerde Menderes, Vali ile beraber ziyaretime gelmek istediler, ben kabul etmedim. Biz hastayız, yatakta yatıyoruz, onlar [ise] bizden korkuyorlar. Mehmet Kayalar’a söyle, Diyarbakır’dan gitmesin. Diyarbakır merkezdir. Çok şa’şaa etmesin. Sen hemen bugün dön. Paran yoksa sana para vereyim. Soran olursa ziyarete geldim deme. Ticarete geldim de.

Elini öptüm. O da benim elimi öptü. Ağlayarak ayrıldım.

Dışarıda saate baktım 45 dakika konuşmamız olmuş. Dönüş için istasyona gittim. Tren hazırdı, hemen bindim. Gece gündüz gelerek Diyarbakır’a yetiştim.

Üstadın “şa’şaa etmesin. Diyarbakır’da kalsın” talimatını Mehmet Kayalar’a bildirdim. Mehmet Kayalar bana:

-Konya’da indin mi [yoksa direk mi geldin]? dedi.

-Hayır, dedim.

-Üstad’dan mektup geldi. Senden bahsediyor. Onun için Konya’da indiğini [ve vakit geçirdiğini] zannettim.

Ben, mektubun [benden] önce nasıl geldiğine hayret ettim. Akıl erdiremedim.

İKİNCİ BÖLÜM

TEKFİR: NEREDE VE NE ZAMAN?

TEKFİR MESELESİ; YA DA KİMLERE KÂFİR DENİLEBİLİR?

Prof. Dr. Faruk Beşer, **tekfir** konusunu ele aldığı bir yazısında şöyle diyor:

> "Zarurat-ı diniyyeden, yani **dinden olduğu zorunlu olarak bilinen** şeylerden birini inkâr küfürdür…. Ama bunlardan birisini söyleyen bir insana biz kâfir diyemeyiz. Çünkü Ehlisünnet, küfür sözleri ve fiilleri **çok alâkasız da olsa bir teville söyleyeni** ve yapanı tekfir etmez…. Ne var ki bu, işin zahiridir, insanlara göre olan yönüdür. Küfür eylemlerden birini yapan, Allah katında gerçekten dinden çıkmış olabilir".
>
> (http://yenisafak.com.tr/yazarlar/Faruk_Beser/din-pazarinda-sapla-saman-birbirine-karisiyor/35828)

Bu ifadeler çerçevesinde iki noktaya dikkat çekmek gerekiyor: Birincisi, **zarurat-ı diniyye**, "dinden olduğu **zorunlu olarak** bilinen şeyler" olduğuna göre, onları bilmeme hususunda insanın mazereti olamaz. Çünkü, bilinmesi zorunludur.

İmam Gazzalî, konuyu şu şekilde özetlemektedir:

> "Denirse ki: Kişi ne ile tekfir olunur? Deriz ki: … üç kısma racidir.
>
> "Birinci kısım: Bizzat inancının küfür olması. Yaratıcı'yı, sıfatlarını ve peygamberliği inkâr gibi.

"İkinci kısım: İnanması, kişiyi Yaratıcı'yı ve sıfatlarını itiraftan, peygamberleri tasdikten alıkoyan ve tenakuz yönünden bunları inkâr etmesini gerektiren şeyler.

"Üçüncü kısım: **Ancak kâfirden sadır olacağı** yönünden tevkif varid olan; ateşe tapınmak, puta secde etmek, **Kur'an**'dan bir sureyi inkâr etmek, bazı peygamberleri tekzib etmek, zinayı, içkiyi ve namazın terkini helâl saymak gibi şeyler. Genel bir ifadeyle, Şeriat'ten olduğu**tevatüren ve zarurî olarak bilinen şeyleri** inkâr etmek."

(***el-Mustasfâ***, C. 1, çev. Yunus Apaydın, İstanbul: Klasik, s. 303-304.)

Ateistler ve benzerleri, birinci kısma girer. Bir taraftan müslüman olduğunu söyleyip diğer taraftan Darwin'in teorisine iman edenler ikinci sınıftan kabul edilebilir. Üçüncü kısım ise, doğrudan F. Beşer hocanın sözünü ettiği kesimi ilgilendirmektedir.

Allâme Âliyyü'l-Kârî şöyle demektedir:

"Sonra, **zarurî olarak bilinen**den murad, dinden olmasıdır. Bu da herkesin **araştırma ve delil talep etmeye muhtaç olmaksızın** bildiği şeylerdir. Tıpkı Allah Teala'nın bir olması, namazın farz olması, şarabın haram olması ve bunlara benzeyen hususlar gibi. Çünkü müctehidlerin **ictihad** ettikleri (ve böylece aralarında ihtilaf ettikleri) hususları inkâr eden kimse bilginlerin ittifakı ile, tekfir edilmez. Ama, cesetlerin tekrar dirilip mahşer yerinde toplanması, âlemin hâdis olması ve Allahu Teala'nın cüziyyatı bilmesi hakkında varid olan **nassları tevil eden kimse** tekfir edilir. Çünkü dinde kesin olarak bilinmiştir ki, onlar **zahirleri üzere** olmaları gerekmektedir."

(***Fıkh-ı Ekber Şerhi***, çev. Hüseyin S. Erdoğan, s. 231.)

Yani her hususta “**alâkasız da olsa**” tevilin kabul edilmesi diye birşeyden söz edilemez.

Allâme Âliyyü’l-Kârî ayrıca şunları söylemektedir:

> “Malum ola ki, bir kimse manasına itikad etmeden, fakat manasını bilerek küfrü icap ettiren bir kelime ile konuşsa, bu konuşması ikrahsız (başkalarının tehdit ve zorlaması olmaksızın) ve serbest olarak ve isteyerek söylerse, bazı bilginler katında muhtar olan kavle göre, küfrü ile hüküm verilir. Çünkü diyorlar, iman, (kalben) tasdik ile (sözlü) ikrarın birleşmesinden ibarettir. O (küfür) kelimeyi söylemekle inkâr ederek ikrar tebdil edilmiş olur. Ama bir kelime ile konuşup onun küfrü icap ettiren bir kelime olduğunu bilmezse, bu hususta **Feteva-yı Kadıhan**’da tercihsiz olarak ihtilaflar zikredilmiştir. Bazılarına göre, bilmemesi özür sayılıp tekfir edilmez, diyor. Bazıları da bir özür teşkil etmez, tekfir edilir diyor. Zahir olan birinci görüştür. Ancak dinde bilinmesi zarurî olan hususlardan olduğu vakit, bilmemesi özür kabul edilmez ve tekfir edilir.” (s. 437.)

Bu ifadeleri şu şekilde özetleyebiliriz:

Bir: Küfür bir sözü, onun küfür olduğunu **bildiği halde** söyleyen kişi, şayet bunu tehdit ve cebir sonucu yapmamışsa, tekfir edilir.

İki: Küfür sözü, küfür olduğunu **bilmeden** söyleyenin kâfir olup olmayacağı konusunda ihtilaf edilmiştir. Bazı âlimlere göre olur, bazısına göre olmaz.

Üç: Ancak, bilmemeyi mazeret kabul edenler, **zarurat-ı diniyye**yi bundan hariç tutmaktadır. Dinde bilinmesi zarurî olan hususlarda bilgisizlik özür teşkil etmez.

Kısacası, küfür sözü söyleyenin **tevil**e binaen **tekfir** edilmemesi, ancak zarurat-ı diniyyeden olan şeyler dışında söz konusu olabilir.

Dolayısıyla, Prof. Dr. Beşer'in, *"Zarurat-ı diniyyeden, yani* ***dinden olduğu zorunlu olarak bilinen*** *şeylerden birini inkâr küfürdür…. Ama bunlardan birisini söyleyen bir insana biz kâfir diyemeyiz"* şeklindeki sözleri, isabetli kabul edilemez.

Belki şöyle demeliydi: "Zarurat-ı diniyyeden, yani **dinden olduğu zorunlu olarak bilinen** şeylerden birini inkâr küfürdür…. Bunlardan birisini söyleyen bir insana biz kâfir demek zorundayız. Ancak, zorlama ve tehdit altında bunu yapanlar için aynı şey söylenemez."

Âliyyü'l-Kârî, **zorlama** konusunda ise şöyle demektedir:

> "Fakat mecburiyetin, kendisini **öldürme ve şiddetli dövme ile tehdit** edilme neticesinde olması gerekir. Kendisini tehdit eden kimsenin o işi yapmaya **muktedir** olması da lazımdır. Tehdit edilen kimsenin onu **başka bir yönden gidermesi**nin de imkân dahilinde olmaması icab eder." (s. 441.)

Yine, Âliyyü'l-Kârî'nin dikkat çektiği şu husus da önemlidir:

> "Artık herkese **küfr**ü icap eden şeyleri bilmek, **itikad**a ait olan hususları bilmekten daha kuvvetli olarak vacip olur. Çünkü ikincisi hakkında **icmalî** iman kâfidir. Birincisi ise böyle değildir. Çünkü onun hakkında tafsilatlı olarak ilim sahibi olmak gerekir." (s. 429.)

Yani neyin **iman** olduğunu bilmek kadar, neyin **küfür** olduğunu bilmek de önem taşımaktadır.

Faruk Beşer hocanın ifadeleri çerçevesinde dikkat çekilmesi gereken ikinci husus ise şu: Küfür sözleri söyleyen ya da küfre düşmeyi gerektiren işleri yapanların **tevil**de

bulunmaları, onların bu tevillerine bazen itibar edilmesini gerektirirse de, şayet sözlerini ve işlerini tevil etmeye bile lüzum görmezlerse, onların tekfir edilmemesi için muhataplarının **onlar namına tevil üretme**ye çalışmaları gerekmez.

Günümüzde ise, genelde küfür sözleri söyleyen ve küfür işleri yapanların, **tevil**de bulunmaya **tenezzül** bile etmedikleri görülmektedir.

Üçüncü olarak, Ehl-i Sünnet nazarında konunun esasını, "**Ehl-ı kıblenin tekfir edilmemesi**" hususu oluşturmaktadır.

Ancak, Allâme Âliyyü'l-Kârî, *"Ehl-i Sünnet katında ehl-i kıble olandan hiç kimsenin tekfir edilmemesinden murad, 'Kendisinde küfür alâmet ve işaretlerinden birşey bulunmayan kimse tekfir edilmez' demektir"* açıklamasını yapmaktadır. (s. 411.)

Doğal olarak, buradaki "küfür alâmet ve işaretleri"nden kasıt, **tevili mümkün olmayan ya da tevil edilmeyen** alâmet ve işaretlerdir.

Âliyyü'l-Kârî konuyla ilgili olarak şunu da söylemektedir:

> "Kadı Adûdiddîn ***Mevakıf***'ta diyor ki: "Yaratıcı, kâdir ve âlim olan Allah'ı inkâr etmenin, yahut O'na ortak koşmanın, yahut Peygamber'i inkâr etmenin, Allah tarafından geldiği kesinlikle bilinen, yahut haramları helal itikat etmenin dışındaki herhangi bir husustan dolayı ehl-i kıble olanlardan biri tekfir edilmez. İstisna edilen hususlardan başka birşeyi söyleyen kimse kâfir olmaz, fakat bid'at ehli olur."
>
> "Şu hususun bilinmesi lâzımdır ki, "Ehl-i kıblenin günah işlemesi sebebiyle tekfir edilmesi caiz değildir" diye bilginlerimizin ifade etmesinden maksatları, mücerret kıbleye yönelmek değildir. Rafızîlerden bazı sapıkların "Cebrail aleyhisselam vahiy getirirken aldanmıştır. Çünkü Allah Teala Cebrail'i Ali'ye

> göndermiştir, fakat o yanlış olarak Muhammed'e geldi" diye iddia eden ve Hazreti Ali'ye (haşa) ilah diyen rafızîlerin azgınları her ne kadar kıbleye yönelerek **namaz kılsalar da onlar mümin değillerdir.**" (s. 431.)

Mevakıf'ta ifade edilen husus önemlidir: **Zarurat-ı diniyye**den olan hususları inkâr edenler **tekfir** edilirler. Bunların dışındaki hususlarda yanılanlar ise **tekfir** edilmemekle birlikte **bid'at** ehli kabul edilirler.

Âliyyü'l-Kârî şunları da söylemektedir:

> Sonra bil ki, **kıble ehlinden maksat**, âlemin yaratılmış olması, cesetlerin tekrar dirilmesi ve eczasının [cüzlerinin, parçalarının] bir araya getirilmesi, Allah'ın hem bütünleri, hem de parçaları bildiği ve benzeri **dinî bakımdan inanılması zarurî olan inançlar üzerinde ittifak eden** kimselerdir. Bu âlemin kadîm olduğu, yani yaratılmamış olduğu yahut Allah'ın parçalara [cüziyata] ait bilgisinin bulunmadığı inancı ile ömrü boyunca taat ve ibadetlerle meşgul olan bir kimse **kıble ehlinden değildir**. Ehl-i Sünnet'e göre, Kıble ehlinden hiç kimseye kâfir denilemeyeceğinden kasdedilen, **küfür alâmetlerinden herhangi bir emare bulunmadıkça** kıble ehline **kâfir** denilemez.

İmam Gazzalî'nin şu ifadeleri de önem taşımaktadır:

> "Bid'atçi (mübtedi') eğer bu bid'ati sebebiyle kâfir olmamışsa, muhalefet ettiği takdirde icmâ kurulmaz. Tam tersine bu kişi "fasık müctehid" hükmündedir.
>
> "… Ancak bid'ati sebebiyle kâfir olmuşsa, kıbleye yönelerek namaz kılsa ve kendisinin müslüman olduğunu zannetse bile artık bu durumda onun muhalefetine itibar edilmez. Çünkü ümmet, **kıbleye yönelerek namaz**

> **kılanlardan değil** müminlerden ibarettir. Bu ise, kendisinin kâfir olduğunu bilmese bile kâfirdir.” (***el-Mustasfâ***, C. 1, s. 301-302.)

Yine Âliyyü’l-Kârî şunları da yazmaktadır:

> “Şu hususta Müslümanlar arasında hiçbir ihtilaf yoktur: Biri, **tevatür**le sabit olan vacipleri ve yine tevatürle sabit olan haramları inkâr ederse, o kimse tevbeye davet edilir. Eğer tevbe ederse ne âlâ, tevbe etmezse **kâfir ve mürted** olarak öldürülür.” (***Fıkh-ı Ekber Şerhi***, s. 433-434.)

Doğal olarak bu, yani cezalandırma **İslam devleti**nde (yani bunun laik devletlerle bir ilgisi yok) ve **şer’î mahkeme**nin hükmüyle olabilecek bir şeydir (Bazı cahillerin kafalarından fetva vererek iddia ettiklerinin aksine, tekfir etme değil, mürtedliğin hükmünün uygulanması mahkeme kararıyla olur). Ayrıca, İmam-ı Azam’a ve İmam Ebu Yusuf’a göre, mürtede, kendisine mühlet verilmesini ister istesin, ister istemesin, tevbe için üç gün süre verilmesi müstehabdır. Ancak İmam Ebu Yusuf’a göre, tekrar tekrar irtidat eden kimse, artık mühlet verilmeden idam edilir. (***Fıkh-ı Ekber Şerhi***, s. 437-438.)

Bu din, kimsenin oyuncağı değildir.

Laik bir devlette yaşamak, laik çevrelerin ya da resmî ideolojinin hoşuna gidecek bir dinî anlayış icat etme ve İslâm’ı adını koymadan reformasyona tâbi tutma hakkını hiç kimseye vermez.

ŞERÎAT'E KARŞI ÇIKAN YA DA ONU BEĞENMEYEN, DÜPEDÜZ KÂFİRDİR

.

ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَى **شَرِيعَةٍ** مِّنَ الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاء الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨﴾

Summe cealnâke alâ **şerîat**in mine'l-emri fettebi'hâ ve lâ tettebi' ehvâellezîne lâ ya'lemûn (ya'lemûne).

Sonra seni, bu işte (*el-emr***)** bir **şerîat** üzere kıldık. O halde ona tâbi ol! Bilmeyenlerin hevalarına (*ehvâ*) tâbi olma!

(Casiye Suresi, 45/18)

*

Bu âyet-i kerîme gereğince, değil Şerîat'e karşı olmak, onu önemsiz, olmasa da olur birşey olarak görmek bile küfürdür. İmanı yok eder.

Ayrıca Şerîat'in (vahyin) karşıtı, ya da alternatifi, "akıl" değildir. Doğru dürüst birşey bilmeyen, bildiklerini zanneden bilgisizlerin heva ve hevesleri, nefsanî arzularıdır.

Allahu Teala'ın her emri, akıl nazarında güzeldir. O emirleri beğenmeyenlerin karşı çıkış nedeni, sadece nefsanî arzularıdır.

Bu konuda ilk akla gelen ve en çok gündeme getirilen örnekler, (bir İslam devletinde) başından evlilik geçmiş zani ve zaniyelerin recmedilmesi ve belirli bir değerin üstündeki korunmasız malı kıtlık olmayan bir zamanda çalanın elinin kesilmesi oluşturur.

Akıl, toplumda asayiş ve düzenin bulunması, nesil ve mal emniyetinin sağlanması için etkili yaptırımların ortaya konulmasını ister.

Karşı çıkanlar ise, zinaya ve hırsızlığa/yolsuzluğa temayülü olan veya bu suçları bizzat işleyenlerdir. Ya da en iyi ihtimalle, akıllarını kullanmadıkları ve bilgisiz oldukları için heva ve heveslerini tâbi olunacak merci kabul edenlerdir.

LAİKLİĞİ SAVUNMAK KÜFÜRDÜR, KÂFİRLİKTİR

*“**Kim olursa olsun**, tâzimi (yüceltilmesi) vacip*

(şer’an zorunlu) olan birşeyi tahkir (aşağı görme)

ve tahkiri vacip olanı tâzim

eden kâfirdir.”

Mehmed Zahid Kotku

(***Nefsin Terbiyesi***, Konya: Vuslat Vakfı, 2010, s. 82.**)**

Birçoklarının **dinler arası diyalog** gibi faaliyetlere oldukça sert tepki verdikleri görülmektedir. Bunda haksız da sayılmazlar.

Ancak aynı hassasiyeti, “**devletçi**” bakış açıları yüzünden, **laiklik** konusunda göstermedikleri görülmektedir.

Bu tavır, İslâmî olmadığı gibi, gerçek anlamda laik bir tutum da değildir. Çünkü, söz konusu tavır, laikliğin tanımının gösterdiği durumun aksine, din ile devletin birbirinden ayrılması değil, **dinin devlete tâbi kılınması** anlamına gelmektedir.

Türkiye’de bugün laiklik geçerli olduğu için, yasalar hazırlanırken dinî hükümlere uygunluk gözetilmemektedir. Mevcut durumda en temel kriter, Avrupa Birliği’nin hukukî düzenlemelerine uygunluktan ibarettir.

Böylece, Batıcı ve laik bir devlet olmanın gerekleri yerine getirilmektedir.

*

Müslüman fertlere gelince, onların da kişisel olarak müslümanlıklarını devam ettirmek ve Müslümanlığın gereğini yerine getirmek gibi bir hassasiyetleri varsa eğer, laiklik gibi uygulamalarla ilgili İslâmî bakış açısını yitirmemeleri gerekir.

Bu konularda devletçi bir çizgiyi benimsemek, **resmî ideoloji**ye paralel söylemleri dillendirmek, dinin devlete tâbi kılınması anlamına gelir. Bu, laikliğin gereğine göre hareket etmek de değildir, **laiklikten beter** bir durumdur.

Böyle olmakla birlikte, **birtakım çevrelerde, dinler arası diyalog gibi konularda gösterilen hassasiyetin yüzde, hatta binde birini bile, laiklik konusunda göremiyoruz.**

Dahası, **laikliği açıkça savunanlar** bile var.

*

Bazılarının da dolaylı biçimde savundukları söylenebilir. Mesela diyorlar ki, "*Biz müslümanlar olarak teokratik bir düzenin anayasada yer almasını istemiyoruz. Sadece evrensel hukuk ilkelerinin yer almasını istiyoruz.*"

Doğal olarak bu, boş laflarla insanları veya kendini aldatmaya çalışmaktan başka birşey değil. Çünkü mevcut hukuk sistemi zaten evrensel hukuk ilkelerine dayanma iddiasında.. Pratikte laiklik bundan başka birşey değil..

Bu laiklik konusu, müslümanlar için, dinler arası diyalog meselesinden çok daha önemli, ciddi ve köklü bir sorundur.

Çünkü, dinler arası diyalog meselesinde, bütün olumsuzluklarına rağmen, sizin **farklı bir dini**n mensubu olarak dikkate alınmanız durumu söz konusudur. Laiklik ise,

ibadet alanı geçilip konu hukukî, ekonomik ve siyasal alanlara geldiğinde, **dini tümden yok saymaktadır**.

Bunu da, şu şekilde formüle ediyorlar: Müslüman ol, İslâmcı olma!

İlk anda kulağa hoş ve makul gelen bu ifadelerin içinde bir **tuzak** gizli.

Laikliğe göre din, “yok” hükmündedir. Kaale alınmaz.

İslâm’a göre laiklik nedir peki?..

İslâm’a göre de laiklik, İslâm dışı ve din (ed-dîn) dışı olmaktır.

*

Laiklik de zaten kendisinin “din içi” gösterilmesini kabul etmez.

O yüzden, Muhammed Zahid el-Kevserî, laiklik hakkında şu fetvayı vermiştir:

> “Kur’an ve Sünnet nassları, İslâm dininin hem dünya hem de ahiret maslahatlarını câmi olduğuna ve bunların ahkâmına açık bir şekilde delalet etmektedir. Bu itibarla, **dini devletten ayırmaya çalışmak açıkça küfürdür.**”
>
> (Zâhid el-Kevserî, ***Makalât***, s. 453; Ebubekir Sifil, “*Makâlâtu’l-Kevserî*’nin Değerlendirilmesi”, ***Muhammed Zahid el-Kevserî: Hayatı – Eserleri – Tesirleri – Sempozyum Bildirileri*** içinde, İstanbul: Seha N., 1996, s. 167.)

Şeyhüslam Mustafa Sabri Efendi de şöyle demektedir:

> “Eğer ümmet böyle (lâik) bir hükümeti seçip hoşnutlukla kabullenirse, bana göre **kesinlikle dinden çıkar. Bundan [dinden çıkıldığından] şüphe eden**

> **de dinden çıkar.** Tevbe edip, dinî hüküm ve dinî yönetime dönmedikleri [dönmek gerektiğini kesin olarak kabul etmedikleri] sürece **müslüman sayılmazlar**.”
>
> (Şeyhu’l-İslam Mustafa Sabri Efendi, ***Hilafetin İlgasının Arka Planı***, çev. Oktay Yılmaz, İstanbul: İnsan Y., 2010, s. 176.)

*

Bu noktada söz konusu alimlere şöyle bir itiraz gelebilir: “*Biz görüyoruz ki, bazı insanlar hem laikliği savunuyorlar, hem de ibadetlerini aksatmıyorlar, başkalarını da ibadete teşvik ediyorlar. Onlar nasıl müslüman sayılmazlar!*”

Böylesi bir itiraz, **Yahudi ve Hristiyanların dindarları**nı akla getirmektedir.

Rahiplerin çokça ibadet ettikleri, görünüşte de olsa dünyayı terk etmiş bulundukları, kendilerini ***İncil*** okumaya vermiş oldukları vs. görülmektedir. Bu rahiplerden istenen şey çok basit, Hz. Muhammed s.a.s.’in Allah’ın resulü olduğunu tasdik edecekler.

Laiklik konusu da aynı şekilde çok basit. Laiklik kelimesinin anlamını bile doğru dürüst bilmeyen bir Anadolu köylüsü için durum karışık olabilir, fakat dünyaya nizamat vermeye kalkışanlar için mesele son derece açık ve basittir.

> “Zira, **nice müslüman isimlerini taşıyan dinsizler vardır ki, sayılarını bilmek de mümkün değildir.** Çünkü Çin ve Rus gibi kâfirler malumdurlar. Fakat Ali, Veli gibi isimleri olan kâfirleri bilmek pek de kolay değildir. **Bunlar bazen camiye de gelir, namaz da kılarlar.** Ama ne abdestleri vardır, ne de niyetleri. Yalnız gösteriş olarak veya görmek için gelirler. Yine **bunlar arasında vaaz eden, hutbe okuyan, dualar yapan hilekârlar da yok değildir.**“

(Mehmed Zahid Kotku, ***Nefsin Terbiyesi,*** Konya: Vuslat Vakfı, 2010, s. 203-4.**)**

Laiklik konusunda bilgisizlik ya da dikkatsizlik sonucu yalan yanlış ifadeler serdetmiş olanların, konuyu anlar anlamaz ifadelerini düzeltmeleri, yaptıkları **hatayı telafi eden** açıklamalarda bulunmaları gerekir. Aksi takdirde **mazur görülemezler.**

Bir organizasyonun üyeleri veya sözcüleri böylesi açıklamalarda bulunduklarında, **onları yönetme mevkiinde olanlar ses çıkarmıyorlarsa, o beyanların altına imza atmış sayılırlar.** Nitekim Şemsüleimme İmam Serahsî, İmam Muhammed'in ***Siyer-i Kebîr***'ine yazdığı şerhte, bir topluluğun üyelerinin beyanlarına müdahale yetkisi bulunanların, onların kişisel olmayıp bütün topluluğu bağlayan açıklamalarına karışmamaları durumunda, **onaylamanın da ötesinde, bizzat o yönde emir vermiş sayılacaklarını** söylemektedir.

Bu laik sistemde bile, herhangi bir parti, tüzüğünde ve programında açıkça laiklik vurgusu yaptığı, İslâm'ın adını bile ağzına almadığı halde, üyelerinden birkaç kişi din vurgusu yaptığı veya Başbakanlık'ta iftar yemeği verildiği için kapatılabilmektedir. Yöneticileri "**laikliğin kâfirleri ya da mürtedleri**" olarak siyaset yapma yasağı ile cezalandırılabilmektedir.

Tıpkı, şer'î düzende müslüman olmayanların siyaset yapamaması gibi.

Ancak **şer'î düzen, laik rejim gibi müsamahasız ve acımasız değildir; açık ve dürüsttür, sahte özgürlükçülük yapmaz.**

Bir topluluk tüzük ya da program türünden resmî metinlerinde müslüman olduklarını belirttikleri zaman, onların içinden birkaç kişinin bazı hatalı laflar sarfetmeleri ya da amel bakımından kusur sergilemelerinden dolayı bunlar topluca tekfir edilmezler ve cezalandırılmazlar.)

*

“Bir de ‘Allah’a ve Resulüne inandık ve itaat ettik’ diyorlar da, sonra bunun arkasından yan çiziyorlar; bunlar mümin değillerdir.

“Aralarında hükmetmesi için Allah’a ve Resulü’ne çağrıldıkları zaman, bakarsın ki, içlerinden bir kısmı yüz çevirip dönerler.

“Ama, eğer (Allah ve Resulü’nün hükmettiği) hak kendi lehlerine ise, ona, gönülden bağlı olarak saygı ile gelirler.

“Kalplerinde bir hastalık mı var? Yoksa şüphe ve tereddüt içinde midirler? Yoksa Allah ve Resulü’nün kendilerine haksızlık ve zulüm edeceğinden mi korkuyorlar? Hayır, asıl zalimler kendileridir!

“Aralarında hüküm vermesi için Allah’a ve Resulü’ne davet edildiklerinde müminlerin sözü ancak ‘İşittik ve itaat ettik’ demeleridir. İşte bunlar kurtuluşa erenlerdir.”

(Nur, 24/47-51)

KÜFRÜN OLDUĞU YERDE TEKFİR DE OLUR

Merhum İskilipli Atıf Hoca şöyle demektedir:

> … Küfür iki kısım olup, biri aslî, diğeri ârızîdir.
>
> Aslî Küfür: Esasen zaruriyat-ı diniyeden olan usul ve ahkâm-ı İslamiyeyi kabul etmeyenlerin küfrüdür. Gayr-i müslimlerin küfrü gibi.
>
> Ârizî Küfür: Fi'l-asl (aslında) Din-i İslam'ı kabul etmiş veya müslüman sulbünden gelmişken bilâhare kendi arzu ve ihtiyârı ile usûl-ü İslâmiye ve zaruriyat-ı diniyenin hepsini veya **Din-i İslam'ın yalnız emr-i vicdanîden (vicdanî bir işten) ibaret olduğuna kail olup da dünya işlerine dair ihtiva eylediği ahkâm-ı maddiye ve cismaniyesini (maddî ve cismânî hükümlerini, Şeriat'i) kabul etmemek** gibi dinî esaslardan bazısını red, inkâr, tekzib ve tahkir eylemek, veyahut **şer'an tahkiri vacib olanlara ta'zim etmek suretiyle irtikab-ı küfr** etmiş olanların küfrüdür ki bunlara mürted ve mürteci' [dinden rücu eden, dönen] denir.
>
> **Zamanımızda türeyen dinsizler bu zümredendir**. **Küfrün bu nev'i evvelkinden daha muzır ve daha fenadır,** ve hatta mürtedlerin kestikleri yenmez, müslüman kadınları ile nikâhları helal ve müslüman kabristanına defn olunmaları caiz olmaz.
>
> (Fatih Dersiâmlarından İskilipli Mehmed Âtıf, ***Frenk Mukallidliği ve Şapka***, İstanbul 1340, s. 21-22.)

*

Mehmed Zahid Kotku rh. a. ise şöyle diyor:

> “Küfrün en kısa tarifi şöyledir: *Şer*‘an *tâzimi vacip* olan şeyleri tahkir ve tahkiri *vacip* olan şeyleri tâzim etmektir.”
>
> (Mehmed Zahid Kotku, ***Nefsin Terbiyesi,*** Konya: Vuslat Vakfı, 2010, s. 59.**)**

*

Küfürle ilgili şöyle bir sınıflandırma yapılmaktadır:

> … küfrü üçe ayırmaktadırlar:
>
> A- Küfr-i Cühûd [İnkâr küfrü]: İnsanın İslam’ın hak olduğunu **bildiği halde inkâr** etmesidir. Yahudi ve Hristiyanlar gibi.
>
> B- Küfr-i Cehl: İnsanın, Allah’a, Resulüne iman etmekle beraber **cehalet**ine binaen
> zarurât-ı diniyyeyi inkârı sebebiyle kâfir olmasıdır.
>
> C- Küfr-i Hükmî: Şeriatı ve dini İslam’ı tekzip alameti sayılan nesne ve ifadeleri
> kullanmaktır. **Küfrün bu çeşidi** de ikiye ayrılır:
>
> 1- **Şeriatta tazimi vacip olanı tahkir** etmek,
>
> 2- **Şeriatta tahkiri vacip olanı tazim** etmek gibi. Mesela âlimleri tahkir etmek, kâfirleri tazim etmek gibi.
>
> Küfr-i hükmî üç şekilde gerçekleşir:
>
> A- İtikad İle: Allah’ı diğer varlıklar suretinde itikad etmek,

B- Fiil İle: [Hayatî] Zaruret olmaksızın kâfirlere mahsus olan [sembol durumundaki] kıyafeti giymek [ve küfür seremonilerine, törenlerine, ayinlerine vs. katılmak],

C- Dil İle: Fakihlerin elfaz-ı küfür olarak saydıkları lafızları zaruret olmaksızın [öldürülme ya da yaralanma durumu fiilen mevcut olmaksızın] telaffuz etmek gibi [salt tehdide maruz kalmak zaruret kapsamına girmez].

(Hilmi Karaağaç, "Tekfir ve Elfâz-ı Küfre Dair İki Risale", ***1. Uluslararası Geçmişten Günümüze Trabzon'da Dini Hayat Sempozyumu***, ed. Şenol Saylan – Betül Saylan, İstanbul: Değişim Y., 2016, s. 462; http://isamveri.org/pdfdrg/D252870/2016/2016_KARAAGACH.pdf)

TEKFİR ETMEYECEKSİN DE NE YAPACAKSIN PEKİ!

Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi ise daha müşahhas/somut örnekler üzerinden konuyu açıklıyor:

> … İşte hâlâ Müslümanlık davasını elinden bırakmayan ve ukaladan (akıllılardan) geçinen birçok adamlar var ki, … ***Kur'an-ı Kerim***'in sarahaten müsaadesine iktiran eden (açıkça iznine ulaşan) taaddüd-ü zevcatı (çok hanımla evlenmeyi) vahşet addederler. Yine ***Kur'an***'ın sarahati mucibince (açık hükmü gereğince) kadını erkeğe müsavi (eşit) tutmamayı adaletsizlik sayarlar, ***Kur'an***'daki miras ahkâmını (hükümlerini) makul ve mantıkî bulmayarak Frenk kanun-ı verasetleri (Avrupa miras yasası) ile mübadeleye (değiş tokuş etmeye) kalkarlar….
>
> Türkiye haricindeki muhalifler arasında gezen bir İttihatçı asker bilirim ki işte bu itikatta bulunur, hem de müslüman geçinir.… Mehakim-i şer'iyeyi (Şeriat mahkemelerini) çürütmek için söylediği sözler arasında "o mahkemelerden sârıkın (hırsızın) eli kesilmesi gibi vahşiyane hükümler sadır olduğunu" da ilave ediyordu. Halbuki sârıkın bu vech ile cezalandırılmasını ***Kur'an-ı Kerim*** emreder….
>
> Türkiye'nin … **dinini ve milletini kaybetmiş** olan bu mahkeme-i şer'iye düşmanları kadar dünyada daha sefil düşünceli adamlar olur mu acaba? …. Gayrimüslim bir devlet idaresinde bulunan mahkeme-i şer'iyyeyi ilga ettirmek (kapattırmak) marifet değil, açtırmak marifettir. ... Vay şaşkın herifler, vay alçak herifler vay! **Haydi sen gel de aklın ve insafın varsa şimdi bunlara yine müslüman de bakayım!** …

İşte biraz evvel ta'dad ettiğimiz (saydığımız) vechile, (hem) sarahaten (açıkça) **Kur'an- Kerim**'de zikr olunan **birçok ahkâm-ı şer'iyeyi (Şeriat hükümlerini) beğenmemek ve reddetmek cüretinde bulunsunlar, hem de müslüman kalsınlar…**

Bu ne kadar tenakuz (çelişki)!

Kur'an-ı Kerim'in münderecatını (içeriğini) kısmen (bile olsa) tahtie eden (hatalı gören) adam, onun Allah kelamı olduğunu kabul etmediğinden buna cüret eder.

"Cenab-ı Hak bazı şeyleri iyi bilememiş! Şimdi akıllı kulları Allah'ın yanlışlarını tashih ediyor (düzeltiyor)…" denilemez ya! **Demek ki herif Allah'ı beğenmiyor, Peygamber'i tahkir ediyor (aşağılıyor), hem de "Allah'a iman ettim, Peygamber'e iman ettim, müslümanım" diyor.**

"Hocalar beni tekfir etti (kâfir ilan etti)" diye kızıyor. "Yobazlar benim dinime, vicdanıma ne karışır! Beni müslüman yapmak, gâvur yapmak, aforoz etmek onların elinde mi?" diyor. "Müslümanlıkta ruhbaniyet yoktur; böyle salahiyetler (yetkiler) kimseye verilmemiştir" diyor.

Halbuki işte hocalar, **ellerinde doğrusunu söylemekten başka bir şey olmadığı için herifi müstehak olduğu (hak ettiği) sıfatla tavsif ediyorlar.**

Bir kimseyi gâvur yapmak, Müslümanlıkta ibka etmek (bırakmak) ve günah affetmek hocaların elinde olsaydı, belki "Haydi hatır için seni yine müslüman addedeceğiz" diyebilirlerdi.

Lakin hoca ne yapsın? **Herifi Kur'an tekfir ediyor (kâfir ilan ediyor), akıl ve mantık tekfir ediyor, tenakuzlu (çelişkili) imanı tekfir ediyor**….

Nefse, şeytana uyup günah işlemek fakat günahını ve kabahatini kabahat telakki ederek **haddini bilmek** ve kusurunu itiraf etmek başka, Allah'ı kabahatli çıkarmak, emr ve nehyini (yasağını) beğenmemek ve makul görmemek de başka…

Birinci nevi ve şekildeki günahlar ne kadar çok olsa imana zarar vermez, çünkü imana münafi (aykırı) olmaz.

Lakin **ikinci nevi ve şekildeki günahın *zerresi bile* imanı zîr ü zeber (yerle bir) etmeye kâfidir**.

(Şeyhülislâm Mustafa Sabri, ***Kemalist Türkiye'nin Din Yanlışları***, İstanbul: Derin Tarih Kültür Yayınları, Eylül 2014, ***Derin Tarih*** dergisinin Eylül 2014 tarihli 30. sayısının hediyesi, s. 61-6.)

Şeyhülislam, **"zarurat-ı diniye" kapsamında** olan (yani içtihadî gerekçelerle inkâr edilemeyecek ve karşı çıkılamayacak) **Şeriat hükümlerinin tasdik ve ikrarını** da imanın şartı kabul etmektedir.

Mesela namazı önemsiz ve gereksiz gören, "Mühim olan ahlâkî hasletlerdir, iyi insan olmaktır, namaz önemli değildir" diyen kâfir olur.

Benzer şekilde "Faizsiz ekonomi olmaz, bu zamanda cihat olamaz, Şeriat'in devri geçmiştir" vs. gibi cümleler kuranlar da kâfirdir.

Şeyhülislam'ı dinleyelim:

"**İmanda muteber olan** (kalben) tasdik ile (sözlü) ikrar, ulema-i dine nöbet vermeyen (din âlimlerine söz hakkı tanımayan) **birtakım cahillerin zannettiği gibi kuru kuruya Allah'ı ve Peygamber'i tasdik ve ikrardan ibaret olmayıp**, Cenab-ı Peygamber'in vazife-i nübüvvetle (peygamberlik

> göreviyle) tebliğine memur olduğu ve bize kadar intikal ettiği şüphesiz malum olan ve bu cihetle kendilerine **zarûrât-ı diniye** (dinin gerekleri) **namı verilen ahkâm-ı şer'iyyenin** (Şeriat hükümlerinin) **bir tanesi hariç kalmamak üzere hepsi *tasdik ve ikrar* edilmedikçe ve vahdaniyet ve nübüvvete ait ikrar ve tasdikin tamam olmayacağına** …" (***A.g.e.***, s. 99)

Evet, mesela faiz, zina ve içki yasağı, zarûrat-ı diniyedendir. Bunların dinen yasak olmasını kabullenemeyen, **dinin bu tür konulara ilişkin hükümlerini geçersiz sayanların** kâfir olduklarından şüphe edilemez.

İsterse beş vakit namaz kılıyor, hacca gidiyor olsun.

Ya da bir kimse genel olarak "Şeriatçı değilim, Şeriat'in uygulanmasına karşıyım, Şeriat'in devri geçmiştir, laiklik yeterlidir, daha iyidir vs." derse, o da katıksız kâfirdir.

"Din devletinin devri geçmiştir vs." diyen ve bu sözlerinden alenen tevbe edip rücu etmeyenler de, imandan sonra küfre sapmış olurlar.

Şeyhülislam şunları da söylemektedir:

> Bir kere devlet ve hükümet tabirleri birbirinden farklı olarak, devlette ahali [vatandaşları oluşturan bütün bir halk ya da millet] dahil olduktan başka, farzen ve takdiren [öyle varsayalım ki] mezkûr (anılan) **Kanun-u Esasi (Anayasa) maddesindeki devletten** hükümet manası maksud (kastedilmiş) olsa bile hükümet-i millîye (millî hükümet), halk hükümeti, Cumhuriyet hükümeti namlarıyla bâhusus (özellikle) böyle millete izafe edilen **bir hükümetin açıktan açığa dinsizliğini ve müslüman hükümeti olmadığını ilan etmesi** üzerine de, onu hâlâ kendisine hükümet ve metbuu (tâbi olduğu makam) tanıyan ve onun din kanunları yerine kasten ikame ettiği dinsiz

kanunlara **bi'r-rıza (rızasıyla)** itaat eden millet, teker teker efrad (fertler) itibariyle değil de toptan irtidat etmiş (dinden dönmüş) olacağı gibi dindar millete dinsiz hükümet-i milliye (millî hükümet) teşkil etmelerini (kurmalarını) tecviz ve tavsiye eden (caiz görüp tavsiye eden) hariçteki tevilci [dinsizliği uydurma bahanelerle dinsizlik değilmiş gibi gösteren] müslümanların kendileri bile dahildeki milletle beraber dinden çıkmış olurlar ki, bunu kabul etmemek küfr-ü inadî [Şeytan'ınki gibi bilgisizlikten değil de, inadından kaynaklanan küfür] değilse budalalığın hadd-i gayesidir (varabileceği son noktadır). (***A.g.e***., s. 32-3.)

Şeyhülislam'ın bu ifadeleri, yerlilik, vatanseverlik ve millîlik gibi Fransız Devrimi icadı, yani Frenk malı içi boş kavramları dine ve dindarlığa üstün tutmaya başlayan kişilerin, bir nefis muhasebesi yapmaları gerektiğini ortaya koymaktadır.

Şeyhülislam şunları da yazmış bulunuyor:

Bunu Türkiye dâhil ve haricinde olup da hem kendilerini ve hem Kemalistleri hâlâ müslüman zanneden adamlar görsün, işitsin, anlasın. **Milliyet** başmuharririnin (başyazarının) sözlerinden çıkan manaya hacet kalmaksızın bu meselenin daha açığını Reisicumhurları (Cumhurbaşkanları Mustafa Kemal) son (***Nutuk*** adıyla kitaplaştırılan) nutkunda söylemedi mi?

(Ki o,) "Yeni Türkiye devletini Ankara'da tesis ederken, ***devletin eskisi gibi dini, din-i İslam olduğuna*** *dair yeni Teşkilat-ı Esasiye Kanunu'na (Anayasa'ya) derc edilen (konulan) madde, o zamanın eski zihniyetinden ayrılamayan bazı mebuslarına (milletvekillerine),* ***Hilafetin ilgasını (kaldırılmasını) kabul etmeleri için tavizât (ödünler)*** *makamında derc edilmiş idi"* diyor.

Demek ki büyük dâhi (kabul edilen Mustafa Kemal) **adım adım dinsizlik**te ileri gidiyor.

Ve her atılan adıma, ondan sonraki adımı tavizât gösteriyor.

Bu ne hokkabazlıktır ki, tavizâtı da kendi içinden çıkarılıyor. Yani “Bunu yıkıyorum, karşılık olarak da şunu yapıyorum” diyeceği yerde, “Bunu yıkmakla iktifa ederek (yetinerek) ötekini bırakıyorum” diyor. Halbuki “Bırakıyorum” demesinde ciddi ve sadık (doğru) olmadığını da bilahare alenen kendi ağzı ile söylüyor.

Şimdi, salifü’z-zikr (adı anılan) Ağaoğlu Ahmed’in *“**Münevver (aydın) dinsizler davalarını açık cepheden ve samimiyetle** yürütürler”* diyerek tefahur etmesine (övünmesine) karşı, Mustafa Kemal’in mazi-i karîbe (yakın geçmişe) ait şu **açık sahtekârlık itirafını** hangi tarafa kaydedeceğimizi tayinde doğrusu biz de mütehayyir (hayrette ve kararsız) kaldık.

“İşte Türkiye dinsizlerinin mabudu (taptığı kişi) bile açık cepheden hareket etmemiş” diyerek Rusyalı Türk mebusunu (Ahmet Ağaoğlu’nu) yeni bir müskit (susturucu) vesika (belge) ile utandırmaya kalksak ihtimal ki, “**Gazi’nin (Atatürk’ün), sahtekârlığını bile söylemesi açık cepheden hareket** değil midir?” diye bize cevap verecek!

Fakat ne olursa olsun asıl şaşılacak cihet, bütün bu dinsizlik hareketlerine ve bu itiraflara rağmen, her adımda dinsiz dâhinin müslüman yardakçılarının “**Dinden çıkmadı, dinden çıkmış olmadı, bir şey yok, bir şey yok!**” diye bağrışmaları ve gelecek adıma kalanı göstererek “İşte (asıl) lazım olan bu, (yerinde) duruyor ya!” demeleri, nöbet ona gelince de başka bir tevil ve teselli (bahane) aramaya çalışmalarıdır. *(**A.g.e.**,* s. 32-3.*)*

Şeyhülislam şunları da söylüyor:

> … Dinden çıkmak öyle eski hocaların anlattığı gibi şimdi kolay değil. Bir adam kendi istemedikçe onu kim dinden çıkarabilirmiş! …
>
> Evet, kimse çıkaramaz, lakin dine karşı terbiyesini takınmaya mecburiyet hissetmeyerek de zorla müslüman kalmak ve adeta dinin başına bela olmak isteyeni Allah da çıkaramaz mı acaba?!
>
> Bana kalırsa **dinden çıkmak korkusunu ceffe'l-kalem ilga eden asrîlerin (bir kalemde ortadan kaldıran çağdaşların) muradını beri taraftaki gafil müslümanlar iyi anlamıyorlar**.
>
> Dinden çıkmaktan korkmamanın manası; kolay kolay çıkılmadığından değil, "Çıkılsa da sanki ne lazım gelir, ne kaybedilmiş olur?" tarzında bir korkusuzluk ve bir nevî asrîlik şecaati iktisap etmektir (çağdaşlık yiğitliği kazanmaktır); onun için **dini tepe tepe kullanırsın; "Din beni terk etse bile ben onun yakasını bırakmam" dersin**, "hele o kadar nazlanmasın". "Dinin bana ihtiyacı benim ona ihtiyacımdan ziyadedir" dersin, "Din, eski kafalı şaşkın hocalar gibi değildir, milyonlarca müslümanı elinden çıkarmak ister mi?" dersin, elhasıl ne olsa diyebilirsin. Çünkü **dinin bugün murakıbı (gözeticisi) yoktur. Mahlul (boş) bir arsa gibi herkes onun üzerinde futbol oynamak hakkına maliktir**. **…**
>
> **İşte hâlâ Müslümanlık davasını elinden bırakmayan ve ukaladan (akıllılardan) geçinen birçok adamlar var ki**, … ***Kur'an-ı Kerim***'in sarahaten müsaadesine iktiran eden (açıkça iznine ulaşan) taaddüd-ü zevcatı (çok hanımla evlenmeyi) vahşet addederler [Halbuki gerçek adalet ve hakkaniyet Allahu Teala'nın hükümlerinden ibarettir].

> Yine ***Kur'an***'ın sarahati mucibince (açık hükmü gereğince) kadını erkeğe müsavi (eşit) tutmamayı adaletsizlik sayarlar, ***Kur'an***'daki miras ahkâmını (hükümlerini) makul ve mantıkî bulmayarak **Frenk kanun-ı verasetleri** (miras yasaları) ile mübadeleye (değiş tokuş etmeye) kalkarlar….

Günümüzde artık "Türkiye tipi müslümanlığın" yediği herzeler bunlar olmaktan çıktı. Onlar artık **toplumsal cinsiyet eşitliği** türküsü söylüyor, bu sapıklıkları üniversitelerde ders olarak okutuyorlar.

CHP'nin genel başkanı kimsenin cinsel yönelimlerine karışmama vaadinde bulunuyor, **Millî Görüş-çü (İslam-cı** değil) sahtekârlar ile onlara aldanan saftirik budala zümresi onun yanında saf bağlıyorlar.

Bu ahmaklar ve eblehler kumpanyası, **görüş-çü** olmaktan gocunmuyor, fakat **İslam-cı** olmaktan nefret ediyor. Hay sizin olmayan aklınıza tüküreyim!.

Görüş***süz*** (kıblesi seyyar) yanar döner iktidar partisinin durumu da bu saftiriklerinkinden daha iyi değil.

İMAM-I AZAM VE İMAM MATÜRİDÎ'DE TEKFİR

İmam-ı Azam ile İmam Matüridî, "Allah, kulların gelecekte yapacakları şeyleri bilmez" diyenleri tekfir etmektedirler:

> Ebu Hanife (Allah rahmet eylesin) şöyle dedi: Bizimle Kaderiye [Kaderi inkâr eden Mutezile] arasındaki tartışma iki noktada yoğunlaşır. Kendilerine "Allah, sonsuza kadar vuku bulacak şeyleri, olacakları gibi bilmiş midir?" diye sorarız.
>
> **"Hayır!" derlerse küfre düşerler**, çünkü Rablerine **bilgisizlik isnat** etmiş olurlar.
>
> "Evet!" derlerse tekrar sorulur: "İlminin [gereğinin] ezelde sebkat ettiği gibi gerçekleşmesini dilemiş midir yoksa dilememiş midir?" Eğer "Hayır! [dilememiştir]" derlerse Allah'ın, [Kendisinin] bilgisiz olmasını [bildiği şeyin yanlış çıkmasını] istediğine hükmetmiş olurlar, böyle bir isteğe sahip bulunan bir varlık ise hakîm [hikmet sahibi] olamaz [ve bu Allahu Teala için düşünülemez].
>
> Şayet "Evet!" derlerse, bu defa Kaderiyye [bizim gibi, Allahu Teala'nın] herşeyin ezelde bildiği gibi gerçekleşmesini dilediğini benimsemiş olur.
>
> Bu anlattığım Ebu Hanife'den (rh. a.) nakledilen rivayetten edindiğim sonuç olup onun görüşünü kendi ifadesiyle aktarmış değilim.
>
> (Ebu Mansur el-Matüridî, ***Kitabü't-Tevhîd***, çev. Bekir Topaloğlu, 7. b., İstanbul: İSAM, 2015, s. 456.)

Muhammed Ebu Zehra ise, ***Ebu Hanife*** adlı kitabında şöyle diyor:

Târîhu Bağdat’ta geçtiğine göre, Ebu Yusuf şöyle demiştir:

Ebu Hanife’nin şöyle dediğini duydum:

Bir kaderci (kaderi inkâr eden) ile konuştuğunda, vereceği karşılık ancak iki şeydir: Ya küfre düşme, ya da (itiraz etmeyip) susma. Ona “Allah’ın geçmişteki ilmi (bilgisi) bu şeylerin nasıl olmaktaysalar öyle olmaları çerçevesinde bir ilim miydi? (Olan şeyler Allah’ın bildiği gibi mi olmaktadır?)” diye sorulduğunda “Hayır!” derse kâfir olur. “Evet!” derse ona şöyle denilir: “Bildiği gibi mi olmasını irade edip istemiştir, yoksa bildiğine aykırı mı olmasını (bilmediği bir şekilde mi olmasını)?” “Kendisinin bildiği gibi olmasını dilemiştir” derse, (bizim gibi) müminden imanı, kâfirden de küfrü dilediğini (kâfirin küfrünün de Allah’ın takdiri ve iradesi ile olduğunu) ikrar etmiş olur. Yok eğer “Bildiğine aykırı olanın gerçekleşmesini irade etti” derse Rabbini temenni eden fakat hüsrana uğrayan biri yapmış olur (Bildiği gerçekleşirse iradesi hükmünü yitiriyor, iradesi gerçekleşirse bilgisizlikle malul hale geliyor). Çünkü olmayacağını bildiği birşeyin olmasını (olmayacağını bile bile) irade eden veya olacağını (gerçekleşeceğini) bildiği birşey gerçekleşmeyen bir kimse hüsranda kalmış bir temennîcidir, ve kim Rabbini böyle kabul ederse, o, kâfirdir.

(Muhammed Ebû Zehra, ***Ebû Hanîfe: Hayâtuhû ve ‘Asruhû, Ârâuhû ve Fıkhuhû***, , 3. b., Dâru’l-Fikri’l-‘Arabî, 1960, s. 178-9.)

*

Şimdi şöyle bir soru soralım:

“Devletin dini olmaz, devletin dini adalettir” diyenin durumu ne olur? Küfre düşer mi, düşmez mi?

Düşer!

Evet, “Şeriat’e gerek yok, hukuk devleti olsun, adalet olsun” diyen, böyle inanan insan, küfre düşer.

Çünkü bu, Şeriat’i hukuksuzluk ve adaletsizlik kabul etmektir. Beşerin heva ve hevesini ise adalet..

Azîz ve Hakîm olan Allahu Azîmuşşân, Şeriat’i, insanlar arasında adalet gerçekleşsin diye emretmiştir..

İşte o yüzden, İmam Matüridî, “Zamanımızın sultanı (devleti veya rejimi) adildir diyen kimse kâfir olur” demiştir.

Gümüşhanevî rh. a. şöyle demektedir:

> ***Bezzâziyye***’de şöyle denilmiştir: Zalime âdil diyen kimse kâfirdir. Zamanımızdaki zalimlere âdil diyenler kâfirdirler. Çünkü bunların adaletsizliği yakînen bilinmektedir. Zulmü adalet diye isimlendiren kimse kâfirdir.
>
> İmam Ebu Mansur **Matüridî** şöyle demiştir: ‘**Zamanımızın sultanı âdildir diyen kimse kâfir olur**.’ Çünkü bunların zulmünde şüphe yoktur. Zulmün haram olduğu ise kesindir. ***Yakînen*** **haram olan bir şeye helal veya adalet demek küfürdür.**

> **Adalet**, cüz'î (parça buçuk kabilinden) bir meselede tatbik edilmekle yerine getirilmiş sayılmaz. **Şeriat**ı halk üzerinde tatbike devam etmek sureti ile ancak adalet yerini bulur."
>
> (Ahmed Ziyaüddin Gümüşhanevî, ***Ehl-i Sünnet İ'tikadı***, İstanbul: Bedir Y., s. 159-60.)

Benzer şekilde ***TDV İslâm Ansiklopedisi***'nin "Mâtürîdî" maddesinde Şükrü Özen şöyle demektedir:

> Ancak zalim olduğu [Şeriat'e aykırı yönetim sergilediği] **kesinlik derecesinde sübut bulan** zamanının sultanına âdil diyen ve dolayısıyla zulmü adaletle vasıflandıran kimsenin **küfre girdiği** yolunda kanaat belirtmesi (Burhâneddin el-Buhârî, V, 577), Ebü'l-Kāsım el-Kâ'bî'yi zalim devlet adamlarıyla ilişki içinde olduğu için kınaması (***Kitâbü't-Tevhîd Tercümesi***, s. 452) devrin siyaset ve devlet adamlarıyla münasebetlerinin iyi olmadığını göstermektedir.

Evet, genel olarak Ehl-i Sünnet müslümanlar, itikad sahasında iki büyük imama tâbidirler: İmam Matüridî ve İmam Hasan el-Eş'arî. İmam Matüridî Türk olduğu için, **ırkçılık** damarı kuvvetli bazı tiplerin Matüridiyye'ye dinî değil de ırkî gerekçelerle sempati duydukları da görülmektedir.

Ancak, genelde **Şeriat** hassasiyeti bakımından sınıfta kalan bu tipler, **İmam Matüridî'nin kendilerinden ziyade Hasan el-Eş'arî'ye yakın olduğunu** öğrenmeliler.

İmam Matüridî, böylesi tipler gibi, **devlete** ve devletle özdeşleştirilen hanedanlara ve/veya devlet başkanlarına **perestiş etmemiş, tapmamıştır**. Tam aksine onların hepsinin **istisnasız zalim** olduklarını söylemiştir.

Nedeni, Şeriat'i tam uygulamamalarıdır. Ehl-i Sünnet itikadı açısından **adalet demek Şeriat demektir.** Yani, Şeriat eşittir adalet..

Bir başka deyişle, **zulüm eşittir Şeriat yokluğu**..

Evet, **Ehl-i Sünnet inancını istismar edebileceğini zanneden "devletçi" tipler, üretip kullanmaya çalıştıkları sahte Ehl-i Sünnetçiliğin tutmayacağını anlayacaklardır.**

HZ. EBUBEKİR, “TAMAM, MÜSLÜMANIZ, AMA ZEKÂT VERMEYİZ” DİYENLERE “DİNDEN DÖNMÜŞ” MUAMELESİ YAPMIŞTI

İmam Şatıbî, ***el-İ’tisâm*** adlı eserinde (çev. Ahmet İyibildiren, İstanbul: İ’tisam Y., 2014) konuya şöyle giriyor:

> **Hz. Ebu Bekir zekât vermemekte direnenlere karşı savaş açmak isteyince, Hz. Ebu Bekir’e karşı meşhur bir hadisi delil getirdiler.**

Hz. Ebu Bekir’e karşı ileri sürülen hadis mealen şöyledir:

> “Ben insanlar ‘Lâ ilâhe illallah’ diyene kadar onlarla savaşmakla emrolundum. Onlar bunu söyleyince malını ve canını korumuş olur. **Ancak, (canına ve malına kasdedecek bir uygulamayı) hak eden müstesnâ.**”

Hz. Ebu Bekir bu son cümleyi delil olarak kullanacaktır.

Yani “La ilahe illallah” denilmesini yeterli görmeyecek, onun gereğinin yerine getirilmesini isteyecektir.

İmam Şatıbî’den okuyalım:

> Hz. Ebu Bekir onların, onların delil olarak görmedikleri bir şey ile, ileri sürdüklerini reddetti. Hz. Ebu Bekir hadiste *“... ancak hak edenler müstesna”* buyurulduğunu ileri sürdü ve “**Zekât, malın hakkıdır**” dedi ve sonra buyurdu: **“Allah’a yemin ederim ki onlar Hz. Peygamber’e zekat olarak verdikleri (küçük) bir oğlak veya (hayvanın boynundaki) ipi bana vermek hususunda direnirlerse, bu yüzden mutlaka onlara savaş açarım.”**

(Hz. Ebu Bekir'in işaret ettiği) bu manayı iyi düşününüz. Bizim incelemekte olduğumuz konu ile ilgili olarak **burada iki incelik vardır**:

Birincisi: Hz. Ebu Bekir, yorum ile dahi olsa, (kendi) zamanında olacak işlerin Hz. Peygamber zamanında olanın dışına çıkmasına hiç kimse için yol vermemiştir. Çünkü zekât vermemekte *direnen* kimse, **(açıkça) dinden dönmemiş (müslüman olmadığını söylememiş, dini yalanlamamış), ama yorum (tevil) yoluyla dinden dönme durumuna düşmüştür.**

Evet, Ehl-i Sünnet'e göre "Müslümanım" diyen kişi tekfir edilmez, ama bir yere kadar..

Kim Hz. Ebubekir r. a.'den daha fazla Sünnet ehli olabilir?!

İmam Şatıbî, Hz. Ebubekir'in bu onayda "tevil" yoluna gitmediğini ve "cehalet"i (bilgi eksikliğini) mazeret olarak etmediğini söylemektedir:

Doğrudan dinden dönenler hakkında sahabe arasında tartışma olmamış, ancak ***te'vil yoluyla*** **dinden çıkma** durumunda olanlar hakkında tartışma olmuştur. **Lâkin Hz. Ebu Bekir yorum ve cahillik mazeretini dikkate almamış, meselenin gerçeğine bakarak son noktasına kadar gerçeği istemiştir.** Öylesine ki: "Allah'a yemin ederim ki ….." (ifadesiyle başlayan) sözünü söylemiştir.

Bununla beraber Hz. Ebû Bekir'e zekat vermeyenlerle savaşmayı terk etme görüşünü ileri sürenler açık bir **maslahat**tan dolayı böyle düşünmüşlerdi. Üstelik birtakım dinî meseleler ve *usûl kaideleri* de bu düşünceyi destekliyordu. Fakat **apaçık dinî delil Hz. Ebu Bekir'e göre ortadaydı. Ona göre bu apaçık delile (birtakım) adamların görüşünün karşı gelmesi güçlü değildi. O*, açık delil*e sarıldı.** Daha sonra savaş yapılmaması görüşünü

ileri sürenler, gerçek hüküm vericiye [yani Sünnet'e/hadîse] öncelik tanımak için, Hz. Ebu Bekir'in **sahih olan delil**ine dönmüşlerdir.

LAİK DEVLET VE ŞİRK

Meselenin özü şu:

Şeriat'e aykırı düzenlemeleri (anayasa, yasa, kural vs.) kalben razı olup dilleriyle savunarak uygulayanlar, laikliği Şeriat'e tercih ettiklerini söyleyenler, inanç (zihniyet, ideoloji) bakımından müşriktir.

Kalben razı olmadan ve savunmadan uygulayanlar ise amel (davranış) bakımından müşriktir.

Merhum Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır hocanın ***Hak Dini Kur'an Dili*** tefsirinden okuyalım *(*En'âm Sûresi'nin 136'ncı âyetinin tefsiri):

> … Burada iman ile şirki, önce biri inanca, biri amel'e (fiil, eylem ve davranışa) ait olmak üzere iki açıdan düşünmelidir. Önce ***inanç*** açısından Allah'ı birleyen bir müminin **Allah'tan başka hakem ve Allah'ın hükmünden başka hüküm (yasa, kanun) tanımadığı** için, bütün iş ve hareketlerinde yalnız o ölçüden hareket etmesi ve bundan dolayı kâr ve kazancında Allah'tan başkasının hükmü adına bir kazanç sevdasında bulunmayacağı gibi, Allah'tan başkasının hükmü adına bir masraf da yapmaması ve ne harcarsa **yalnız hak ve adaletli olan Allah'ın hükmü** adına ve **yalnız ilâhî kanuna uygun** bir harcama seçmesi gerekir. Ve böyle olan harcamaların da hepsi sonuç itibariyle hayırlı ve faydalı olur.
>
> ***İnanç*** bakımından böyle olan, Allah'ı birleyen bir mümin bu iman ve inancını amel açısından da böyle tatbik edebilirse, ***inanç ve amel*** bakımından tam

mümin, **kâmil bir müslüman** olur. Ve *"âkıbetü'd-dâr"* (dünya yurdunun sonu) onun, o inanç ve amelde bulunanların olur.

Bu ***inanc***ını ***amel***lerinde tatbik etmezse, o zaman da ***inanç*** bakımından mümin olmakla beraber, ***amel* bakımından bir müşrik** durumunda bulunur ve **fasık** olur.

Ve bundan dolayıdır ki, zorunlu da olsa müşriklerin uyruğu altında kalıp hükümlerine ve amellerine uyup ve iştirak etmek mecburiyetinde bulunanlar ***inanç* veya *amel*le ilgili şirke sürüklenmekten uzak kalamazlar**.

*Kalb ve **inanç** itibariyle **karşı** olmakla beraber, **amel bakımından muvafakatı** amelî şirk*i, ***kalben rıza* göstermek ise *itikâdî şirki* gerektireceğinden** yukarda *"Eğer onlara itaat ederseniz **muhakkak müşrik** olursunuz"* (En'âm, 6/121) buyurulmuştu.

Gümüşhanevî k. s. şöyle diyor:

Ayet-i kerime ve hadis-i şeriflere, **icma** vaki olan manalarının dışında mana veren **kâfir** olur. Buna göre **'recmi' iptal ettikleri için Haricîler kâfirdir**. İslam milletinden olup da, **bazı hükümlerde başka milletlere (başka din mensuplarına) uyan kimse kâfir olur**.

(Ahmet Ziyaüddin Gümüşhanevî, ***Ehl-i Sünnet İ'tikadı***, İstanbul: Bedir Y., s. 155-6.)

"Evlenmiş" oldukları halde zina edenlerin, "şahitlikleri dînen geçerli" dört kişi tarafından böylesi bir fiili yaparken görülmeleri durumunda kadı tarafından recm cezasına çarptırılması hususunu ilk reddedenler, bazılarının zannettiği

gibi, **modernist** ilahiyatçılar değil, gaddarlıklarıyla ve **rastgeleni keyiflerine göre tekfir etmeleriyle tanınan Haricîler**dir.

İslam milletinden/ümmetinden olup da bazı hükümlerde/yasalarda başka milletlere uyan kimsenin kâfir olması, **kalben razı olması** ve/veya bunu alenen savunması şartına bağlıdır.

Birtakım laik ülkelerde yaşayan ve müslüman olduklarını söyleyen kişiler, İslam'a/Şeriat'e aykırı yasalar için "Bu çağda böyle olması lâzım, böyle daha iyi" diye düşünüp inandıkları zaman, kâfir olurlar.

Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'ten olmak, işte böyle inanmaktır. Yoksa, **Ehl-i Sünnet'ten olmak, birtakım "derin" odakların psikolojik savaş aracı olarak ortaya çıkarak laiklik meselesini unutturup salt Selefîler, Vehhabîler ve Şia ile uğraşma faaliyetlerinde piyon olmak değildir**.

*

Merhum İsmail Çetin hoca, bir kitabında şöyle diyor:

> İman(ını) kurtarmayan kötüler ise, firavunların, nemrudların, karunların, gayri müslim reislerin çıkarmış oldukları kanunlarla amel ettikleri için onlarla beraber olacaklardır. Nitekim ayet-i kerimede *"**Her ümmet kendi kitabına** davet edilecektir"* (Casiye, 28), yani "onunla amel ettiği kitaba", ve *"Hatırla o günü ki, Biz insan sınıflarından her birini **imamlarıyla** çağıracağız. Artık kimin kitabı sağdan verilirse, onlar kitaplarını en küçük haksızlığa uğratılmadan okuyacaklardır"* (İsra, 71) buyurulmaktadır. Ayet-i kerimedeki "imam" kelimesi, **yol gösteren lider, reis ve hükümdar** demektir.

> Yani kıyamet gününde **kim ne gibi *kanun*la amel ettiyse**, amel ettiği kanunun ismiyle, aynı zamanda kim kimin peşine düşüp **yolunda yürümüş** ise, onun ismiyle çağrılacaktır.
>
> (İsmail Çetin, ***Bilgi Üzere İman***, Isparta: Dilara Y., 2005, s. 57-8.)

Hayrettin Karaman bile 24 Temmuz 2015 tarihinde ***Yeni Şafak*** gazetesinde şunu yazmıştı: **"… Lâikliğin benimsenmesiyle iman birleşmiyor. Bu hüküm dinde kesindir."**

Müslüman, İslam (Allah'a teslimiyet) ile ateizm (Allah'ı yok sayma) arasında bir yol tutamaz.

Devletin (devlet adı verilen siyasetçi ve bürokrat ekibin) böyle bir politika gütmesine de razı olamaz.

İman ile küfür arasında bir yol tutulmasını onaylayamaz.

Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

> Şüphesiz ki Allah'ı ve peygamberlerini inkâr edenler, Allah ile peygamberlerinin arasını ayırmak isteyenler ve 'Bir kısmına îmân eder, bir kısmını inkâr ederiz' diyenler ve **bunun (îmân ile küfrün) arasında bir yol tutmak** isteyenler yok mu? İşte bunlar gerçek kâfirlerin ta kendileridir. Kâfirler için ise alçaltıcı bir azap hazırladık! **(Nisa, 4/151)**

*

Bir kimse hangi kanunlarla yönetilmek istiyorsa, hangi kanunları beğenip benimsiyorsa, o kanunlar onun dinidir.

Şeriat'i beğenip savunan mümindir, Müslümandır.

Karşı çıkan ise Müslüman değildir.

Şeriat'i açıkça reddeden kâfir, kalben karşı olan, benimsemek yerine kötü gören, düşmanca duygular besleyen ise münafıktır.

Laik bir devlette kimse müslüman olmak zorunda değildir, devlet de İslam devleti olmayı kabul etmez. İslam devletinde de kimse müslüman olmaya zorlanmaz, fakat, nasıl laik devlet İslamî devlet olmama hakkını kendinde buluyorsa, İslam devleti de yerli ve milli olmak zorunda değildir.

İslam dininin de laik devlete uyum sağlama gibi bir yükümlülüğü yoktur. İslam, ***Kur'an*** ve Sünnet'te nasıl anlatılıyorsa odur.

Masalcı ilahiyatçı pamuk dedelere göre memlekette sadece tekfircilik belası var.

İrtidat, küfre düşme vs. ise yok. Nesli tükenmiş.

Sen kendin bilerek ve de zorlama olmadan küfür sözü söylersen, hiç kimse seni tekfir etmese de, kâfirin ta kendisisindir!! Allahumma'hfaznâ!

KÜFÜR SÖZÜ İNANMADAN SÖYLEMEK

Ahmed Ziyaüddin Gümüşhanevî k. s. şöyle diyor:

> "**Bir kimse küfür lafzını kullanırken ne demek olduğunu bilir, fakat [küfür söze] inanmazsa en doğru görüşe göre kâfirdir.** Çünkü iman, [kalben] tasdik ve [sözlü] ikrarın birleşmesi ile tamamlanır. Küfredince [sözlü] ikrar ortadan kalkmış olur. Şayet küfreder de, manasının ne olduğunu *bilmezse* **Kadıhan**'a göre kâfir olmaz. Diğer bir görüşe göre kâfirdir. Lakin doğru olan evvelkidir.
>
> "**Küfrü icab ettiren bir lafzı herhangi bir zorlama** [o anda tehditlerini ifaya *muktedir* olanların, o sözü söylememesi durumunda ölümle, ölüme neden olabilecek işkenceyle veya el ve ayak gibi organlarını kesmekle tehdit etmesi] **olmadığı halde *bilerek* kullanırsa**, **bütün alimlerce kâfirdir**. *Bilmeyerek* kullanırsa *ekseriyete* göre kâfir, bazılarına göre değildir."
>
> (Ahmet Ziyaüddin Gümüşhanevî, ***Ehl-i Sünnet İ'tikadı***, İstanbul: Bedir Y., 1996, s. 109.)

*

İbrahim en-Nehâî ile İmam Malik'in, *zincire vurma ve hapis ile tehdit etmenin de zorlamaya gireceği* görüşünde oldukları naklediliyor. Bu tarz "zorlama"lar SSCB gibi komünist devletlerde yapılmıştı. Bununla birlikte, küfür sözü söylemeyip öldürülenler, Aliya İzzetbegoviç gibi hapis yatanlar oldu. Bir de, hiçbir zorlama söz konusu değilken küfür sözleri vird-i zeban edinmiş olanlar var.

Merhum Gümüşhanevî’nin yukarıdaki ifadeleri Allâme Aliyyü’l-Kârî’den iktibas etmiş olduğu anlaşılıyor:

> “Malum ola ki, bir kimse **manasına itikad etmeden (inanmadan)**, fakat **manasını bilerek** küfrü icap ettiren bir kelime ile konuşsa, bu konuşmasını **ikrahsız** (başkalarının tehdit ve zorlaması olmaksızın) ve **serbest olarak ve isteyerek** söylerse, bazı bilginler katında muhtar (tercih edilmiş) olan kavle göre, **küfrü** ile hüküm verilir. ‘Çünkü’ diyorlar, ‘iman, (kalben) tasdik ile (sözlü) ikrarın birleşmesinden ibarettir. O (küfür) kelimeyi söylemekle inkâr ederek ikrar tebdil edilmiş (değiştirilmiş) olur.’ Ama (böyle) bir kelime ile konuşup onun küfrü icap ettiren bir kelime olduğunu **bilmezse**, bu hususta **Feteva-yı Kadıhan**’da tercihsiz olarak ihtilaflar zikredilmiştir. Bazılarına göre, **bilmemesi özür** sayılıp tekfir edilmez (kâfir olduğu söylenmez), diyor. Bazıları da bir **özür teşkil etmez**, tekfir edilir diyor. Zahir olan (doğruluğu açığa çıkan) birinci görüştür. Ancak **dinde bilinmesi zarurî olan hususlardan olduğu vakit, bilmemesi özür kabul edilmez** ve tekfir edilir.”
>
> (Aliyyü’l-Kârî, ***Fıkh-ı Ekber Şerhi***, çev. Hüseyin S. Erdoğan, s. 437.)

LAİKLİĞİ BENİMSEYİP SAVUNMANIN DİNÎ HÜKMÜ

Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi ***Hilafet ve Kemalizm*** adlı kitabında şöyle diyor:

> Kemalistlerin, hükümeti hilâfetten ayırırken dinden de ayırmış oldukları; gerek mantıkî gereklerde, ve gerek *din ile dünyayı veyahut din ile siyaseti ayırmak gibi* yarı açık yarı kapalı tabirler altında *kendi itirafları ile t*amamen sübût bulduktan (sabit olduktan) sonra, bunun mahzurlarının da o kadar büyütülecek bir şey değilmiş gibi sayıldığını görüyor, ve Kemalcilerin İslam dinine yönelik suikastına karşı bu derece mütegafil davranan İslam âleminin dalgınlığından me'yus (ümitsiz, kederli, ye'se düşmüş) oluyordum.
>
> "Be gâfiller, dünyadan ve siyasetten ayırdığınız dini ahirete mi gönderiyorsunuz?" diye bağıran bir müslüman sesi duyulmaması ne kadar gücüme gidiyordu.
>
> Dünyayı ve siyaseti, yani hükümeti *dinin müdahalesinden* kurtaracak, dini, hukuk-u medeniye ve siyasiyesinden iskat etmiş (düşmüş, hükümsüz kalmış) olan bir memlekete, **Dâr-ı İslam** denebilir miydi?!

Dört mezhebe göre de **dâru'l-İslam olmanın şartı**, İslâm hukukunun uygulanıyor olmasıdır.

Merhum Şeyhülislam sözlerini şöyle sürdürüyor:

> Başı şeriata bağlı olmamak üzere müteşekkil bir hükümet, **İslam hükümeti** olamayacağı gibi, o hükümet bir ecnebi (yabancı) hükümet değil de, *halkın, milletin kendi kendine teşkil ettiği bir millî hükümet* ise, öyle bir

> milletin de kişilerce isimleri Ahmed, Mehmed olmasına rağmen, ***İslam dini ile ilgilerinin, hükümetleri vasıtasıyla toptan kesilmiş olması zarurî*** idi.

Laik bir hükümet zaten kendisinin dinler arasında tarafsız olduğunu, İslam hükümeti olmadığını açıkça ilan eder. Kendisinin İslam hükümeti kabul edilmesini **devletin düzeninin dine uydurulması ve laikliğin çiğnenmesi** olarak görür.

Burada Şeyhülislam şunu söylemektedir: Millî, yani "millete ait" hükümetin İslam hükümeti olmaması, milletin de dinle alâkasının kalmaması anlamına gelir. Ya da millet, o hükümetin kendisinin hükümeti olmadığını kabul etmek zorundadır. Yani bu durumda **ya laik/dinsiz/dinler arasında tarafsız hükümetine ya da İslam'a bağlı olma seçenekleri arasında tercih** noktasındadır. Dinini tercih ederse, laik/dinsiz hükümeti kendi hükümeti kabul edemez. Hükümeti kendi hükümeti, kendisi namına iş gören, kendisini temsil eden hükümet olarak görürse, yaptıklarına razı olursa, bu durumda da İslam'la ilgisi kalmaz.

Kısacası Şeyhülislam, dinî bilgisi imam hatip lisesi düzeyinde olan Recep Tayyip Erdoğan'ın iddiasının aksine, "Devlet laik olur, kişiler olmaz" sözünün anlamsız ve boş olduğunu ortaya koymaktadır. "Devlet laik olur, kişiler olmaz" diyenler, bu sözleriyle, kişilere "Laik olamazsınız, dindar olacaksınız" şeklinde bir dayatmanın yapılabileceğini söylemek istemiyorlar. İsteyen kişiler zaten istedikleri gibi laik oluyorlar. Fakat **şeriatçı, yani İslam hukukunun yürürlükte olması gerektiğine inanan müslüman** olduğunuz zaman sorun başlıyor. İşte o zaman birileri "Devlet laik olur, kişiler olmaz" diyerek, "Devletin laikliğini kabul et, bunun senin dindarlığına bir zararı yok. Sen dindar olabilirsin, sorun yok, ama devlet laik olur, olabilir, buna karşı çıkmayacaksın" anlayışını kabul ettirmeye çalışıyorlar.

İşte Şeyhülislam bu noktaya işaret etmekte, devletin laik olmasına **razı olan** kişinin imanının gideceğine işaret etmektedir.

Merhum Şeyhülislam'ı dinlemeye devam edelim:

> Yalnız **bu hallere karşı** [her ne kadar ses çıkaramasa da] **içinden kan ağlayan** ve [düzeltmek için] elinden bir şey gelmediği gibi memleketinden hicret imkânını da bulamayan **halkın güçsüzleri için bir *mazeret* hakkı** kalıyor.
>
> Fakat bunlara bedel Türkiye dışında, Ankara hükümetinin **din ve dünyayı birbirinden ayırmaya ve bu suretle dini ahirete bırakarak dünyadan vücudunun izâlesine (ortadan kaldırılmasına) matuf (yönelik)** icraat ve kararlarındaki cinayeti *Mustafa Kemal'in hatırı için* kapatmaya veya hafif (önemsiz) göstermeye çalışan müslümanların!!! ve bilhassa akıllılarının vaziyetleri, **İslâmî kaideler nokta-i nazarından** pek tehlikeli bir halde bulunuyordu. …

Çünkü bunlar, zor ve baskı altında değillerdi.

Okumaya devam edelim:

> … Kanun-u Esasî'nin (Anayasa'nın) başına, *devletin dinini yazmaktan maksat* da devleti teşkil eden milletin, *kendisinin kıymet ve muhafazasına, memleketin muhafazası kadar ve belki daha fazla önem verdiği mukaddesatının* başında dininin bulunduğunu **hükümete anlatmak ve ona göre hareket etmesi için hükümeti taahhüt altına almaktır**.

Şeyhülislam'a göre, mukaddesatın muhafazası memleketin muhafazası kadar ve belki daha fazla önemlidir. Mukaddesatın başında da din gelir.

İşte, Anayasa'ya **"Devletin dini, din-i İslam'dır"** yazmak da, mukaddesatın muhafazası anlamına gelmektedir.

Kısacası Şeyhülislam, "Mevzubahis olan vatansa gerisi teferruattır" diyen ve dini de teferruat olarak görenlerin aksine, **"Mevzubahis olan din ve imansa, gerisi teferruattır"** demektedir. Vatanını muhafaza etmiş fakat dinini muhafaza edememişsen, istiklal harbini aslında yitirmişsindir.

Merhum Şeyhülislam'ı dinleyelim:

> Şimdi milletle hükümet arasındaki esas mukavelenameden (sözleşmeden, yani anayasadan) din maddesinin kaldırılmasına **razı olan** Türk milleti, **millî maksatları arasından dini çıkararak**, **nazarında kıymet ve ehemmiyeti kalmadığını kabul etmiş** ve **hükümeti de artık dinine hürmet ve riayet mecburiyetinden âzâde bırakmış** oluyor.

Anayasadan "Devletin dini, din-i İslam'dır" maddesinin kaldırılması, buna **razı olanlar nazarında** dinin kıymet ve öneminin kalmaması demektir.

Bu da, açıkça küfür ve İslam'dan dönmektir. Onların iman esasları, **"değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez"** hususlardan ibarettir.

Putları da vatandır.

Din için kılları kıpırdamaz, **"değiştirilemez" saydıkları putları** içinse dünyayı ayağa kaldırırlar, bu uğurda "kan dökme" edebiyatı bile yaparlar.

Hatta, **örtülü ve gizli yollardan** dökerler de.

Merhum Şeyhülislam'ın sözlerine dönelim:

> Demek ki **Kanun-u Esasî'de (anayasada) mevzubahis olan devletin dini, hakikatte milletin dinidir**. Ve onu yürürlükten kaldırmak, **milletin dinini yürürlükten kaldırmak**tır.

Yani millet buna razı olduğunda, dinini terk etmiş, kâfir olmuş demektir. Mecbur kalması durumu başka.

Şeyhülislam bunun ardından şu soruyu yöneltiyor: **“Dini hakkında bu düşüşü kabul eden millet nasıl dinli kalabilir?**”

Doğal olarak, razı olduğunda kalamaz. Namaz da kılsa, oruç da tutsa, kalamaz.

Merhum’un sözlerine dönelim:

> … Dinin dünyadan, bir başka tabirle, hükümet ve siyasetten ayrılmak meselesini çıkaranlar **İslam dinine en kestirme yoldan suikast** etmek istemişlerdir.
>
> Müslümanlığın kuyusunu kazmak için düzenlenen Kemalist kaziyyesinin (iddiasının, önermesinin) en müthiş kısmını bu nokta teşkil ettiği halde bunu **haddizatında Müslümanlığa sığar bir şey gibi göstererek Müslümanların gözüne perde çeken gizli din düşmanları** bizim aramıza girmiş, *teker teker millet fertlerini dinsiz yapmak müşkil olacak ve uzun sürecek, belki de [müslümanların uyanmasına neden olup] dinsizler üzerine tehlike davet edecek olduğundan, böyle yapmaktan ise hükümeti dinsizleştirip “bundan halkın dinine zarar gelmez” dersek, sonra dinsiz hükümet de, milletin dininin icabına bakar* demişlerdi.
>
> Bu açık dönme dolabın anlaşılmayacak neresi var?
>
> Dindar ahalinin başına dinsiz hükümeti niye dikiyorlar?
>
> Böyle bir hükümeti hâlâ müslümanlık davasında bulunan **millet kabul etse bile Müslümanlık kabul eder mi?**

Yok, yok!…

İslam dini kendisini tanımayan hükümeti tanımak gaflet ve zilletinde bulunamaz…

Şu taksimin güzelliğine bakın; devlet, dini tanımayacak, fakat din açısından bu devlet, "son kale" olacak, uğrunda ölürsen **şehit** olacaksın. Böyle bir din istismarcısı hokkabazlık tarihte görülmemiştir.

Şeyhülislam sözlerini şöyle sürdürüyor:

> … Türkiye'de devletle dini ayıranlar, dine inanmadıklarından, düşmanlıklarından ayırdılar. Onlara bir diyeceğimiz yok. Fakat **İslam dinine inanmakla beraber din ve devlet ayırımına İslam'ın müsaade edebileceğini sananların** da, Müslümanlığı hiç bilmediklerine hükmetmek lâzım gelir…
>
> … Bir kere "devlet" ve "hükümet" tabirleri birbirinden farklı olarak **"devlet"e halk dâhil olduğundan başka**, farz ve takdir (varsayım) olarak mezkûr (anılan) Anayasa maddesindeki "devlet" ten (sadece) "hükümet" mânâsı kastedilmiş olsa bile *"millî hükümet", "halk hükümeti", "cumhuriyet hükümeti" adları* bile*, özellikle böyle millete izafe edilen bir hükümetin a*çıktan dinsizliğini ve müslüman hükümeti olmadığını îlân etmesi üzerine de onu hâlâ kendisine hükümet ve metbu' (tabi olunan makam) tanıyan ve onun **din kanunları yerine kasten ikâme ettiği dinsiz kanunlara rızası ile itaat eden** millet, teker teker kişiler itibariyle değil de toptan irtidat etmiş (İslam'dan dönmüş) olacağı gibi dindar millete dinsiz millî hükümet teşkil etmelerini tecvîz ve tavsiye eden (caiz ve meşru, mahzursuz birşey gören ve tavsiye eden) dışardaki tevilci (iyiye yoran) Müslümanların kendileri

> bile **içerdeki milletle beraber dinden çıkmış olurlar** ki bunu kabul etmemek küfür inadı değilse, budalalığın en son derecesidir.

Basitleştirirsek, Şeyhülislam şunu anlatıyor: Devlete millet/halk da dahil olduğu için, "Devletin dini yoktur, dinler arasında tarafsızdır" demek, "Milletin dini yoktur, dinler arasında tarafsızdır, dinsizdir" demek olur.

Eğer milleti devletten ayrı kabul edersek, bu defa da, "millî irade"den, cumhuriyetten / cumhura bağlılıktan, "millî / milleti temsil eden hükümet"ten, halk hükümetinden söz edildiği için, hükümetin İslam/müslüman hükümeti olmaması durumunda, halk şayet bu hükümeti "kendi hükümeti" kabul ederse, dinden dönmüş olur. Halkın böyle bir hükümeti kendi hükümeti kabul etmesinin dinen mahzurlu olmadığını ileri sürenler de aynı şekilde küfre düşerler.

Mecbur kalmakla razı olmak farklı şeylerdir. Bu yüzden Şeyhülislam sözlerini şu soru ile sürdürür:

> Milletin dini varmış da kendisi muzâf (bağlanmış) olmak üzere niye dinsiz hükümet teşkil etmiş?!

Çünkü dinini korumasının tek yolu, dinsiz hükümeti "razı olmadığı bir musibet" olarak görmesidir.

Şeyhülislam'ı dinlemeye devam edelim:

> Millî hükümet, milletin mümessili olduğuna nazaran **dindar millet nasıl olur da kendisine dinsiz mümessil tayin ederek** kendi namına ve kendi üzerine dinsizce icrâ-i ahkâm olunmasını (hükümlerin uygulanmasını) kabul eder?!
>
> Bu **açıktan açığa küfre rızâ** değil midir?!

Küfre rıza, küfürdür.

Şeyhülislam sözlerini şöyle sürdürüyor:

> "Hükümetim benim üzerimde ahkâm-ı diniye ile hükmetmesin de başka ahkâm ve kanunlarla hükmetsin; ben üzerimde şeriatın, yani Allah ve Rasûlü'nün hâkim olmasını istemem" demek, ne demektir?
>
> Mesele bu kadar açık olduğu halde her havaya uyan ve **dinlerini kendilerine oyuncak yapan yalancı müslümanlar**, zırva tevili tarzındaki sözlerle Kemalistlerin savunuculuğunu ve yalancı şahitliğini yapmakta devam ediyorlar.

(Kaynak: Şeyhülislam Mustafa Sabri, ***Hilafet ve Kemalizm***, sad. Sadık Albayrak, İstanbul: Araştırma Yayınları, 1992; http://belgelerlegercektarih.com/tag/hilafet-ve-kemalizm/)

KONUMUZ SELEFÎLER VE VEHHABÎLER DEĞİL.. OSMANLI...

Önce İlber Ortaylı'nın satırlarını okuyalım:

> … **Bektaşîliğe** dışarıdan yapılan tenkitler ve **medrese** mensuplarının söyleminde, Bektaşîliği, Hacı Bektaş-ı Velî'nin yolundan **sapan** ve onun ismini ve düşüncesini **istismar** edenlerin topluluğu olarak görme ve gösterme eğilimi vardır. (…)
>
> … {Ahmed} Cevdet Paşa o yıl Zilhicce'nin ikinci günü **Topkapı Sarayı**'nda toplanan cemiyet (Şeyhülislâm, Nakşîbendî, Halvetiye, Mevlevî, Celvetiye vs. şeyhleri) toplantısında **Şeyhülislâm Efendi**'nin nutkunu Mehmed Esad Efendi'yi kaynak olarak göstererek alıyor. Şeyhülislâm Efendi, *"Hacı Bektaş-ı Velî ve sâir pîran-ı îzam kaddese esrarehum hep Ehlullah olub, anlara kat'an diyeceğimiz* yokdur*. Fakat* ***şerîatta mekrûh olan, tarîkatda haramdır****. Bazı cühelâ ise Bektaşîlik nâmiyle heva-ı nefsine tebaen ferâiz-i eda değil, belki* ***istihfaf-ı ibâdet*** *ile [farzları yerine getirmeyip ibadeti hafifletmek]* ***kâfir oldukları*** *şayî ve mütevâtir olmağla",* bu gibi bildikleri olayları {şeyhlere} soruyor. Burada çıkan karar; 60 yıldan eskiye giden Bektaşî tekkeleri ve **türbelerini** ehl-i sünnetten tarîkatlara vermek, diğerlerini {yenileri} kapatıp **yıkmak** ve içindeki şeyh ve müridleri (*mürîd* namını alan veled-i zînaları) **tashih-i itikad** ettirilmek üzere Hadım ve Birgi ve Kayseri gibi ulema merkezi beldelere nefy ettirmektir.
>
> (İlber Ortaylı, ***Osmanlı'da Milletler ve Diplomasi***, 8. b., İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Y., 2018, s. 104-5.)

Bu ifadelerden ne anlıyoruz?

Şunu:

Osmanlı uleması ve meşayihi, bir kısım Bektaşîleri, farzları eda etmemek bir tarafa **istihfaf** ettikleri için **tekfir** etmişler.

Evet, tekfir etmişler..

Arabistan'ın Necid çölünden **Vehhabîler** gelmemiş.. **Tekfir** edenler Osmanlı uleması ve (**irfan** sahibi, **gönül ehli** kabul edilen) tasavvuf erbabı..

*

İlber Ortaylı hem Ehl-i Sünnet itikadı hem de Osmanlıca hakkında yeterli bilgiye sahip olmadığı için, ***istihfaf-ı ibâdet*** tabirine köşeli parantez içinde **"farzları yerine getirmeyip ibadeti hafifletmek"** açıklamasını eklemiş.

Arapça kökenli Türkçe kelimelere hakimiyetinin zayıf olduğu anlaşılıyor. (Adam cahil ve dil bilmez değil, fakat insan herşeyi bilecek diye bir kural yok.)

Burada istihfaf kelimesiyle kastedilen şey "**hafifletme**" değil, **küçümseme, önemsememe**..

İstihfaf, **hafife alma** demektir, hafifletme ise "tahfîf"tir.

Farzları yerine getirmemek ibadetleri hafifletmek değildir, yerle yeksan etmektir.

Bununla birlikte, farzları yerine getirmeyenler bile öyle ceffelkalem **tekfir** edilmezler, edilemezler.

*

Adam vardır, farzları yerine getirmiyor veya getiremiyordur, fakat suçunun büyüklüğünü itiraf ediyor, yaptığına kulp takmaktan kaçınıyordur.

Böylesi **tekfir** edilmez.. Böylelerini de **tekfir** edenler olmuşsa da, onlar **Haricîler** gibi gruplardır, Ehl-i Sünnet'in tavrı bu değildir (Sünnet'e tabi oldukları için).

Adam vardır, diyelim ki **Necip Fazıl** merhum gibi namazlarında filan gevşeklik göstermiştir, fakat **"Ben Allahu Teala'nın ayetleri ve Resulü'nün sözleri mevzubahis olduğunda başka lafı kaale almam.. Şeriat'in en küçük bir hakikatini bile dünyalara değişmem.. Sonuna kadar Şeriatçıyım"** demiştir.

Böylesini tekfir edemezsiniz..

*

Adam da vardır ki, şöyle diyordur:

*Önemli olan **kalp temizliği**.. Kalbin temiz olmadıktan sonra istediğin kadar namaz kıl, ne faydası varsa.. Önemli olan insan olmaktır, **insan-ı kâmil** olmaktır, temiz kalpli olmaktır. Allah'ın senin ibadetine ihtiyacı yok ki.. Hacca gidip elin Arab'ını zengin edeceğine mahallendeki fakir fukaraya yardım etsene!.. O daha sevap.. Bak sana ne diyeceğim, İslam en iyi Türkiye'de yaşanıyor. Aziz vatanımız gibisi yok. Amma içimizde **Vehhabîlerin, Selefîlerin** filan etkisinde kalmış bazı bağnazlar, yobazlar var, tutturmuşlar bir Şeriat da Şeriat.. Daha ne istiyorsun bak herşey serbest.. Camiler açık değil mi, istediğin gibi **Kur'an** okuyamıyor musun? Daha ne istiyorlarsa? Ulu önder Gazi Mustafa Kemal Paşa sayesinde kavuştuğumuz **laikliği** din ve vicdan hürriyeti olarak yorumladığımızda mesele bitmiştir. O yüzden ben Başkan Erdoğan'ın Mısır ve Tunus'ta Şeriat'a karşı laiklik tavsiye etmesinden çok memnun olmuştum. Zaten bu bağnazlar **İslam'ı Şeriat'e, Şeriat'i de ceza hukukuna indirgiyorlar**. Oysa İslam bir medeniyettir, irfandır, gönül zenginliğidir, kalp temizliğidir, güzel ahlâktır,*

insan olmaktır.. Aaah, ah, bu yobazlar olmasa bütün dünya müslüman olacak, fakat bu bağnazlar yok mu!

Ameli olmasa da itikadı düzgün olan kişi tekfir edilmez. Fakat yukarıdaki türden safsataları savunan riyakârlar küfre düşer.

*

Bugünkü düzen sözde **millet iradesini** esas alıyor.

Buna göre, egemenlik/hakimiyet (hüküm koyma) **kayıtsız şartsız** milletin.

Kayıtsız şartsız.

Gel gör ki, bir taraftan da millete, "Hakimiyet kayıtsız şartsız senindir dediysek o kadar da değil.. Sen de haddini bileceksin! Bizim **değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez** *'millet iradesi üstü'* hükümlerimiz var. Bu kutsallarımıza dokunmak istersen sana dokunuruz, hem de fena dokunuruz, **zehir** gibi dokunuruz" deniliyor.

Kendilerini devletin ta kendisi kabul eden devletlular zümresi dışındaki bütün bir millet biraraya gelseler, "Değiştirilemez denilen bu lafların devri geçti, artık eskidiler, değiştirelim" deseler, devletlular tarafından derhal "**rejimsel tekfir**"e tabi tutulur, **vatan haini** diye yaftalanır, Anayasa'ya **imana davet** edilirler.

Millet iradesi ve "Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir" balonu işte orada tıss diye söner.

Senin "değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez" **beşerî** kutsalların var da **ilahî** nizamın sabiteleri yok mu?!

*

Şu anki felâketimiz, 200 yıl önceki **“Biz kediye kedi deriz” diyebilen ulema ve meşayih**in bugün mevcut olmamasından kaynaklanıyor.

Bu zamanın ulema geçinenleri, büyük çoğunlukla, ya kendilerine ya da evlad ü ıyallerine ihsanda bulunulsun (veya ulufeleri kesilmesin) diye yüksek rakımlı tepelere gözlerini çevirmiş ve o tepelerdeki bestelere göre güfte kotarma derdine düşmüş durumdalar.

Evet, Selefî olduklarını söyleyenlerden, **şirk** ile alâkası olmayan söz ve davranışları bile bazen şirk olarak değerlendirenler yok değil, var.

Mesela, **duada salih insanların vesile edinilmesini (tevessül)** şirk saymaları gibi hataları mevcut.

Ancak, şirk olarak nitelendirdikleri pekçok husus da gerçekten şirktir.

Mesela Tevbe Suresi’nin 31’inci ayetinde geçen **Yahudi ve Hristiyanlar’ın alimlerini rab edinmeleri** hususunu ele alalım. Bunu nasıl yaptıklarını, eski bir hristiyan olan Adiyy bin Hatem’in (r.a.) rivayeti ile biliyoruz. Ki, merhum Elmalılı M. Hamdi Yazır hoca da, ***Hak Dini Kur’an Dili***‘nde ilgili ayetin tefsirinde o hadîsi naklediyor. Ve ayrıca şunu söylüyor: “**Günümüzde o papazların yerini, (laikleşmeyle birlikte) parlamenterler, parlamentolar (milletvekilleri, millet meclisleri) almıştır**.”

Demek istediği açık: Bir kimse, bu devirde **Şeriat yerine** parlamentoların, parlamenterlerin çıkardıkları kanunlarla yönetilmeyi isterse, o parlamentoları rab (tanrı) edinmiş olur ve şirke düşer, kâfir olur.

Bunu, bir **Vehhabî** söylemiyor. Bunu, Atatürk döneminde Diyanet İşleri Başkanlığı eliyle kendisine tefsir yazdırılan bir **Hanefî-Matüridî** alimi söylüyor.

HEM ŞERİAT DÜŞMANI OL, HEM MÜSLÜMAN KAL, YOK ÖYLE 25 KURUŞA SİMİT!

Gümüşhanevî k. s. şöyle diyor:

“Şeriatı ve şeriattaki mühim meseleleri hafife alan kâfirdir.” (Ahmed Ziyaüddin Gümüşhanevî, ***Ehl-i Sünnet İ’tikadı***, İstanbul: Bedir Y., s. 151.)

*

Bazı cahillerin ve laik rejimin müslüman camia içindeki ajanlarının kafalarından fetva vererek iddia ettiklerinin aksine, **tekfir** (kâfir olduğunu söyleme) değil, **mürtedliğin, dinden dönmenin *hükmünün uygulanması* Şeriat mahkemesi kararıyla** olur.

Genelkurmay İstihbarat Daire Başkanlığı yapmış emekli bir generalin, tıpkı **Fethullah Gülen** gibi “gizli görevli” olduğunu söylediği **Mehmed Şevket Eygi**, ***Millî Gazete***‘deki köşesinde bu palavrayı savunup durmuştu. Şu cümle ona ait:

> “Bir kimsenin kafir olduğu, icazetli selahiyetli vazifeli müftünün fetvası, bu fetvanın Şeriat Mahkemesi tarafından tasdik edilip karara bağlanması ve bu kararın İmamü’l-Müslimîn tarafından tasdiki ile anlaşılır.”

Derinler ve kullandıkları ajan bozuntuları tezgâhı iyi kurmuşlar, nasıl olsa Türkiye’de laiklik gereği Şeriat mahkemesine geçit yok. İşi sağlama bağlamaları gerekiyor ya, bir de “icazetli selahiyetli vazifeli” müftü şartı getiriyorlar. Her müftü olmaz, icazetli olacak, o da yetmez selahiyetli olacak, o da yetmez bir de vazifeli olacak.. Yeter mi? Yetmez, bir de mahkeme kararı lâzım.. O da yetmiyor, bir de halife bulacağız. Ortada halife de olmadığına göre… Napolyon’a yenilgisinin hesabını veren komutanın 18 sebebinden ilki gibi.. Dolayısıyla, birtakım zibidiler açıkça küfür sözler söyleyecekler,

buna karşılık kimse de onların kâfir olduklarını söyleyemeyecek. Bu derinler ve kullandıkları şerefsizler müslümanlarla resmen alay ediyorlar. Adı geçen şerefsiz, aynı şaşkın gazetede "Bütün İslamcılıklar sapıklıktır" diye münafıklık kusar, ortaya kusmuk saçarken müftü fetvası ve Şeriat mahkemesi hükmü aramamıştı.)

*

Bir kimsenin mümin veya kâfir olması, mahkeme kararına değil, kendi kalbî tasdiki, sözlü ikrarı ve ameline bağlıdır.

Mahkeme kararı şartı, sadece, İslam devletinde, irtidada, dinden dönmeye ilişkin cezanın uygulanması durumunda söz konusu olabilir.

Kararın devlet başkanı tarafından tasdiki diye birşey de yoktur. Çünkü, devlet başkanı Şeriat'in üstünde değildir, ona tabidir.

Mesela adam haşa "Din de neymiş, kabul etmiyorum. Allah yok. Varsa bile peygamber yok" vs. dedi. Biz bunun kâfir olduğunu söylemeyecekmişiz. Önce bir müftü arayacakmışız. Öyle böyle değil, bir sürü vasfı bulunan müftü bulacakmışız. O fetva verecekmiş.. Bitti mi? Hayır, bir de Şeriat mahkemesi bulacakmışız. **O da, "Bu adam kâfir oldu, çünkü Allah c.c. var" diyecek, bizi aydınlatacakmış.** Bitti mi? Yine bitmedi. Mesele bir de devlet başkanının önüne gidecekmiş. O da "He, bu kâfir olmuş" derse, mesele tamammış. Aksine, "Tı, bence kâfir olmadı. Dinî konuları kitaplardan değil benden öğreneceksiniz. Ben ne dersem o" derse, adama kâfir demeyecekmişiz.

*

Bütün bu zırvaları yazan sapık, **kafasından dinî hüküm uydurmakta, haram ve helali belirlemektedir**.

Böyle yapmak da, **küfür**dür.

Din söz konusu olduğunda, insan şayet müçtehitse, ayet ve hadîsten delil getirir.

Müçtehit değil mukallidse, bir mezhebe tabi ise, o takdirde de, mezhebin muteber kitaplarından nakil yapmak zorundadır.

Böyle, rejimin derin adamlarının arzusu doğrultusunda işkembeden fetva vermek, müçtehitlik taslamak, din adına hüküm koymak; din ile oynamaktır, küfürdür.

*

Güneş'in gözümüzün önünde doğması fakat bizim "Güneş doğdu" demek için gidip resmî bir kurumdaki bilim adamlarından belge almamız gibi birşey.. Belge vermezlerse Güneş doğmamış oluyor. Doğdu dersek hata.. Suç..

Bütün bu zırvaları yazan "vazifeli" kaşar sapık, **kafasından dinî hüküm uydurup durdu**.

Din söz konusu olduğunda, insan şayet müçtehitse (veya şer'î delilleri bilen biriyse), ayet ve hadîsten **delil** getirir.

Müçtehit değil mukallidse, bir mezhebe tabi ise ve delilleri değil mezhebin görüşünü biliyorsa, o takdirde de, mezhebin muteber kitaplarından nakil yapmak zorundadır.

Böyle, rejimin derin adamlarının arzusu doğrultusunda işkembeden fetva vermek, müçtehitlik taslamak, din adına hüküm koymak; **din ile oynamak**tır.

Bu kullanışlı alçaklar da, onların arkasındaki derinler de, onlara sayfalarını açıp zırvalarını yayan ve onları uyarmayan, hatalarını düzeltmeyenler de ahirette hesap verecekler.

*

"*Dünya hayatının aldattığı,* ***dinlerini bir oyuncak ve eğlence edinen*** *kimseleri bir tarafa bırak. Yaptıkları sebebiyle hiç kimsenin bir felâket yaşamaması için Kur'an ile nasihat et. O kimse için, Allah'tan başka ne koruyucu vardır ne de şefaatçi! O, bütün varını fidye olarak verse, yine de ondan kabul edilmez. Onlar, yapıp ettikleri yüzünden felâkete sürüklenmiş kimselerdir. İnkâr ettiklerinden dolayı onlar için kaynar sudan ibaret bir içecek ve elem verici bir azap vardır*." (En'âm, 6/70)

"Onlar ki, ***dinlerini bir eğlence ve oyun yerine koydular*** *ve dünya hayatı kendilerini aldattı. Onlar, bugüne kavuşacaklarını nasıl unuttular ve âyetlerimizi nasıl inkâr ettilerse, biz de bugün onları öyle unuturuz."* (A'râf, 7/51)]

KÜFÜR SÖZ SÖYLEMENİN HÜKMÜ

Gümüşhanevî k. s. şöyle diyor:

> “**Bir kimse küfür lafzını kullanırken ne demek olduğunu bilir, fakat [küfür söze] inanmazsa en doğru görüşe göre kâfirdir.** Çünkü iman, [kalben] tasdik ve [sözlü] ikrarın birleşmesi ile tamamlanır. Küfredince [sözlü] ikrar ortadan kalkmış olur. Şayet küfreder de, manasının ne olduğunu *bilmezse* ***Kadıhan***’a göre kâfir olmaz. Diğer bir görüşe göre kâfirdir. Lakin doğru olan evvelkidir.
>
> “**Küfrü icab ettiren bir lafzı herhangi bir zorlama** [o anda tehditlerini ifaya *muktedir* olanların, o sözü söylememesi durumunda ölümle, ölüme neden olabilecek işkenceyle veya el ve ayak gibi organlarını kesmekle tehdit etmesi] **olmadığı halde *bilerek* kullanırsa**, **bütün alimlerce kâfirdir**. *Bilmeyerek* kullanırsa *ekseriyete* göre kâfir, bazılarına göre değildir.”
>
> (Ahmet Ziyaüddin Gümüşhanevî, ***Ehl-i Sünnet İ’tikadı***, İstanbul: Bedir Y., 1996, s. 109.)

Günümüzde birilerinin, “Ehl-i Sünnet tekfir etmez!” diyerek yaygara kopardıkları, **doğruları eksik ve yanlış anlaşılmaya açık bir biçimde söyleyerek** küfre ve nifaka dolaylı biçimde hizmet ettikleri bir gerçek..

Doğrudur, müslüman olduğu bilinen kişileri tekfir etmekte acele etmemek gerekir. Allame Aliyyü’l-Kârî’nin ***Fıkh-ı Ekber Şerhi***’nde belirttiği gibi, **bir müslümanın dile getirdiği *“Bir lafızda iki mana ihtimali bulunduğunda onu söylemekle küfre girdiğine hükmedilmez”*.**

Böyle olmakla birlikte, yine Allame Aliyyü'l-Kârî'nin ifadesiyle ***"Ancak birinci manayı"*, yani küfür olan manayı *"murad ettiğini açıkça ifade ederse o zaman küfrüne hüküm verilir".***

Bazıları var ki, söylediği söz iki manaya gelmiyor; akıl, mantık, dil kuralları ve ilim açısından tek bir anlamı var, ve bu da küfür, fakat birilerine göre, o kişiyi tekfir etmemek gerekiyor.

Bunun, **küfre iman adını vermek**ten başka bir anlamı olamaz.

Bununla birlikte, Allame Aliyyü'l-Kârî şu uyarıyı da yapmaktadır:

> "Bilhassa fukaha indinde, küfre müteallik olan meselelerde doksandokuz ihtimal küfür için olup, bir ihtimal küfrü nefyederse, müftü (fetva veren) ve hâkim (kadı) için evla olan küfrü nefyeden ihtimalle amel etmektir."

Ancak bu, yukarıda da geçtiği gibi, kişinin, küfrü nefyedip ortadan kaldıran o tek bir ihtimali kastetmiş olduğunu, küfür olan anlamı **kastetmediğini söylemesine** bağlıdır. Adam burnundan kıl aldırmıyor, tam da küfür olan ihtimalleri ortaya sürerek onları kastettiğini ifade ediyorsa, onun küfründen şüphe edilemez.

Açıkça küfür olan, ihtimal içermeyip tek bir anlama gelen sözlerde ise, "Bununla neyi kastetmiş olabilir?" diye **ihtimal üretme ya da uydurma** çabası içine girmek gerekmez.

Bu, o insanı peygamberler gibi "**masum**" (günah işlemez) kabul etmek anlamına gelir.

Ayrıca, **küfür söze ya da küfre rıza** demek olur.

Küfre ve küfür sözlere **rıza ise, küfürdür**. Böylece kişi, şer'an tekfir edilmesi gereken kişiyi tekfir etmekten kaçındığı, mümin kabul ettiği için küfre düşer.

Şer'an tekfir edilmesi gereken kişiyi mümin olarak nitelendirmekte zımnen kendini Şari' konumuna getirme, rablik taslama da sözkonusudur.

İşte bu yüzden, **Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi**, laikliği **bile isteye, gönüllü ve samimi biçimde** kabul edenlerin kâfir olacaklarını, **onların küfründen şüphe edenlerin de küfre düşeceğini** söylemektedir.

"Ehl-i Sünnet tekfir etmez" diye yuvarlak laflarla kendilerini ve halkı aldatanların kendilerine bir çekidüzen vermeleri gerekmektedir.

İdraki ve anlayışı kıt bazı kişilerin de, Allame **Aliyyü'l-Kârî**'nin yukarıya aldığımız sözünü şu şekilde değiştirmekte oldukları görülüyor: *"Bir kimsenin kâfir olduğunu gösteren 99 alâmet olsa, müslüman olduğunu gösteren bir alâmet bulunsa, onu tekfir etmemek gerekir."*

Bu, hiçbir akaid kitabında yer almayan bir uydurmadan ibarettir.

Müslümanın sadece bir sözü ya da fiili için ihtimalleri hesaba katmak başka bir şey, herhangi bir kimsenin müslüman mı yoksa kâfir mi olduğunu tesbit etmek için ihtimallere bakmak başka birşeydir.

Mesela erkek çocukların **sünnet** edilmesi müslümanlık ve iman alâmetidir. **Yahudiler de çocuklarını sünnet ettirirler**. Şimdi, bu alâmete bakarak, **Yahudiler'i tekfir etmekten kaçınacak mıyız?!**

Tesettür, örtünme, müslümanlık ve iman alâmetidir. Birçok rahibenin gayet iyi örtündüğünü görüyoruz. Şimdi, buna bakarak, haça tapan rahibeyi tekfir etmeyi yanlış mı kabul edeceğiz?!

Mesela adam, Allahu Teala'nın vahyini ve kitaplarını aşağılayıp inkâr ediyor, kendisinin uydurduğu hurafeleri Allahu Teala'nın hükümlerinden üstün görüyorsa, bu şahsı, vakt-i zamanında falanca camide hutbe vermiş ya da cuma namazına katılıp dua etmiş, ya da bir arkadaşını görünce "Selamünaleyküm" demiş diye, müslüman mı kabul edeceğiz?!

Adam açıkça kâfir olduğunu ilan ederken, biz tutup, "Yok yok, sen kendini bilmiyorsun, sen aslında müslümansın" mı diyeceğiz?!

CAHİLANE BİR YORUMA CEVAP

Bir yazımız için şöyle bir yorum yapılmıştı:

necati sarı

17 Oca 2019

Kullanıcı Bilgileri

Yani İran Hizbullah’ı var. Ben hizbullahtan değilim desen kelime manası olarak küfre girebilirsin. Öylemi….
Saçma bir yazı

*

“Mutlak” olarak (kayıt ve şarta bağlamadan) “Ben Hizbullah’tan (Allah’ın hizbinden/taraftarlarından) değilim” dersen kâfir olursun:

لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ يُوَٓادُّونَ مَنْ حَٓادَّ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُٓوا اٰبَٓاءَهُمْ اَوْ اَبْنَٓاءَهُمْ اَوْ اِخْوَانَهُمْ اَوْ عَش۪يرَتَهُمْۜ اُو۬لٰٓئِكَ كَتَبَ ف۪ي قُلُوبِهِمُ الْا۪يمَانَ وَاَيَّدَهُمْ بِرُوحٍ مِنْهُۜ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْر۪ي مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهَارُ خَالِد۪ينَ ف۪يهَاۜ رَضِيَ اللّٰهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُۜ اُو۬لٰٓئِكَ حِزْبُ اللّٰهِۜ اَلَٓا اِنَّ حِزْبَ اللّٰهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

Allaha ve Âhıret gününe iyman eder hiç bir kavmı Allah ve Resulüne hudud yarışına kalkışan kimselerle sevişir bulamazsın, babaları veya oğulları veya kardeşleri veya hısımları, hemşerileri olsalar bile, işte Allah öyle kimseleri sevmeyen bir kavmın kalblerine iymanı yazmış ve kendilerini tarafından bir ruh ile te’yid buyurmuştur ve onları altından ırmaklar akar Cennetlere koyacak, içlerinde ebediyyen kalacaklardır, öyle ki Allah onlardan hoşnud,

onlar Allahdan hoşnud, işte onlar **Allah hizbi**dir, uyanık ol ki **Allahın hizbi** muhakkak hep felâha irenlerdir.

(***Elmalılı meali***, Mücadele Suresi, 58/22)

İranlıları sevmiyor olabilirsin.

Fakat onlar da müslüman olduklarını söylüyorlar.

Onların müslüman olduklarını söylemeleri, senin, "Ben müslüman değilim" demeni makul ve meşru hale getirmez.

İranlılar'a inat olsun diye böyle konuşursan, kâfir olursun.

Hizbullah'tan olmadığını söylemene gelince, "Tabiî ki ben de hizbullahtanım, Allahu Teala'dan hizbullah'tan olmamı dilerim, fakat bununla kastım İran Hizbullahı değildir" diyebilirsin.

Yani "**mutlak**" konuşmamak, lafını **kayıt ve şart**a bağlamak zorundasın.

*

Yeri gelmişken söyleyelim, birilerinin yanlış hareketlerine bakarak "Müslümanlık buysa ben müslüman değilim" şeklindeki sözler de tehlikelidir.

Çünkü müslümanlık (müslim olmak) İslam'a girip Allah'a teslim olmaktır.

"Allah'a teslim olmak buysa (Allahu Teala böyle birşeyi emretmişse) ben müslüman değilim" dediğinde kâfir olursun.

Allahu Teala, senin hoşuna gitmeyen şeyleri de emredebilir:

وَلَوْ اَنَّا كَتَبْنَا عَلَيْهِمْ اَنِ اقْتُلُٓوا اَنْفُسَكُمْ اَوِ اخْرُجُوا مِنْ دِيَارِكُمْ مَافَعَلُوهُ اِلَّا قَلِيلٌ مِنْهُمْۜ وَلَوْ اَنَّهُمْ فَعَلُوا مَا يُوعَظُونَ بِهٖ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَاَشَدَّ تَثْبِيتًاۙ

Eğer onlara, **kendinizi öldürün** yahut [**vatan putunu** bırakıp] **yurtlarınızdan çıkın,** diye emretmiş olsaydık, içlerinden pek azı müstesna, bunu yapmazlardı. Eğer kendilerine verilen öğüdü yerine getirselerdi, onlar için hem daha hayırlı hem de (imanlarını) daha pekiştirici olurdu. (Nisa, 4/66)

Birilerinin yanlışlarını gördüğün zaman “Müslümanlık bunu gerektirmiyor, Allahu Teala bunu emretmedi” der, geçersin.

“Müslümanlık buysa…” diyerek **Müslümanlığı aşağılayan** cümleler kuruyorsan sende münafıklık var demektir.

MİLLETVEKİLİ YEMİNİ

Takma isim kullanan bir okur, **Rasim Özdenören**'le ilgili bir yazımız üzerine bir soru yöneltmişti. (Yazarların değişik saiklerle takma isim kullanması yaygın bir durum da, bir okurun bunu yapması tuhaf.)

Sorusu şöyle:

> "**Necmettin bey, Muhsin bey** ve daha bir nicesi
> bahsettiğiniz **yemin** lafzını değişik vesilelerle kullandılar. (Milletvekilliği vs.)
> Şirke mi düşmüşlerdi? Lütfen açıklar mısınız."

Önce **şirk** kavramı ile işe başlamak gerekiyor.

Malum, **Mekke** toplumunda şirk, **putlara (ağaç ve taşlardan**, hatta bazen helvadan yapılmış nesnelere) **kutsallık** atfetmekten ibaretti.

Bu **kutsallık**, şu anlama geliyordu: Onlara **taparcasına saygı** göstermelerinin Allahu Teala'nın rızasını ve rahmetini kazanmasına vesile olması, saygı göstermemelerinin ise Allahu Teala'nın dergâh-ı izzetinden kovulmalarına neden olması..

Evet, Mekkeli müşrikler, **Firavun**'un tanrılaştırıldığı **Mısır**'da olduğu gibi bir insana tapıyor değillerdi. Ağaca, taşa vs. kutsallık atfediyorlardı.

Onların durumunu **Said Ramazan el-Bûtî** şöyle anlatmaktadır:

> … Onların cahiliyye hayatları, [Hz. İbrahim'in inancı olan] Hanîfliğin prensip ve âdetlerinden belli bir miktar karışmış olarak devam ediyordu….
> Bunlar **Kâbe'yi tazim, onun etrafında tavaf, Hac ve Umre, Arafat'ta vakfeye durma, kurban kesme** gibi şeylerdi…. Fakat Araplar bunları

uygunsuz bir şekilde yapıyorlar ve Hanîflik dininde bulunmayan şeyleri onların arasına katıyorlardı. Hac ve Umre'de getirdikleri **telbiye** bunun bir örneğidir. Kinane ve Kureyş kabileleri, telbiye yaptıkları zaman şöyle diyorlardı: *"Buyur, Allah'ım buyur! (Senin emrine her zaman hazırım.) [Lebbeyk Allahumme lebbeyk!] Buyur, **senin ortağın yoktur** [Lebbeyk, lâ şerîke leke]. Ancak senin bir ortağın vardır ki, o da Senin **hükmün altında**dır. Sen ona ve onun sahip olduklarına **hükmedersin**."* İbn Hişam'ın da dediği gibi Araplar, telbiye ederek **Allah'ı birliyorlar**, putlarını onun yanına katıyorlardı. Fakat mülkiyetlerini de yine O'nun eline veriyorlardı.

(Said Ramazan el-Bûtî, ***Fıkhu's-Siyre: Peygamber Efendimiz ve Hayat***, çev. Ali Nar ve O. Aktepe, İstanbul: Milli Gazete, t. y., s. 57-8.)

Evet, Mekkeli müşrikler, birincisi, birtakım **insanları tanrılaştırma** gibi bir tutumdan uzaktılar.

İkincisi, Allahu Teala'yı **bir ve tek** olarak biliyorlardı.

Hz. İbrahim a.s.'dan kalan birtakım **ibadetleri** yapıyorlardı.

Fakat fazladan olarak bazı **cansız nesnelere kutsallık** atfediyorlardı. Ancak onların da yine Allahu Teala'nın hükmü altında olduğunu söylüyorlardı.

*

Tapılan **putların** durumuna gelince..

Bunlar tabiî ki konuşuyor değillerdi. Hiç biri, **"Ben tanrıyım"** diye bir iddiada bulunmamıştı.

Kendilerine tapıldığından bile habersiz olan o cansız nesneler, kendi yaratılış özellikleri itibariyle hal lisanıyla Allahu Teala'yı tesbih ediyorlardı.

Fakat bu, her ne kadar bunda onların bir dahli ve suçu bulunmuyorduysa da, onların birer **put** olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

*

Günümüzde mesela **Atatürk** bir put mudur?

Evet, bazılarının taptığı bir **put**tur.

Atatürk'ün şu anda bundan haberinin olmaması önem taşımıyor. (Gerçi haberinin olduğu zamanlarda da onu putlaştıran laflar söylenmiş, şiir adı verilen zırvalar yazılmıştı ama neyse..)

Onun, bir **insan** olması itibariyle Mekke'nin putlarından fazlası var, eksiği yok.

*

Gelelim **milletvekili yemini** ile şirk arasındaki ilişkiye..

Önce yemin metnine bakmak gerekiyor:

> Devletin varlığı ve bağımsızlığını, vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü, **milletin kayıtsız ve şartsız egemenliğini** koruyacağıma; hukukun üstünlüğüne, **demokratik ve lâik cumhuriyete** ve **Atatürk ilke ve inkılaplarına** bağlı kalacağıma; toplumun huzur ve refahı, millî dayanışma ve adalet anlayışı içinde herkesin insan haklarından ve temel hürriyetlerden yararlanması ülküsünden ve **Anayasa'ya sadakat**ten ayrılmayacağıma; büyük Türk milleti önünde **namusum ve şerefim üzerine ant** içerim.

Görüldüğü gibi bu ifadelerde **şirk**, Mekke müşriklerinin **telbiye**sindekinden daha fazla.. (İslam'ın şirk tanımı ve anlayışı ***Kur'an*** ve Sünnet'e dayanır, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'na ve yasalarına değil. Türkiye Cumhuriyeti laik olduğu için bu şirk tanımını dikkate alarak politika belirlemek zorunda değil, fakat İslam da kendisini Türkiye Cumhuriyeti'nin laikliğine göre **reform**a tabi tutacak değildir. Herkes kendi yoluna..)

Evet, bu ifadelerde **şirk**, Mekke müşriklerinin **telbiye**sindekinden daha fazla..

Çünkü, Mekkeliler, putlarının Allahu Teala'nın **hakimiyeti (egemenliği)** altında olduğunu söylerken, bu metinde böyle bir ibare yok. (**Hakimiyet bi-lâ kayd u şart milletindir.**)

Tam aksi var. **Kayıtsız** (yani **mutlak**, hiçbir kayda tabi olmayan) ve **şartsız** (yani hiçbir şekilde sınırlandırılmamış) **hakimiyet (egemenlik) millet**e veriliyor.

Mekkeliler'in telbiyesinin aksine, bu **yemin**de Allahu Teala'nın adı hiç geçmiyor. Allahu Teala'ya adeta yok muamelesi yapılıyor.

Yerini **"tek tanrı" millet** alıyor (Tayyip efendinin **"tek millet"**i).

Milletin, kendisinin tanrı ilan edildiğinden haberi var mı yok mu, bu önem taşımıyor. Mekke'nin cansız putları da tanrı ilan edildiklerini bilmiyorlardı.

*

Ancak, bu **"tek tanrı" millet**, uygulamada/pratikte tanrılık yetkilerini **seçtiği kişilere (milletvekillerine)** devrediyor.

Merhum **Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır** hoca, muhalled eseri ***Hak Dini Kur'an Dili*** tefsirinde, Tevbe Suresi'nin 31'inci ayet-i kerimesini açıklarken,

günümüzde **milletvekillerinin/parlamenterlerin rabler** konumuna getirildiklerini, bunun **şirk** olduğunu açıklamaktadır.

Önce, söz konusu ayetin meali:

> (Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını); (hıristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesîh'i (İsa'yı) **rabler edindiler**. Halbuki onlara ancak tek ilâha kulluk etmeleri emrolundu. O'ndan başka tanrı yoktur. O, bunların ortak koştukları şeylerden uzaktır.

Merhum Hamdi Yazır hoca, tefsirinde şunları söylemektedir:

> … bu âyetin mânâsı hakkında meşhur **Hatim-i Tâî'nin oğlu Adiy** demiştir ki: *"Resulullah'a geldim, boynumda altından bir haç vardı, ki Adiy o zaman henüz müslüman olmamıştı ve hıristiyandı, Resulullah Berâetün (Tevbe) Sûresi'ni okuyordu, bana "ya Adiy şu boynundaki veseni at" buyurdu. Ben de çıkardım attım. "Allah'tan başka hahamlarını ve rahiplerini de rab edindiler." anlamına olan âyetine geldi, ben,* ***ya Resulallah, onlara ibadet etmezlerdi****, dedim. Resulullah buyurdu ki: "Allah'ın helal kıldığına haram derler, siz de haram tanımaz mıydınız? Allah'ın haram kıldığına helâl derler, sizde helâl saymaz mıydınız?" Ben de "evet" dedim.* ***"İşte bu onlara ibadettir"*** *buyurdu.*
>
> Rebi' demiştir ki, "Bu rablık İsrailoğulları'nda nasıl idi?" diye Abdul'âliye'ye sordum. O da "Genellikle **Allah'ın kitabında hahamların sözlerine aykırı olan âyetler bulurlar, bununla beraber kitabın hükmünü bırakırlar da hahamların sözlerini tutarlardı**" dedi.
>
> Bu rivayetler şunu gösterir ki, **herhangi birini rab edinmiş olmak için behemahal ona "rab" adını vermiş olmak şart değildir**. Allah'ın emrine

uygun olup olmadığını hesaba katmayarak, onun emrine uymak ve özellikle de dinin hükümlerine ait olan hususlarda onu kural koymaya yetkili sanıp ne söylerse, ne emrederse doğru farzetmek, **ona uyduğu zaman Allah'ın emrine ters düşeceğini düşünmeden hareket etmek**, onun emirlerini taparcasına yerine getirmek onu rab edinmek ve ona tapmak demektir. Şu halde burada din âlimlerine, **ulul'emr** adı verilen **devlet başkanlarına itaat** etmek, Allah'ın emri olan bir farz değil midir?… Allah'a ve Resulü'ne itaatın bir bölümü olarak ve ona bağlanarak yapılacak olan bir itaattır, Allah'a ve emirlerine rağmen bir itaat değildir. Allah için bir itaat demek, **Allah'ın emirleri doğrultusunda** olan, en azından mahluka itaatte Yaratıcı'ya isyan bulunmayan bir itaat demektir. Böyle bir itaat **Halık'a (Allah'a) isyan bulunmamak *şart*ıyla** meşru olur. … Hakkı batıl, batılı hak yapmaya çalışanlar ise ilmî haysiyetten mahrum birer **tağut**turlar. İlme ve ilmin ortaya koyduğu verilere, Hak Teâlâ tarafından yaratılmış gerçekler olduğu bakımından itaat, Allah'ın emrine itaat ve hakkın farizasını yerine getirmektir. Hakka bağlı olduğu müddetçe ilme ve âlime uymamak ilim ve ulema düşmanlığıdır. Ancak **Allah'ın emirlerini gözardı ederek âlimlerde velev cüz'î bir hüküm vaz'etme yetkisi bulunduğunu, hatta bir zerrenin bile hükmünün yerini değiştirmeye yetkili olduklarını kabul ve teslim eylemek Allah'dan başkasına bir rablık hissesi vermektir**, onları "min dunillah" (Allah'ın gerisinde) rab edinmektir. **Şeytanlara, Tağutlara, Nemrudlara, Firavunlara, putlara ve evsana tapmak** nasıl bir şirk ve küfür ise âlimlere de haddinden fazla kıymet vermek öyledir…. hasılı Allah bu konuda ne buyuruyor, diye düşünmeden, Allah'ın emrine uymak gerektiğini hesaba katmadan, onlara itaat dahi öyle bir **şirk ve küfür**dür. Allah'ı bırakıp başkalarına tapmak demektir. Maalesef yahudiler ve hıristiyanlar işte böyle yapmışlardır: Ahbar ve Ruhbanlarını Rab edinmişlerdir. **Onlara gerçekten Rab dememişlerse bile Rab yerine koymuşlardır.** Dinde hüküm koyabilme

haklarının olduğuna inanmışlardır. Hele Hıristiyanlık tarihinde **ruhban sınıfı**nın **kutsal tanınması** ve papaların **hata etmez sayılması** daha fazla resmiyet kazanmış olan çok açık bir durumdur. Bunların din işlerinde yetkili ve dinde her türlü tasarrufa salahiyetli olduklarını, ruhanî meclislerin kararlarıyla ve papanın emriyle dinin ahkâmının ve **Kitab'ın kesin emirlerinin değiştirilecek derecede te'vil ve tebdil, hatta tahrif olunabileceğini**, namaz ve oruç gibi temel ibadetlerin, **haram ve helâl ile ilgili bütün kuralların ve meselelerin istenilen şekle konulabileceğini**, her türlü günahın affedilebileceğini, hatta cennet ve cehennem anahtarlarının papazların elinde olup, bunların isteyene satılabileceğini ve bütün bunlara hiç kimsenin itiraza hakkı bulunmadığını iddia ve kabul edecek kadar imtiyazlar tanımışlardı ki, bu âyet işte bütün bunları hatırlatmakta, muaheze etmektedir…. Daha sonra bu Rablık imtiyazı, **ruhban sınıfı**nın elinden çıkmış, **parlamenterlere** geçmiştir.

Evet, günümüz Türkiye'sinde de **milletvekillerine**, egemenliği (hakimiyeti) kayıtsız şartsız elinde tutan **milletin vekilleri** olarak **rablik** imtiyazı tanınmaktadır.

Yani parlamentoda **"vekil tanrılar"** olarak bulunuyorlar. Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın **İslam açısından yorumu** yapıldığında çıkan sonuç bu.

*

Gelelim yemin metnindeki demokratik ve laik cumhuriyet tabirlerine..

Yöneticilerin seçimle iş başına gelmesiyle **sınırlı** bir demokrasi uygulaması, seçen ve seçilenlerin müslüman olması ***şart***ıyla, İslam açısından kabul edilebilir birşeydir.

Fakat, “Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir, vekilleri onlar namına gereğini yaparlar” şeklindeki bir iddia çerçevesinde yöneticilere **diledikleri gibi kanun koyma hakkı** tanımak **şirk ve küfür**dür. İslam açısından böyle.

Laiklikte durum daha da açıktır. Çünkü tanım gereği laiklik, **dinler arasında tarafsız** olmaktır. Yani Allahu Teala’ya itaat ve kulluk dini ile öküze tapma dinine **eşit mesafede** oluyorsunuz.. Bir başka deyişle, haşa Allahu Teala ile bir öküze eşit derecede değer veriyorsunuz. Bu da şirk ve küfürdür.

*

Yemin metnindeki **Atatürk ilke ve inkılapları**na gelelim..

İslam açısından önemli olan **Allahu Teala’nın ve O’nun Resulü’nün ilke ve inkılapları**dır. Onları böyle yok sayıp yerine **Ali Rıza ile Zübeyde’nin şu anda hayatta olmayan oğlu Mustafa**‘nın ilke ve inkılap adı verilen söz ve fiillerini koymak, İslam açısından şirk ve küfürdür.

Hatta burada Allahu Teala’ya bir ortaklık hissesi bile verilmiyor, Allahu Teala’nın emir ve yasakları tümden yok sayılıyor.

Samimi Atatürkçüler de bunu kabul ederler.. Onlara, “Allahu Teala’nın emir ve yasakları ile Atatürk ilke ve inkılapları arasında bir hakimiyet paylaşımı yapalım” deseniz, “Laiklik yok ediliyor, Atatürk ilke ve inkılapları çiğneniyor” diyerek ortalığı velveleye verirler.

*

Yeminde bir de “**anayasaya sadakat**” ***kaydı*** var.

Ve bu anayasa, laiklik gereği, Allahu Teala'nın emir ve yasaklarına devlet işlerinde asla söz hakkı tanımıyor.

Böylesi bir sadakat de İslam açısından **şirk ve küfür**dür.

Pratikte ise, anayasalar aslında **"helvadan yapılmış birer put"** durumundalar. İnsanlar bir taraftan ona tapıyorlar, bir taraftan da, acıkınca oturup afiyetle yiyorlar.

Darbeler ve yapılan anayasa değişiklikleri bundan başka birşey değil.

Anayasaya sadıksanız, niye değiştiriyorsunuz?

*

Son olarak bir de, **namus ve şeref üzerine yemin** edilmesi meselesi var.

Hadîs-i şerîfler açık:

"Alllah'tan başkası üzerine yemin eden şirk koşmuştur." (Ahmed bin Hanbel, ***Müsned***, 2/125.)

"Namusu üzerine yemin eden bizden değildir." (Ebu Davud, ***Sünen***, No. 3253)

*

Şimdi, söz konusu **okur**un sorusuna dönelim:

> "**Necmettin bey, Muhsin bey** ve daha bir nicesi bahsettiğiniz **yemin** lafzını değişik vesilelerle kullandılar. (Milletvekilliği vs.)Şirke mi düşmüşlerdi? Lütfen açıklar mısınız."

Yukarıda sıralanan bilgiler çerçevesinde soruya kendisi cevap verebilir.

Şunu da belirtelim: Dinî hükümler karşısında insanların isimlerinin bir önemi yoktur.. Yani **Necmettin**'le Hüsamettin, **Muhsin**'le Engin arasında bir fark bulunmuyor.

Bir başka deyişle, mesela **hırsızlık** suçu mevzubahis olduğunda **Muhammed'in s.a.s. kızı iffet timsali Fatıma r.a.** ile çöldeki bedevînin cahil kızı arasında bir fark yok.

Yahudi ve Hristiyanlar'ın hahamlarını, rahiplerini ve **Hz. İsa a.s.'ı rab edinmeleri**ne benzer şekilde bizim de tutup Necmettin ve Muhsin beyleri rab edinecek halimiz yok.. Bundan Allahu Teala'ya sığınırız.

*

Burada iki mesele ortaya çıkıyor.

Birincisi şu: Böyle bir konuda **takiyye** caiz midir? (Malum, bu Türkiye Cumhuriyeti'nin temelleri takiyye ile atılmıştır ve öyle gidiyor. Mustafa Kemal, **Erzurum Kongresi**'nde hilafeti, padişahı vs. kurtarma kararları aldırmış, akşam ise "**gizli gündem**"ini **Mazhar Müfit Kansu'**ya "Yaz, saltanat kaldırılacak, Latin harfleri kabul edilecek, şapka giyilecek" vs. diyerek açıklamıştı.)

Böylesi bir **takiyye** Atatürk ilke ve inkılaplarına uygun düşebilir, fakat ***Kur'an***'da ve Peygamber Efendimiz s.a.s.'in hayatında "karşılığı yok".

Caiz değildir.

Takiyye ancak, **gerçek** bir **hayatî tehlike** durumunda caiz olabiliyor.

Milletvekili olmamak, **hayatî tehlike** yaşamak anlamına gelmiyor.

Bu takiyye rejimini dönüştürüp değiştiremiyorsunuz, onlar sizi dönüştürüyorlar.

Millî Nizam Partisi'nin hangi umutlarla başladığı ve devamı olan partilerin bugün hangi noktaya savrulmuş bulundukları ortada..

Recep Tayyip Erdoğan **laiklik** misyoneri olmuş, Temel Karamollaoğlu ise **İslamcı** olmadığını yedi düvele ilan etmekle meşgul.

*

Neseî'nin ***Sünen***'inde yeminler bahsinde Sa'd bin Ebî Vakkas r. a.'den şöyle bir rivayet de var:

> Bir grup kimse, bazı şeyleri konuşuyorduk. Ben o sırada cahiliyeden yakın zamanda çıkmıştım. **"Lat ve Uzza'ya kasem olsun!"** diyerek yemin ediverdim. Arkadaşlarım bana: "Söylediğin şey ne fena! Çirkin bir söz ettin!" dediler. Ben hemen Aleyhissalatu vesselam'a gelip durumu anlattım: *"Allah'tan başka ilah yoktur, o tektir, şeriksizdir.* ***Arz ve semanın mülkü (hakimiyeti) O'na aittir. Bütün hamdler (övgüler) de O'nadır, O her şeye kadirdir****!" de! Sol tarafına üç kere üfle. Taşlanmış şeytandan Allah'a sığın, sonra* ***bir daha (bu çeşit yemine) dönme****!"* buyurdular.

Bu tür yeminlerden (kasıtsızca, dil alışkanlığıyla yapılsa bile) **tevbe** etmek gerektiği açık.

Savunulabilir bir yanı yok.

İslam'ın ilk ortaya çıktığı dönemi düşünelim. Müslümanların şöyle bir yemini etmeleri makul ve meşru görülebilir miydi:

"Kureyş'in varlığı ve bağımsızlığını, vatanın ve **Kureyş'in bölünmez bütünlüğü**nü, **Kureyş kabilesinin kayıtsız ve şartsız egemenliğini** koruyacağıma; hukukun üstünlüğüne, Daru'n-Nedve adlı parlamentomuzun yönettiği **demokratik ve**

lâik cumhuriyete ve **<u>Daru'n Nedve</u> ilke ve inkılaplarına** bağlı kalacağıma; toplumun huzur ve refahı, **kabilesel dayanışma** ve adalet anlayışı içinde herkesin <u>insan haklarından</u> ve temel hürriyetlerden yararlanması ülküsünden ve Daru'n-Nedve'nin yazılı olmayan **anayasasına sadakat**ten ayrılmayacağıma; **büyük Kureyş kabilesi** önünde **namusum ve şerefim üzerine ant** içerim."

Kureyş'in, tıpkı günümüz İngiltere'si gibi, yazılı bir anayasası yoktu.

Bugünkü milletvekillerinin durumuna gelince.. Atatürkçüler, Türk ve Kürt ırkçılar, Garo Paylan gibi isimler açısından belki pek fazla sorun bulunmuyor olabilir..

Fakat, **müslüman olmayı önemseyen** milletvekillerinin, söz konusu yeminlerinin hemen ardından, **o yeminlerini duyan** kimselere, tıpkı **Sa'd bin Ebî Vakkas** r.a.'in yaptığı gibi **tam aksi yönde** bir açıklama yapmaları, **mülkün/egemenliğin kayıtsız ve şartsız Allahu Teala'ya ait olduğunu**, övgüye layık olanın da ancak O olduğunu ilan etmeleri gerekmektedir.

TEKFİR (KÜFÜRLE SUÇLAMAK)

Sahîh-i Müslim'de şu anlamda bir hadîs yer almaktadır:

> "Bir adam kardeşine 'Ey kâfir' diyecek olursa, mutlaka o söz ikisinden birisini bulur. Eğer onun dediği gibi ise mesele yok, değilse, o söz, onu söyleyene geri döner."

Yine **Sahîh-i Müslim**'de ve aynı zamanda **Sahîh-i Buharî**'de yer alan bir başka hadîs şöyledir:

> "Bir kimse bir diğerine 'Kâfir' diye seslenir yahut da ona 'Ey Allah'ın düşmanı' diyecek olursa, o da böyle değilse, o söz mutlaka onu söyleyene geri döner."

Müslüman olduğunu söyleyen bir kimsenin tekfir edilebilmesi için, onun **zarûrât-ı diniyye**den olan bir hususu açıkça ve tevile imkân vermeyecek şekilde reddetmesi gerekir.

Mesela, Resulullah s.a.s.'e saygı göstermek, onu aşağılamaktan kaçınmak, imanın **zarurî (olmazsa olmaz)** şartlarından biridir:

> "İmam Ebu Yusuf, bir gün halifenin yanında iken, bir adam, **'Resulullah s.a.s. kabağı severdi'** dedi. Bir başkası da, **'Ben sevmem'** dedi. Bunun üzerine İmam Ebu Yusuf, idam edilenlerin kanının etrafa saçılmasını önleyen muşambanın ve kılıcının getirilmesini emretti. Adam bu sefer 'Estağfirullah, ben böyle bir şey hatırlamıyorum' diyerek kelime-i şehadet getirdi. Bundan sonradır ki İmam Ebu Yusuf onun katlini emretmekten vazgeçti. Bu hadisenin tevili şöyledir: Bu sevmeme istihfaf (Resulullah s.a.s.'i küçümseme) manasını

ifade ederse katline hüküm verilir. Yaratılışı icabı onu gerçekten sevmiyorsa, bunun üzerine şer'î hüküm cari olmaz."

(Ahmed Ziyaüddin Gümüşhanevî, ***Ehl-i Sünnet İtikadı***, İstanbul: Bedir Y., s. 126, n. 141.)

Kendisini müslüman zanneden kimi putperestlere bu hüküm ağır gelebilir. Onlara tavsiyem, şayet müslümanlık iddiasında samimi iseler, itirazlarını zamanımızın **kanunla korunan** şahıslarının putlaştırılmasına yöneltmeleridir. Ayrıca, geçmişte **devlet ve rejim putlarına salt iman etmemiş oldukları için faili meçhul cinayetlere kurban gidenlerin yaşama hakkını savunma cesareti gösterebilmelerini** de tavsiye ederim.

*

Evet, bir kimsenin tekfir edilebilmesi için, onun **zarûrât-ı diniyyeden** olan bir hususu **açıkça** ve **tevile imkân vermeyecek şekilde** reddetmesi, bu görüşünde diretiyor olması gerekir.

Küfür söz ve davranışları kendisinde taşımayan bir kimseyi (yani bir **mümin**i) tekfir etmek, şu anlama gelir: İmanı küfür olarak nitelendirmek, hâşâ Allahu Teala adına hüküm vermek, **tanrılık** taslayıp din koyuculuk makamında bulunduğunu ileri sürmek..

Ancak, yukarıda nakledilen hadîs-i şerîflerin gösterdiği gibi, bir kimseyi kâfir olarak nitelendiren kimse, haklı da olabilir. O zaman, böylesi bir ithamda bulunan kişi suçlanamaz. Hadîs-i şerîflerde, **"Kimseyi tekfir etmeyin"** de denilmiyor. Ya da, **"Bir insanı tekfir eden küfre düşer"** gibi bir ifade yer almıyor. Kâfirin kâfir olduğunu, bir küfür sözün küfür söz olduğunu söylemek, insanı küfre düşürmez.

Zamanımızda bazı cahillerin, isim vererek, **“Falanı tekfir eden kâfir olur. Çünkü mümini tekfir etmek küfürdür”** diyebildiklerini görüyoruz. Bir peygamberi tekfir eden kâfir olur, çünkü onun mümin olduğu kesindir. Mümin olduğu vahiyle ya da bir peygamberin haber vermesiyle kesin olarak bildirilmeyen kişileri (diyelim ki A şahsını) tekfir eden kişileri “Onlar kâfir oldular” diyerek, **şer’î delil göstermeden tekfir etmek**, cehaletten kaynaklanır. O A şahsını tekfir eden kişilerin onu niçin tekfir ettiklerine, geçerli şer’î delillerinin bulunup bulunmadığına bakmak gerekir. Delilleri varsa, mesele yok, delilleri mevcut değilse, elbette kendileri kâfir olurlar. Ancak, böylesi bir **delil sorgulaması** yapmadan, **“A şahsını tekfir eden kâfir olur, çünkü o mümindir” diyerek cahilce tekfircilik** yapan kişinin herhangi bir delilinin bulunduğundan söz edilemez. Böylesi bir kişi, A şahsını, **küfre düşmesi muhal olan masum peygamberler** kategorisine taşımış olur. Ancak, A şahsına yöneltilen tekfir suçlamasına konu olan delilleri çürütebiliyorsa, o başka..

(Yıllar önce bir tasavvufçu doçent, İbnü’l-Arabî’yi savunmak için bize şöyle şeyler demişti: *“Peygamberimiz ‘Bana kadınlar sevdirildi’ diyor. Sevecek şey mi kalmadı yani, cihadı sev, şunu sev bunu sev.. Ama işte İbn Arabî kadınlar hakkında öyle şeyler söylüyor ki, o zaman o sözü normal karşılıyorsun.”* Oysa, Gümüşhanevî rh. a.’in naklettiğine göre, İmam Malik ve İsbağ, Resulullah’ı “kadınlara meyilli olmak gibi kusurlarla ayıplayan kimse”nin ***tevbe ettirilmeksizin*** öldürüleceğini söylemiştir. Bkz. ***A.g.e.***, s. 128, n. 144. Yani kabağı sevmeme olayından daha kötü bir durum, tevbe bile ettirilmiyor. İşte böylesi unvan sahibi fakat cahil tasavvufçular, Resulullah s.a.s. ile İbn Arabî gibi kişilerin konumlarını ters yüz ediyorlar. Adam, Resulullah s.a.s.’in bir özelliğini, günümüzün feminizm akımıyla belirli noktalarda paralellik gösteren bir yaklaşım çerçevesinde ve İbn Arabî’nin kadınlara atfettiği lüzumsuz değer ve tazim/yüceltme çerçevesinde kabullenebiliyor. “Resulullah s.a.s.’e kadınlar sevdirilmişti, demek ki kadınlar sevilebilir” demiyor da, ölçü olarak İbn Arabî’nin lüzumsuz edebiyatını, “kadın güzellemesini” alıyor.)

Evet, Hz. Ali'nin ifadesiyle, **hakkı kişilere göre değil, kişileri hakka göre tanımak gerekir**. İman ve küfür de böyledir. İnsanları tekfir ederken iman esaslarına ve zarûrât-ı diniyyeye bakmak gerekir. "Falanca A şahsına kâfir dediler, o halde onlar kâfirdir" diyerek tekfir yoluna gitmek, **o A şahsını iman esası haline** getirmektir. Falanca A şahsının kâfir olduğunu söyleyen kişiler, geçerli şer'î delilleri varsa, kâfir olmazlar. Tam aksine, onları tekfir eden cahiller kâfir olurlar.

Kısacası, önemli olan iman ilkeleridir, A veya B şahsı değil.

Mesela, **Hallac-ı Mansur**'un zamanındaki ulema ve meşayih onun küfrüne ve katline fetva vermişlerdir. Bir kimsenin çıkıp şöyle demesi uygun olmaz: **"Hallac-ı Mansur kâfirdir diyen kâfir olur. Çünkü o mümindir."** Bunu diyen kişi, Hallac-ı Mansur hesabına, **o devirde yaşayan yüzlerce ulema ve meşayihi küfürle suçlamış** olur. Gümüşhanevî k. s., Hallac-ı Mansur gibi kişiler için şöyle demektedir:

> "Bu gibi kimselere, bu husustaki **hükümler tatbik** edilir. Tevbe ederlerse, tevbeleri makbuldür. Bu söyledikleri söz vecd halinde söylenmişse ahirette necattadırlar. **Dünyada yine zahirine göre hüküm** verilir." (***A.g.e.***, s. 119, n. 133.)

Bizler, insanların ahiretteki durumlarını bilmekle mükellef değiliz, böylesi bir imkâna sahip de bulunmuyoruz. Hallac-ı Mansur örneğinde olduğu gibi, bir adamın sözü küfürse ve tevil edilemiyorsa, küfre düştüğünü kabul ederiz, etmek zorundayız. Buna rağmen "O mümindir, onu tekfir eden kâfir olur" diyen kişi, cehalette zirveyi yakalamış olur.

Tabiî, hüsnüzan (ki bu da **salt ahirete ilişkin** bir hüsnüzan, **dünyada geçerliliği yok**), vecd halinin mevcudiyeti **varsayımına** yönelik.. O yüzden Gümaşhanevî, Tilmisanî'den, Hallac ile talebelerine ait bazı sözler naklediyor ve şöyle diyor: ***"Eğer***

bu nakil doğru ise, tartışmaya lüzum yoktur. Katli vâcibdir.” (Bkz. ***A.g.e***., s. 121, n. 133.)

Benzer tartışmalar İbn Arabî için de söz konusu. Bu şahsın, yaşadığı dönemde, **Mısır uleması** tarafından hakkında idam hükmü verildiği için bu ülkeden kaçtığı biliniyor. Şimdi tutup o zamanki Mısır uleması için “İbn Arabî’yi tekfir edip kâfir oldular” diyerek tekfirde bulunmak, ancak cahillerin yapabileceği birşeydir. Ya Mısır ulemasının bu hükme varmak için geçerli şer’î delilleri vardıysa?.. O takdirde senin, İbn Arabî’nin mümin olduğuna dair karşı yönde kesin bir şer’î delil getirmen, Mısır ulemasının delillerinin geçersiz olduğunu göstermen gerekiyor. Mesela biatü’r-rıdvan ehli ashab hakkında, Allahu Teala’nın onlardan razı olduğuna dair kesin delil (âyet) var. İbn Arabî hakkında, onun **kesin olarak mümin olduğuna** dair elinde bir delil varsa, buyur getir, hep beraber Mısır ulemasını suçlayalım.

> “Hz. Ebu Bekre radiyallahu anh anlatıyor: “Bir adam, Resulullah aleyhissalatu vesselam’ın yanında bir başkasını medh u sena etmişti. ‘Yazık sana! Arkadaşının boynunu kestin’ buyurdular ve bunu üç kere tekrar ettiler. Sonra da şu açıklamayı yaptılar: ‘Bir kimse kardeşini illa da övecekse (ki övmemesi daha iyidir) bari: ‘Falancayı (şöyle) **zannederim**, (ama) ona Allah kâfidir (gerçek durumunu O bilir). **Ben Allah’a karşı kimseyi tezkiye etmem / temize çıkarmam**‘ desin. Ondan (bir fazilet) biliyorsa (sadece) ‘Falanca şöyle şöyledir (Şöyle şöyle yapar)’ desin.”
>
> (**Buharî**, Şehadat 16, Edeb 54, 95; **Müslim**, Zühd 65; **Ebu Davud**, Edeb 10.)

Cahillerden bazılarının da, bir kimseyi tekfir etmek için **şer’î mahkeme**nin hüküm vermesinin ve bu kararı **halife**nin onaylamasının gerektiğini söylediklerine şahit oluyoruz. Bu, İslâm devletinde, mürted hakkındaki idam kararının infazı için geçerlidir. Halifenin onayı diye birşey de yoktur. Halife, şeriatin hükmünün üstünde

değildir, ona tâbidir. Günümüze gelince, adamın adı Muhammed, babasının adı Hüseyin, ve çıkıp, "Ben Allah'a, Peygamber'e, ahirete inanmıyorum" diyor. Bu adamı tekfir etmek için mahkeme kararı isteyen kişi, kafa bakımından ne durumda olduğunu sorgulamalıdır.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TEKFİRDE “DÜZEN”BAZ ÇİFTE STANDART

EHL-İ SÜNNET EDEBİYATI YAPAN TEKFİRCİ SAPIK..

Gevezelik ve çenesi düşüklükten başka bir meziyeti bulunmayan, hiçbir konuda derinliğe sahip olmayan, son kırk yıldır muhtemelen hiçbir ciddi kitabı başından sonuna kadar okumamış olan, kültürü *yetersiz ve yüzeysel “broşür”lere* dayanan, ağzı bozuk olduğu halde edep edebiyatı yapan, isim vermeden sağa sola çamur atma taktiğiyle meşhur olmuş, utanma duygusunu yitirmiş, övgü açlığı içinde kafasını nereye vuracağını kestiremediği için **Cem Karaca** gibilerin medh ü senasını ağzının suyu akarak dinleme derekesine düşmüş bir dedikodu yazarı, şöyle bir cümle yazmıştı:

“İslamcılar İslamcılık yapıyor da, Müslümanlar ne yapıyor?”

Böylece, İslamcılar’ı müslüman olarak görmediğini ifade etmiş oluyordu.

Bu şahıs (Mehmet Şevket Eygi), izan ve idrakini tümden yitirmediyse, beyni sulanmadıysa, bunamadıysa, bilerek yazıp çiziyorduysa, İslamcılar’ı açıkça **tekfir** etmiş oluyordu.

ORKESTRADA BİR SEN EKSİKTİN

Faruk Beşer'in, ***Yeni Şafak***'ta yazarken tekfir konusuyla uğraşanların başında gelen isim olduğu malum (Birşey daha malum, Ankara'da kimlerden "rica" etiketli emir aldığı.)

Yalnız değildi, "Kambersiz düğün olmaz" babından bir de Hayrettin Karaman devreye girmişti. Ancak, onun yazdıkları, yanlış anlamalara açık olması bakımından, Beşer'inkinden daha kötü durumdaydı.

Beşer, hiç değilse, açıkça küfür olan ifadelerin tevil edilemeyeceğini söylüyordu. Karaman ise, **sanki her küfür söz tevil edilebilirmiş gibi anlaşılabilecek bir ön kabul üzerinden** gidiyor ve gerçeğin çarpıtılmasına zemin hazırlayacak bir mantık kurguluyordu.

İlke olarak, birisinin görüşlerini tartıştığımız zaman, onun sözlerini aynen aktarıyoruz ki, muhatabımızın ve bizim ne demek istediğimiz tam olarak anlaşılsın.
Ülkemizin yazar çizer taifesinin büyük bölümü, genelde, muhatabının sözlerini aktarmaz, çarpıtmak için işine gelen kısımlarını alır. O nedenle, Hayrettin Karaman'ın yazısını aşağıya aynen alıyoruz.

> **Ehl-i Sünnet tekfirden kaçınır**
>
> 04:00 Ocak 08, 2016
>
> İslam tarihinde tekfirci kişi ve gruplar daima bulunmuştur. Bunlar insanların söz ve davranışlarına bakarak ve bunların daima dinden çıkmaya ihtimalli tarafını tercih ederek, tevili inkar sayarak "karşı tarafı" tekfir ederler (dinden çıktıklarını, kâfir olduklarını söylerler).

Bunlara karşı bir de söz ve davranışı, sahibinin diğer söz ve davranışlarıyla bir bütün olarak ele alan ve en küçük bir "dinden çıkmama ihtimali" varsa bunu tercih eden, insanları mümkün olduğunca iman dairesi içinde tutan alimler vardır ve bu ikinci tutum "Kıblesi Kâbe olanları tekfir etmeyiz" diyen Ehl-i Sünnetin tutumudur.

Siyasi muhaliflerin hak ve yükümlülükleri konusunda da doğru olandan sapmalar vardır.

Hz. Ali örneğinden yürüyelim:

Halîfe Hz. Ali'ye karşı olan Hâricîler, "Hüküm vermek yalnızca Allah'a aittir" (En'âm: 6/57) mealindeki âyeti kendilerine göre yorumlayıp Hz. Ali'nin, Muâviye ile ihtilafında çözümü hakeme bırakmasını tekfir sebebi saymış ve ona "kâfir oldun" demişlerdi.

Büyük fıkıh (İslam ibadet ve hukuk) alimi Serahsî bu konuyu değerlendirirken iki önemli kuralın altını çiziyor:

1. Hz. Ali, onların doğru olmayan tevillerine dayanarak yaptıkları bu ağır ithama karşı misliyle mukabele etmedi, onları, yanlış da olsa bir âyetin teviline (yorumuna) dayanmaları sebebiyle "din kardeşleri" olarak kabul etti, hayat ve söz hakkı tanıdı. Şu halde Ehl-i Sünnete göre "tevîl varsa tekfir yoktur".

2. Yanlış bile olsa Kur'an ayetinin yorumuna dayanarak eylem yapan, mala ve cana zarar veren âsîler pişman ve teslim olduklarında yaptıklarından dolayı tazminat ödemezler.

İşte Serahsî'nin ifadesi:

“Bu konuda delil ve dayanak Zührî’nin şu hadîsidir:

Müslümanlar arasında fitne (isyan, kargaşa, çatışma) çıktığında Hz. Peygamber (s.a.) devrinin müminleri (Ashâb) hayatta idiler, şu hükümde ittifak ettiler: Kur’an’ın yorumuna dayanılarak akıtılan her kan, Kur’an’ın yorumuna dayalı her cinsel temas, Kur’an’ın yorumuna dayanan her mal itlafı (mala verilen zarar) bu yorumlar, haklı ve isabetli olan karşı tarafa göre hatalı da olsa ceza ve tazminata tâbi olmaz… Dini farklı yorumlama sebebiyle çatışan iki Müslüman grubun farklı yorumları hukuk önünde eşit muamele görür. Bu bir ilkedir.”

Bugünlerde yine tekfirciler (İran, S. Arabistan, Dâiş…) atağa kalktılar; Kur’an’ın bir veya birkaç ayetini farklı yorumlayarak farklı sonuçlar çıkaran müminleri tekfir ediyorlar. Bir de silaha sarılmadıkları halde yönetime veya yöneticiye muhalif olanları idam ediyorlar. Onlara yaptıklarının Hâricîler yolu olduğunu, Ehl-i Sünnetin böyle yapmadığını hatırlatmak istedim.

(http://www.yenisafak.com/yazarlar/hayrettinkaraman/ehl-i-sunnet-tekfirden-kacinir-2025073)

İran, Suudi Arabistan ve DAİŞ bizi ilgilendirmiyor..

Mesele şu, Karaman’ın Ehl-i Sünnet’in tekfir anlayışını eksik ve yanlış anlaşılmaya müsait bir şekilde, bilerek veya bilmeyerek çarpıtarak aktardığı görülüyor.

İlke olarak, Kur’an’ı (âyetleri) reddetmeyen, fakat yanlış yorumlayanlar, tekfir edilmezler. Fakat **itikatta bid’atle ve dalaletle**/sapıklıkla/sapkınlıkla suçlanırlar.

İkincisi, **bir kimse Kur'an âyetlerini, zarurât-ı dîniyyeden olan (zarurî olarak bilinmesi gereken) hususları inkâr edecek şekilde yanlış yorumlarsa, yani tevil ederse, yine tekfir olunur.**

Allâme Âliyyü'l-Kârî, bu tevil meselesini şöyle açıklamaktadır:

> "Sonra, **zarurî olarak bilinen**den murad, dinden olmasıdır. Bu da herkesin araştırma ve delil talep etmeye muhtaç olmaksızın bildiği şeylerdir. Tıpkı Allah Teala'nın bir olması, namazın farz olması, şarabın haram olması ve bunlara benzeyen hususlar gibi. Çünkü **müctehidlerin ictihad ettikleri (ve böylece aralarında ihtilaf ettikleri) hususları inkâr eden kimse bilginlerin ittifakı ile, tekfir edilmez**. Ama, cesetlerin tekrar dirilip mahşer yerinde toplanması, âlemin hâdis (sonradan ortaya çıkmış) olması ve Allahu Teala'nın cüziyyatı bilmesi hakkında varid olan **nassları tevil eden kimse tekfir edilir**. Çünkü d**inde kesin olarak bilinmiştir ki, onlar zahirleri üzere olmaları gerekmektedir**."
>
> (***Fıkh-ı Ekber Şerhi,*** çev. Hüseyin S. Erdoğan, s. 231.)

Ehl-i kıblenin tekfir edilmemesi meselesine gelince…

Allâme Âliyyü'l-Kârî, *"Ehl-i Sünnet katında e**hl-i kıble olandan hiç kimsenin tekfir edilmemesinden murad**, 'Kendisinde küfür alâmet ve işaretlerinden birşey bulunmayan kimse tekfir edilmez' demektir"* açıklamasını yapmaktadır. (s. 411.)

Âliyyü'l-Kârî konuyla ilgili olarak şunu da söylemektedir:

> "Kadı Adûdiddîn ***Mevakıf***'ta diyor ki: "Yaratıcı, kâdir ve âlim olan Allah'ı inkâr etmenin, yahut O'na ortak koşmanın, yahut Peygamber'i inkâr etmenin, Allah tarafından geldiği kesinlikle bilinen, yahut haramları helal itikat etmenin

> dışındaki herhangi bir husustan dolayı **ehl-i kıble olanlardan biri tekfir edilmez**. İstisna edilen hususlardan başka birşeyi söyleyen kimse kâfir olmaz, fakat bid'at ehli olur."
>
> "Şu hususun bilinmesi lâzımdır ki, "Ehl-i kıblenin günah işlemesi sebebiyle tekfir edilmesi caiz değildir" diye bilginlerimizin ifade etmesinden **maksatları, mücerret kıbleye yönelmek değildir**. Rafızîlerden bazı sapıkların "Cebrail aleyhisselam vahiy getirirken aldanmıştır. Çünkü Allah Teala Cebrail'i Ali'ye göndermiştir, fakat o yanlış olarak Muhammed'e geldi" diye iddia eden ve Hazreti Ali'ye (haşa) ilah diyen rafızîlerin azgınları **her ne kadar kıbleye yönelerek namaz kılsalar da onlar mümin değillerdir**." (s. 431.)

İmam Gazzalî konuyu şöyle özetlemektedir:

> "… Ancak bid'ati sebebiyle kâfir olmuşsa, **kıbleye yönelerek namaz kılsa ve kendisinin müslüman olduğunu zannetse bile** artık bu durumda onun muhalefetine itibar edilmez. Çünkü ümmet, kıbleye yönelerek namaz kılanlardan değil müminlerden ibarettir. Bu ise, **kendisinin kâfir olduğunu bilmese bile kâfirdir**." (***el-Mustasfâ***, C. 1, çev. Y. Apaydın, İstanbul: Klasik, s. 301-302.)

Son olarak şu hususu da belirtelim: Karaman'ın yazısına başlık yaptığı "**Ehl-i Sünnet tekfirden kaçınır**" şeklindeki ifade, **mutlak** olması itibariyle yanlıştır. Ehl-i Sünnet de, belirli şartlar çerçevesinde tekfir eder.

Böylece Hayrettin Karaman, okurlarının şuuraltına yanlış/batıl bir hükmü yerleştirmiş olmaktadır. Bilerek veya bilmeyerek..

Dinî konuları böyle **savruk ifadelerle** yazmak makul kabul edilirse, "**Ehl-i Sünnet tekfir eder**" diyene de hak vermemiz gerekir. Çünkü, iddialarını, "Ehl-i Sünnet, Allahu Teala'nın varlığını ve birliğini inkâr edenleri tekfir eder vs." türünden ifadelerle izah edeceklerdir.

Hayrettin Karaman'a tavsiyemiz, Ehl-i Sünnet adına konuşmayı bırakması, "**Hayrettin Karaman tekfirden kaçınır**" şeklindeki başlıklarla görüşlerini açıklamasıdır.

Her tekfir edeni Haricî olarak yaftalamaya elverişli bir mantık kurgusuyla gerçeği çarpıtma kurnazlığına yeltenmeyi de bir tarafa bırakması iyi olur.

Haricîlerle ilgili örnek üzerinden bütün tekfir söylemlerini aynı kategoriye dahil etme uyanıklığını da bir tarafa bıraksın.

Ehl-i Sünnet adına konuşuyorsa, Ehl-i Sünnet'in en muteber ve faziletli imamlarını bile Haricî olarak nitelendirmeye imkân verecek bir savruklukla yazmaktan vazgeçsin.

Allah'tan korksun, kuldan utansın ve doğru konuşsun!

PEKİ MÜNAFIKLIĞIN BELİRTİSİ NEDİR?

Prof. Dr. Faruk Beşer, “Tekfir Bedavet ve Haricilik belirtisidir” başlıklı yazısında şöyle diyor:

> “Küfür/inkâr Allah’ın egemenliğini kabul etmemektir, en büyük suçtur. Birisini tekfir etme, yani ona kâfir deme, Allah’ın egemenliğini kabul etmiyor, o halde O’nun mülkünde yaşama hakkı yoktur demektir. Bu da çok büyük bir suçlamadır. Eğer kişi bu suçlamada isabet etmemişse kendisi bu kadar büyük bir suç işlemiş demektir. Onun için Hz. Peygamber (sa): “**Kim kardeşine ‘kâfir’ derse ikisinden biri öyledir. Dediği doğru ise doğrudur, değilse küfür kendisine döner**” (Müslim). Ama Nevevî bu hadisi şerifi açıklamakta zorlanır. Çünkü evet, birine kâfir demek büyük günahtır, ama büyük günah insanı dinden çıkarmaz, öyleyse bunu söyleyen isabet etmediğinde kendisi nasıl kâfir olur? O halde şöyle demeliyiz: Tekfircinin hükmü budur ama böyle söyleyen birisine de sen kâfir oldun diyemeyiz. Belki bu sözü ve fiili küfürdür diyebiliriz.”
>
> (http://www.yenisafak.com/yazarlar/faruk_beser/tekfir-bedavet-ve-haricilik-belirtisidir-2023393)

Beşer, İmam Nevevî’nin açıklamalarını aktarmış olsaydı, onun yukarıda aktarılan hadîsi açıklamakta zorlanıp zorlanmadığını anlayabilirdik. Açıklamakta zorlandığını sanmıyorum.

Ancak, Beşer’in ifadelerinden, söz konusu hadîsi anlamadığını farkedebiliyoruz.

Birincisi, “Tekfir bedavet (bedevîlik, göçebelik) ve Haricîlik belirtisidir” şeklindeki ifadesi hatalıdır. Şöyle demeliydi: “**Haksız yere** tekfir….”

Haklı tekfir neden bedavet ve Haricîlik belirtisi olsun ki?!.. Nitekim hadîs-i şerîfte, haklı tekfir kınanmıyor, “**Dediği doğru ise doğrudur**” buyuruluyor.

Beşer’in ikinci hatasına gelince, “Çünkü evet, birine kâfir demek büyük günahtır, ama …” şeklindeki cümlesi de yanlış. Şunu demesi gerekirdi: “Çünkü evet, birine **haksız yere** kâfir demek büyük günahtır, ama …”

Üçüncüsü, hadîs-i şerîfte haksız yere tekfir etmenin **büyük günah** değil, **küfür** olduğu ifade ediliyor. **Küfür de büyük günahtır, ama her büyük günah küfür değildir.**

Mesela, “Allah’ın indirdiği ile hükmetmemek”; indirilene inanmama, onu aşağılama ve onunla zıtlaşma içine girme durumunda **küfür**dür. Bu olmaksızın salt nefse uyma sonucu hükmetmemek ise **zulüm ve fısk**tır.

Haramları işlemek tek başına küfür değildir, fakat haramları helal, helalleri haram saymak küfürdür.

*****

Neden?

Sebebi şudur:

Bunu yapan kişi, Allahu Teala’ya karşı deyim yerindeyse “yetki gasbı” içine girmekte, **tanrılık taslamak**tadır (Yani adeta “**paralel tanrı**” rolüne soyunmaktadır).

Şirk koşmakta, kendisini Allahu Teala’nın hâşâ **şerîki** haline getirmektedir.

Mesela şimdi Türkiye'de bir devlet memuru çıkıp, Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın attığı imzaların bir geçerliliğinin bulunmadığını, kendisinin imzasının geçerli olduğunu söylese, ona ne yaparlar? Şu anda devlet memurlarından bazılarına, "Yetkili âmirlerinizden değil, başkalarından emir alıyorsunuz. **Paralel devlet**siniz" denilmiyor mu?!.

Ne demişti Adalet Bakanı Bekir Bozdağ: "**Devlet şerik kabul etmez!**"

Bunu söyleyen, Türkiye'nin "adalet"inin başındaki adam.. **Devlet şerik kabul etmiyor da, Allah'ın dini kabul ediyor mu?!**

Devlet söz konusu olunca "**tevhid**" anlayışından 'milim' taviz vermeyen, herhangi bir "paralel" yapılanmaya göz açtırmama kararlılığı içinde bulunanlar, dini ne zannediyorlar?

Atatürk'ün ya da başında bulundukları devletlerinin Allahu Teala'ya ya da Resulü'ne ortaklığının bulunduğunu kabul etmemizi mi bekliyorlar?

İşte, haksız yere tekfirde bulunan kişinin küfre düşmesinin nedeni de budur: O kişi, neyin iman, neyin küfür olduğu konusunda Allahu Teala yerine karar vermeye, tabiri caizse "**paralel tanrılık**" yapmaya kalkışmış bulunmaktadır. Allahu Teala katında iman olan şeyi küfür kabul etmektedir.

*

Demek istediğimizi bir örnekle müşahhaslaştıralım.

Mesela doğu illerimizden birinde bir vatandaş vergi kaçırsa sadece suç işlemiş olur.

Fakat bir köye PKK bayrağını asıp, *"Kimin nereye ne kadar vergi vereceğine burada ben karar veririm, **T. C.'nin kanunlarının artık hükmü kalmamıştır, her tür T.***

C.'cilik ayağımızın altındadır, ona karşıyız, T. C. devletinin miadı dolmuş ve modası geçmiştir. Aziz Apo*'nun gösterdiği yolda yılmadan yürüyeceğiz. Burada biz* ***köy halkının iradesini*** *temsil ediyoruz. Biz* ***ilhamlarımızı*** *Ankara'dan ve uzaklardan değil, doğrudan doğruya yanı başımızdan alıyoruz. Ankara'da dört tane senin benim gibi sıradan kulun almış olduğu kararlara* ***gökten inmiş*** *muamelesinde bulunmayız. Biz* ***millîyiz, yerliyiz, köylüyüz, köyümüze bağlıyız***" derse, ona ne yaparlar?

Ankara'daki derin ya da sığ birileri, *"Bu vatan haini derhal yok edilmelidir"* diyerek **katline ferman** mı verirler, yoksa şöyle mi derler:

"Hayır, vatandaşımızı 'anayasal tekfir'e tâbi tutmayalım, vatandaşımıza 'hain' demeyelim, PKK'nın 'terörist' olduğunu söylemeyelim. ***Vatandaşlara hain, terörist vs. demek köylülüktür, göçebe kafasıdır.*** *Aman ha!.. Hepimiz vatandaşız, hepimiz aynı vatanda yaşıyoruz. Vatan ve vatanseverlik* ***kimsenin tekelinde değil****. Vatanseverlik birilerine saldırma gerekçesi ve onları suçlama vesilesi yapılmamalı! Herkesin vatan ve vatanseverlik ölçüsü ve anlayışı farklı olabilir, hepsine saygı duyalım!"*

*

Bir kişi bir başkasını tekfir ettiğinde, yani onun kâfir olduğunu söylediğinde, dediği doğruysa doğrudur. Bunda sorun yok. Haksız yere tekfir ediyorsa, bu durumda, **Allahu Teala'nın iman olarak nitelendirdiğini küfür saymış** olur.

Böylesi, kendi kendisine **yeni din icat ediyor, tanrılık taslıyor** demektir.

Bu da, apaçık küfürdür.

*

Meselenin bir başka boyutu şudur: Bu hadîs-i şerîfiyle bizzat Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem de "tekfir"de bulunmakta, belirli bir tutuma karşı "tekfirci" bir yaklaşım sergilemektedir.

Bir nükte olarak belki şu da söylenebilir: Ceza, amelin cinsinden olur (el-Cezâu min cinsi'l-amel), haksız yere tekfirde bulunanın kötülüğüne denk ve aynı cinsten ceza, onun tekfir edilmesidir.

Şunu da söylemek mümkün olabilir: Bir kimsenin beyanı, başkalarını değilse de, kendisini her zaman bağlar. Belirli bir meseledeki hatayı küfür olarak nitelendiren kişi, o meselede, muhatabı değil de kendisi hata etmiş olduğunda, gerçekte kendisi hakkında küfür fetvasını vermiş demektir. Çünkü o kişi söz konusu meselede hata etmenin küfür olduğu inancındadır ve hatayı yapan da kendisidir.

Haksız yere tekfirde bulunarak küfre düşmekten de, küfür, şirk ve nifak olan söz ve eylemleri uzak tevillerle imanla te'lif ve uzlaştırma arayışına girerek hakkı batıla karıştırmak ve dini tahrif etmekten de Allahu Teala'ya sığınırız.

*

"Musa 'Ben, hesap gününe inanmayan her kibirliden benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz (olan Allah)a sığındım' dedi."

(Mü'min Suresi, 40/27)

OKUMUŞ CAHİL (CAHİLLİĞİNDEN HABERSİZ CEHL-İ MÜREKKEP) MÜSLÜMANLIĞI

Yeni Şafak maskeli balosu efradından Prof. Ergun Yıldırım'ın bugünkü yazısı, başlıkta ifade ettiğimiz duruma karşılık geliyor.

Yazısının başlığı "Kültürel tekfircilik: Anlama düşen Selefî bombalar".

Okuyup öyle devam edelim..

> **Kültür** anlamdır. **Dil, sanat ve anlatım**lar aracılığıyla insanları ve toplumları anlamlandırır. Menkıbeler, hikayeler, **mitoloji**ler, şiirler, **şarkılar ve türküler** hep bunun için var. **Terry Eagleton**, önemli bir kültür teorisyeni. İnsan tabiatı pancar tarlası değil, ancak yine de bir tarla gibi işlenmesi gerekir diyor. Bunu sağlayan kültürdür. Zaten kültür ekip biçmek demektir. Fakat kültür tabiattan ruhani olana kaydıkça insanı **anlamlandırma (efsunlama/büyüleme)** yönü de öne çıkar.
>
> Kültür doğadan ayrışarak ve onu yeniden üreterek oluşur. İnsan kendisini içine katar. Toplumlar, **muhayyile**leriyle meydana getirirler onu. Ancak Eagleton'ın de dediği gibi doğal olandan **tinsel** olana doğru da yol alır. İslam kültürü de budur. Kuran ve sünnetten **ilham** alır. **Dönemin örf ve gelenekleri**nden yararlanarak oluşur. İslam ümmetinin tarihi yolculuğunda ve medeniyet serüveninde geliştirdiği bir yaşam felsefesi. Büyük çevre kültürler, İslamın yeniden yapılandırdığı, ürettiği, yorumladığı ve kendisiyle en azından uyumlu hale getirdiği bir yapıya dönüşürler. Pers kültürü, Türk Kültürü ve Arap kültürü İslamlaşır. **Nevruz** bunun en iyi örneklerinden biridir. Hz. Ali ile hz. Fatmanın evlilik tarihi, Adem ve Havvanın karşılaştığı gün, Hz. Yunus'un

balığın karnından çıktığı gün olarak **yorumlanır ve İslamlaşır**. Müslümanlar da o bölgesel tarihi geleneği kendi anlam dünyalarını yerleştirmiş olurlar.

İslam ümmetinin sosyolojik muhayyilesinde gelişen anlamlar, Müslümanların gündelik hayatına çok şey katar. Onlara **değerler, standartlar, eğlenceler, dayanışmalar** sağlar. Kahramanlık, zafer, mücadele, yardımlaşma gibi değerler verir. Özellikle ortak ümmet muhayyilesinde yer alarak kolektif kimliğini inşa eder. Her Müslüman ortak kültürel anlam dizgesi içinde birbirine tanış olurlar. Ortak dünyada, büyük dünyada beraber olma bilinci taşırlar. Güven duygusunun geniş toplumsal bağlamıdır bu.

Battal Gazi, Saru Saltuk , Ebu Müslim El Horasani cenklerini konu alan menkıbeler ve hatta Hz. Ali Cenkleri Müslüman toplumun cihat ve mücadele bilincini canlı tutar. Bu menkıbelerin anlatım, dil, kurmaca yapısı ile toplum bir estetik duygusu da kazanır. Tarihsel bilincin devamlılığı bunlar üzerinden sağlanır. Leyla ve Mecnun hikayesi yüzlerce versiyonu ile gerçek olmayan bir hikayeyi millet ve ümmet bilincine kazır. Araplar, Farslar, Türkler, Kürtler hepsi de Leyla ve Mecnun hikayesinde, Yusuf ve Züleyha, Aslı ve Kerem hikayelerinde aşkı, sevgiyi, namusu, sadakati öğrenirler. Bu kültürün anlam güzelliğinden yudumlarlar. Beşeri aşkın ilahi olanla bağlantısı ve beraberliğini kavrarlar. Ruh ve madde, güzellik ve sadakat, dünya ve ahiret, ilahi aşk ve beşeri aşk beraberdir. Edebiyatın kültür dünyası ile ebediyete kanatlanırız.

Dini geceler de bu kültür medeniyetinin bir parçası. Miraç gecesinde miraca çıkarız, kadir gecesiyle Allah'ın yeryüzüne konuşmasıyla hemhal oluruz, beraat gecesiyle Allah'ın affetme büyüklüğüne sığınırız, Regaip ile "güneş insanıyla" müjdeleniriz. Müslüman toplum bu gecelerle şenlenir, duygulanır, sevinir, ağlar. Ruhsal arınmalar yaşar. Dünyanın ürettiği anlamsızlıklara karşı kendisini yeniden anlamlandırır.

Bu geceler şiirlerimizle, hikayelerimizle, minyatürümüzle, hatlarımızla sanatın ve güzelliğin onlarca ufkuna bürünür. Şairlerimiz, edebiyatçılarımız ve sanatçılarımız ümmet bilincimizin bu kolektif canlanışını güzelleştirirler. Ümmet coğrafyasının kavimler, diller, tarihler ve mezheplerle farklılaşan gerçekliği yeniden ortak bir anlam içinde inşa edilir. Hepimiz aynı gecelerin anlam ruhunda yıkanırız. Yeniden tazeleniriz. Kur'an ve Sünnet, kendisini müminlere yeni idraklerle sunar.

İslam medeniyetinin bu büyük geleneğin anlam varlığına karşı çıkanlar **kültür tekfircileri**dir. Bunlar **iki yüzyıldır** sahnedeler. Batı kültürüne meydan açmak için bizim kültürümüzü inkar ediyorlar. Menkıbelerimizi, gazavetnamelerimizi, divanlarımızı, mevlitlerimizi, Muhammediyelerimizi küçümsüyorlar. **İlerlemeci tarih anlayışı ve pozitivizm**le bunları hizaya çekiyorlar. Bunları karikatürize ediyorlar. Oysa bunlardan kopan her birey, her grup ve her toplum batı kültürüne koşuyor. Onun anlam dünyasına yerleşiyor. İslamın anlam dünyasından çıkıyor. Bu da anlamını kaybetmektir. Maymunlaşmaktır. **Kültür tekfircileri** yine iş başında. Anlamlarımızı bombalıyorlar. İŞİD tekfircileri evleri ve camileri bombalarken bunlar da anlam dünyamızı bombalıyorlar. Batılı modern kültüre gedikler açıyorlar. Kültür surlarımızın gedikleridir bunlar. Ancak nafile! Ebedi inancın ebedi kültürü, her zaman edebiyatımızla, musikimizle, mimarimizle ve hayır gecelerimizle ebediyete kanatlanmaya devam edecek.

*

Yazarın temel hatası, **seküler, İslam'a yabancı** bir mevziden meseleye bakıyor olması..

İşin kötü tarafı, bunun farkında değil..

Kılavuzun **Terry Eagleton** olunca İslam'ı ne kadar doğru anlayabilir, yorumlayabilirsin?

Sonra, böylesi çok önemli bir konu "**kültür**" kavramı ekseninde mi analiz edilir ya da çözümlenir?

İslam'ın kendi **kavramsal çerçevesini, ıstılahatını, terminolojisini, paradigmasını** bir tarafa bırakıp seküler sosyal bilimlerin birkaç yüzyıllık "kültür" icadı ile (ve de sekülerliğin **usûlü/yöntemi** ile) yol almaya çalışırsan nereye gidersin?

*

İslam itikadının, fıkhının (anlam/a dünyasının), geleneğinin, düşünce evreninin en temel kavramlarından biri "**bid'at**"tir.

Yazarın yukarıdaki türrehatı çerçevesinde ise bid'at buhar olup **anlam**ını yitirmektedir.

*

Yazar, *"Pers kültürü, Türk Kültürü ve Arap kültürü İslamlaşır.* ***Nevruz*** *bunun en iyi örneklerinden biridir"* diyor.

TDV İslâm Ansiklopedisi'nin "Bayram" maddesinde ise şunu görüyoruz:

> … Medine'ye **hicret** ettikten sonra, bura sakinlerinin İran'dan alınma **Nevruz** ve Mihricân [21 Eylül] bayramlarını kutladıklarını gören **Hz. Peygamber**, *"Allah sizin için o iki günü daha hayırlı iki günle, kurban ve ramazan bayramlarıyla değiştirmiştir"* (*Müsned*, III, 103, 235, 250; Ebû Dâvûd, "Ṣalât", 245; Nesâî, "Salâtü'l-ʿîdeyn", 1) meâlindeki hadisiyle **İran menşeli bu iki bayramın kutlanmasını yasaklamıştır**.

Bay Ergun’a bakılacak olursa, Nevruz’u kutlamakla İran kültürü karşısında teslim bayrağını çekmiş olmuyorsunuz, onu **İslamlaştırıyorsunuz**..

Fakat, **Resulullah s.a.s.** bunu anlayamamış..

Kültür tekfirciliği yapmış..

Çünkü, **Terry Eagleton**‘u okuyup irşad olma fırsatı ve imkânına kavuşamamış..

*

Yani Ergun gibilerin lafından çıkan “**anlam**” bu..

Şunu da ekleyelim, Ergun’un fotoğrafına bakınca insan onun “mecusi bıyığı”nı da İslamlaştırma işine soyunmuş olduğu izlenimine kapılabilir.

“Resulullah s.a.s. bunu da yasakladı” diyerek kültürel tekfircilik yapmak yanlış olur, değil mi Ergun?!

Kısacası, Ergun efendi gibi “**selefî olmayanlar**“ın kafası(zlığı)na göre, *“Peygamber size ne verdiyse onu alın, neyi de size yasak ettiyse ondan vazgeçin. Allah’a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz, Allah’ın azabı çetindir”* **ayet-i kerîmesi (Haşr, 59/7) ile amel etmek, kültür tekfirciliği.**.

Evet, müfrit **Selefîler**‘in çok ciddi hataları var..

Fakat, onların alan ve mevzi kazanmalarının en temel sebebi, Ergun gibilerin “okumuş cahil müslümanlığı” ne yazık ki..

*

Ergun’un türrehatına dair söylenecek çok şey var da, içimden yazmak gelmiyor..

Bu insanların hangi bir hatasını düzelteceksin, bilmem ki!..

Hangi birine yetişeceksin!..

HOCALAR DA KAYAR

Haseki Dinî Yüksek İhtisas Merkezi'nde Arapça ve tefsir dersleri okutan Ali Rıza Temel hoca, Anadolu Ajansı muhabirinin sorularını cevaplandırmış.

Birçok ifadesi sorunlu..

Problemli..

Ancak, bu sorunlarda Anadolu Ajansı muhabirinin sorularının da payı var..

Mesela sorulardan biri şöyle:

> İslam dünyasında özellikle Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküş döneminde ortaya çıkan **tek doğrucu ve tekfirci zararlı akımlar** diğer İslam ülkelerinde hızla yayılmışken, Türkiye'de kitleselleşemedi. Diğer Müslüman ülkelerin çoğunda yaygınlaşan bu akımların Türkiye'de o çapta yaygınlaşamamasını neye bağlıyorsunuz?

İmdi, "tek doğruculuğu"n katmanları vardır. Yani "tek doğruculuk" tümden benimsenemeyeceği gibi, tümden red de edilemez.

İki kere iki dört eder.. *"Tek doğrucu olmayalım, bazen beş etsin"* diyemezsiniz.

"Tek doğruculuk yapıp da 'Dünya'nın sadece bir uydusu var, o da Ay' demeyelim" diyemezsiniz.

Mesela, din bazında düşündüğümüzde, **İslam tek doğrudur.**

“Hayır, tek doğruculuk yapmayalım.. Başka dinler de doğru olabilir” diyorsanız, size göre, müslüman olmakla mesela yahudi olmak arasında bir fark yok demektir.

Ve ne yazık ki Erdoğan bu anlama gelecek birşeyler söylemişti. Ve bu sözleri elan ***akpartiistanbul.com***‘da yer alıyor:

> “Birileri ırk milliyetçiliği yapıyor, birileri bölge milliyetçiliği yapıyor, birileri de **dine dayalı milletçilik** yapıyor” diyen Erdoğan “Biz bu üçünü de **elimizin tersi ile itiyoruz**. Türkiye’de 30’a yakın etnik grup ve **4 hak din**e mensup herkesi tıpkı Yunus, Mevlana kültüründe olduğu gibi ‘hepimiz birimiz, birimiz hepimiz’ anlayışı ile seviyoruz, kucaklıyoruz” dedi. Erdoğan, “İçiniz rahat olsun hiçbir sıkıntı yok. AK Parti’nin iktidar yürüyüşünü kimse engelleyemez. Bu tür çelme takmak isteyenler, oyun oynayanlar kendi tuzaklarına düşecekler” dedi. 13.07.2002

Kur’an‘da “dine dayalı milletçilik” var mı?

Var!

“**İbrahim’in milleti**” tabiriyle bu anlatılıyor.

Peki devlete (ve devletin “resmî ırkı”na) dayalı milletçilik/milliyetçilik var mı?

Yok!

Ali Rıza hoca, lutfedip Erdoğan’ın bu sözlerinin “**itikadî hükmü**” hakkında da birşeyler söylesin.

Söyler mi bilmiyorum ama, AA muhabirlerinin söyletmeyeceklerini biliyorum.

*

Tek doğruculuk tavrı, “**içtihadî”** konularda yanlıştır.

Yani **yoruma açık** konularda..

Kaldı ki, bu tür yoruma açık konularda da her yorum doğru/geçerli kabul edilmez. **Usûl**e uygun yorumlar alınır, diğerleri atılır.

Tekfirci zararlı akımlara gelince..

İslam’da “hiç tekfir etmeme” diye birşey yoktur.

Mesela ***Kur’an***‘da, “**Allah’ın indirdiği ile hükmetmeyenlerin** kâfir oldukları” bildiriliyor.

Ulema bunu, diğer deliller ışığında, “inanmama, inkâr etme, yalanlama, gereksiz ve yanlış bulma” ile “kayıtlamış”.. Mücerret “hükmetmeme”yi **tekfir** için yeterli bulmamış.

Ancak, inkâr etmeyip iman etse de, hükmetmeyenlerin **fasık ve zalim** olacaklarını da söylemiş.

Söylemek zorundalar, çünkü bunu ***Kur’an*** haber veriyor.

Şimdi siz, fasık ve zalim olmayı yeterli bulmayıp kâfir olmanıza yol açacak şekilde *“Şeriat’e lüzum yoktur. Neyin nasıl olması gerektiğine biz kendi aramızda parmak hesabıyla karar veririz, **Allah’ın dediği değil çoğunluğun dediği olur**“* derseniz, sizi tekfir eden birilerini “**zararlı tekfirciler**” olarak nitelendirmeniz “tek doğruculuk” değil, “tek yanlışçılık”tan başka bir anlama gelmez.

Naziler‘in (nasyonal/milliyetçi sosyalistlerin/toplumcuların, Alman ulusalcılarının) mottosuna benzeterek **“Tek devlet, tek millet, tek bayrak, tek vatan”** demeyi biliyorsun da, “doğru”ya gelince niye ayarın bozuluyor?

*

AA muhabirinin sorusunu yukarıda aktarmıştık.

Gelelim Ali Rıza Temel'in cevabına..

Söze şöyle başlamış:

> İslam dünyasında varlık gösteren DEAŞ, El-Kaide, Boko Haram, Eş-Şebab gibi şiddet ve terör örgütleri, **baştan sona rahmet ve barış olan İslam imajını zedelemek, Müslümanların bütünlüğünü bozmak için ihdas edilmiş** taşeron örgütlerdir.

Peki bu, tekfir değil mi?

Bir defa İslam, baştan sona barış değildir, işin bir **cihad** (kötülükle savaş) tarafı da vardır. (Ayetleri aktarmayalım.. Yazı uzamasın.)

İmdi, devlet yönetiminde **Şeriat**'i kaldırdığınızda, bu yetmiyormuş gibi her fırsatta **"gericilik, irtica, Ortaçağ zihniyeti"** vs. diyerek aşağıladığınızda, Şeriat'i "**tehlike**" ve Şeriat yanlılarını "**iç düşman**" olarak nitelendirdiğinizde, bir hristiyan birliği olan **Avrupa Birliği** hedefini (Müslümanların bütünlüğünü bozma pahasına) benimsediğinizde, **îlâ-yı kelimetillah** hedefini Anayasa'ya aykırı bir gerici zihniyet tezahürü olarak nitelendirip "muasır medeniyet seviyesi" denilen Batı icadına ulaşmayı, hatta onu aşıp geçmeyi "misyon ve vizyon" edindiğinizde, bütün bunları yaptığınızda, birileri size karşı aynı "dışlayıcı" (Hadi tekfirci demeyelim) dili kullanırsa, yani sizin için, "Bunların politikası İslam imajını/görüntüsünü zedelemek bile değil, İslam'ı kökünden baltalamak; bu politika Müslümanların bütünlüğünü bozmak için ihdas edilmiş" hükmünü verirse, "Vay tekfirci zararlı akım mensupları vay!" diye ortalığı velveleye vermeniz ne anlama gelir?

Beyin yokluğu mu demek olur, ahlâkî iflas mı?

Hangisi?

*

Evet, Ali Rıza hocanın cevabı karşısında AA muhabiri, *"Yav hocam, ben ne diyorum, sen ne diyorsun! Bu laflarınla* ***zararlı tekfir akımı****nın ta kendisi oldun.* ***Tek doğruculuk*** *yapma hoca!"* demiyor.

Zaten beklediği öyle bir cevap..

Ali Rıza hoca da maşallah iyi gaza gelmiş.. "***Tek doğru*** **Osmanlı**" olduğu için başka herkesi Allah yarattı demeden dövüyor:

> Şimdi Osmanlı bir devlettir, geleneği ve kökü olan. … Osmanlı'dan kopan devletler, neticede kabile ve aşiret mantığıyla hareket eden gruplar oluştu. Bir Bedevilik bir de medenilik vardır. Osmanlı medeniyeti temsil eder. … Selefilik gibi tekfir hareketlerinin temelinde yer alan iç ve dış etkenler çok önemlidir. Dış etkenler biliyorsunuz Batı'nın … bizim içimizden tezgahladıkları "Kale içten fethedilir" mantığıyla, …, bizi birbirimize düşüren elemanlar ve gruplar tezgahladılar. Bu emperyalizmin bir metodudur, "parçala-yönet" metodu. Aşiretler, bu duruma müsaitti ve bunların çoğuna devlet demek mümkün değildir. ***Buhranlarımız*** isimli kitabın sahibi olan Said Halim Paşa'nın BM'den evvel kurulan Cemiyet-i Akvam'a yazdığı bir mektupta, *"Siz Osmanlıyı parçaladınız ama bununla dünyaya büyük zarar verdiniz çünkü dünyanın başına bela olan birtakım kabile ve aşiretler ortaya çıktı. Osmanlı en azından bunlara hakim oluyordu, zapturapt altına alıyordu. Şimdi kontrolsüz bir hale geldi ve çok problemlerin de kaynağı oldu."* diyor. Yani Osmanlıda **taassup yoktu** … Osmanlıdan sonra bugün 56 küsür İslam

> devleti var güya. Bunların bir çoğuna devlet filan demek mümkün değil, bunlar aşirettir. … **Birleştirici olmak, geniş ufuk sahibi** olmaya bağlıdır. Osmanlı **çok kültürlü** bir yapı olarak genişledi, Balkanlar gibi. Yunanistan'a biz aşağı yukarı 350, Bulgaristan'a 500 sene hükmetmişiz… Pek çok şeylere hakim olmuşuz. **Değişik kültürlerle karşılaşmış** olmak zenginliktir.

İmdi, Osmanlı'nın kendisine baktığımızda, onun da başlangıçta bir **aşiret devleti** olduğunu görüyoruz.

Anadolu beyliklerinin hepsi **aşiret devleti**ydi..

Bunlardan **Karamanoğlu**, Anadolu Selçukluları'nın başkenti Konya elinde olduğu için, kendisini "**Selçuklu'nun devamı**" gibi görüyor, Osmanlı'yı "**rol çalmak**"la suçluyordu.

Aşiret devletiydiler ama, kendilerini "**medeniyet**" sahibi zannediyor, "**değişik kültürlerle karşılaşma**" hevesi taşıyorlardı.

Mesela Osmanlı'ya karşı, **Avrupa'daki değişik kültürlerle** sürekli işbirliği yaptılar.

Osmanlı ne zaman Balkanlar'da sefere çıksa, bunlar hemen arkadan Osmanlı topraklarını yağmalıyorlardı.

"Medenî geri hizmetleri" Osmanlı'yla da sınırlı kalmadı. **Memlukler** Kıbrıs adasını fethetmek istediklerinde, oradaki hristiyan krallığı ile de işbirliği yaptılar, epeyce bir adamları orada hristiyanlarla birlikte Memlukler'e karşı savaşırken öldü. (Onlar için "Şehit oldular" diyen de var. Sudan ucuz şehitlik!)

Sait Halim Paşa'nın sözlerine gelelim.. Mübarek adam, sen sömürgecilerin keyfinin bekçisi misin, neden beyaz efendisine yaranmaya çalışan Tom Amca üslubuyla böyle laflar yazıyorsun ki?

Hadi o yazmış, muhterem Ali Rıza Temel, sen ki bir hocasın, böyle bir zühul eseri sözü matah birşeymiş gibi aktarmak sana yakışır mı?

*

Gelelim şu taassup, değişik kültürlerle karşılaşma, birleştirici olma, geniş ufuklu olma hususlarına..

Hristiyanlar, yani o değişik kültür sahibi topluluklar seni **tekfir** ediyor mu?

Yani onların dinlerine göre sen "kâfir" misin?

Kâfirsin..

Kudüs'ü kâfirlerden temizlemek için az mı Haçlı seferi düzenlediler?!

Fakat, onlara karşı çok kültürlülüğü benimsiyorsun, değişik kültürlerle karşılaşmayı **zenginlik** kabul ediyorsun, geniş ufuklu olmaya çalışıyorsun..

Peki bunu, diğer müslümanlara karşı niye yapmıyorsun?

Onları niye "bedevî", "aşiret devleti" filan diye aşağılıyorsun?

Hristiyana gösterdiğin hoşgörüyü müslümana karşı niçin göstermiyorsun?

*

Ali Rıza hoca, İslam dünyasıyla ilgili olarak şunları da söylemiş:

> Tabi bu **baskı** rejimleri **nefret ve riyakarlık** üretiyor. Edindiğim bir tecrübe, Brüksel İslam Merkezi'nde Faslı, Cezayirli ve Mısırlı pek çok insanla birlikte çalıştım. Orada şunu tespit ettim, **baskı rejimlerinde yaşayan insanlar hep kimliksiz ve kişiliksiz oluyor** ve bu sebeple rejimlere karşı bir nefret ve öfke

de oluşuyor. Reaksiyoner ve tekfirci hareketlerin ortaya çıkışında biraz bu öfkenin de payı vardır. Hadisi Şerif'te buyrulduğu üzere, "Fakirlik neredeyse küfre-kafirliğe denk olacaktı." Fakirlik ve cahillik kullanıldı, **satın alınmaya elverişli çok insan** oluştu. Ülke kaynaklarını kendi saltanatlarını devam ettirmek için dışarıdaki emperyalist efendilerine peşkeş çeken **kabile ve aşiret anlayışı**na dayalı yönetim sergileyen, **cahil ve hain diktatörlere** karşı oluşan **öfke ve nefret** de bu oluşumlara fırsat tanımaktadır.

Baskı rejimlerinin **nefret ve riyakârlık** ürettiği doğrudur.

Ancak, nefret ve riyakârlığın tek kaynağı **baskı rejimleri** değildir.

Mesela Resulullah s.a.s. döneminde Medine'de hayli fazla sayıda **münafık (riyakâr)** mevcuttu.

Bunun nedeni, baskı rejimi miydi?

Mekkeli müşriklerin Müslümanlar'a olan nefretine gelelim..

Müslümanlar, müşriklere Mekke'de baskı mı uyguluyordu? Mesela Ammar bin Yasir r. a., Ebu Cehil'i inim inim inletiyor muydu?

Ayrıca, baskı rejimini sadece "aşiret devletleri"nde aramayalım.

Türkiye'deki baskıları da hatırlayalım.. Mesela şapka dayatmasını.. Mesela Türkçe ezan dayatmasını.. Mesela eski harf yasağını.. Mesela medrese ve tekkelerin zorla kapatılmasını, dinî eğitimin yasaklanmasını..

Türkiye için söylenecek o kadar çok şey var ki!..

*

AA muhabirinin bir başka sorusu:

> **15 Temmuz darbe girişimi**yle ülkemize ve milletimize yönelik **hain niyetleri** tamamıyla ortaya çıkan FETÖ'ye bakışınız nedir? Bu örgütün toplumumuza ve inanç dünyamıza verdiği zararlar nelerdir?

Ben de, yüksek müsaadelerinizle şöyle bir soru yöneltmek istiyorum:

28 Şubat postmodern darbesiyle ülkemize ve milletimize yönelik **hain niyetleri** tamamıyla ortaya çıkan zihniyete bakışınız nedir? Bu darbeye destek veren **bir kısım subaylar ile birtakım MİT'çiler**in toplumumuza ve inanç dünyamıza verdiği zararlardan söz edilebilir mi? Edilebilirse, nelerdir? Edilemezse, Cumhurbaşkanı'nın çocukları 28 Şubat mağduru olduklarını söylerken yalan ve iftiraya mı başvurmaktadırlar?

Ali Rıza Temel hocanın AA muhabirinin sorusuna verdiği cevabı özetleyelim:

> … bu kişinin [Fethullah] bir talakat yani selis (akıcı) konuşması ve gözyaşı var ya! Bu büyük bir tehlikeydi ve insanları aldatan da buydu. Bu konuda hep **ikilem yaşadım**, kendi kendime diyordum ki "40 sene **ağlayabilen** bir adam ya dünyanın en samimi Müslümanı veya en sahtekar aktörü gibidir." Fakat bilhassa 15 Temmuz ihaneti bu şahsın gerçek yüzünü ortaya çıkardı. …
>
> 17-25 Aralık olayları ve 15 Temmuz kalkışma hareketi işin iç yüzünü büsbütün ortaya koydu, … FETÖ merkezlerini uzun uzun tartışmaya, haklı sebepler aramaya gerek olmadığı, bunun tamamen bir MOSSAD ve CIA projesi olduğu, halen FETÖ'nün Pensilvanya'da **koruma altında olması** ispat için yeterlidir. FETÖ mensuplarının, Batı ülkelerinde **sığınmacı** kabul edilmesi de ayrıca manidardır.

> Bunun bir **proje** olduğu kesindir. Bunun bir MOSSAD, CIA projesi olduğu, bugün Amerika'da himaye edilmiş olması bile başka türlü yoruma ihtiyaç bırakmaz. … Emperyalizmin doğrudan İslam alemine müdahalesi pahalı bir iştir çünkü halkı Müslüman olan hiçbir ülke yabancı bir George ve Hans'ı üzerinde görmek istemez. Bu operasyonların İslam ümmeti içinde Ahmet-Mehmet olarak yetiştirilen ve **İslam görüntüsü**ne sahip olan, bu işi de ağlayarak beceren insanlar eliyle yapılması daha ucuza mal olur, daha kalıcı ve yıpratıcı olur.

Gerçekte, FETÖ'nün 15 Temmuz öncesi ile sonrası arasında, "**söylem** bazında" bir fark yok.

Darbe teşebbüsüne de "resmen" sahip çıkmış değiller.

Yani, inkâr ediyorlar. Kimse inanmıyor, o başka..

Ali Rıza hocanın verdiği cevap, FETÖ olayını geçmişte "**doğru kıstaslar**" çerçevesinde değerlendirememiş olduğunu gösteriyor.

Halbuki, Fethullah 15 Temmuz'dan önce 30-40 yıl boyunca pekçok yanlış söz sarfetti.

Ağlamasına, ve de etrafında büyük bir kalabalık toplamış olmasına, konuşmasının akıcılığına, yazılarındaki malumatfuruşluğa değil, neyi nerede nasıl savunduğuna bakmak gerekiyordu.

Ancak, Fethullah'ın söylemlerindeki bozukluğa dikkat çeken fazla kimse çıkmadı..

Onu eleştirenler, **Haricî** kafalı olmakla, **tekfircilik**le, "**tek doğruculuk**"la, "**kesin inançlılık**"la suçlandılar (ki bu kavramsal alet çantası da Batı'dan ithal edilmiş durumdaydı).

Şimdi nasıl Ali Rıza Temel hoca AA'nın (yani bir bakıma devletin) gazıyla "tekfirci" zararlı müslümanlara "giydiriyorsa", geçmişte de Fethullah aynı şekilde konuşuyordu.

Bu yüzden, "rejim"in akredite ve makbul adamıydı.

*

Fethullah ABD'ye 15 Temmuz 2016'dan hemen önce veya sonra gitmedi..

Mart 1999'da gitti..

Yani darbe girişiminden 17 yıl önce..

Ve o zaman hiç kimse Fethullah'ı suçlama ihtiyacı duymadı.

Ondan iki yıl önce, Nisan 1997'de de **Prof. Esad Coşan** hoca ülkeyi terk etmişti.

Yabancı bir ülkede yaşamak zorunda kalmak veya yaşıyor olmak, tek başına hain olmayı veya yabancı güçler tarafından kullanılmayı gerektirmez.

Fethullah'ın CIA ile işbirliği içinde olduğu kesin, fakat bunun tek nedeni Pensilvanya'da yaşıyor olması değil.

Esad Coşan hoca Avustralya'da yaşıyordu. **MİT'**çilerin (vefatından beş ay kadar önce Hicaz'da yaptıkları) Türkiye'ye dönme teklifini kabul etmemişti.

İmdi, Esad Coşan hoca, Avustralya gizli servisi ve ortaklarıyla işbirliği içinde miydi?

Değildi.

O dönemde CIA ve MOSSAD ile **işbirliği** içinde olanlar, ne yazık ki MİT'çilerdi..

Eğer yabancı bir ülkede yaşamak o ülkenin gizli servisi ile işbirliği içinde olmanın kesin kanıtı kabul edilirse, "**Türk istihbarat kaynakları**"nın Arslan Bulut gibi gazetecilere yazdırdıkları "Esad Efendi'nin ölümünün ardında İngiliz istihbaratı vardı" hikâyesi de saf ve pür bir Lafonten masalına dönüşür. (Bilmem dikkatinizi çekiyor mu, Türkiye'de "yerli ve milli" birtakım "resmî" adamlar, İngiltere artık eski imparatorluk gücüne sahip olmadığı için hep "İngiliz gizli servisi, İngiliz parmağı" edebiyatı yapıyor, CIA kelimesini ise ağızlarına hiç almıyorlar.)

Fethullah'a söylenen her lafı o **MİT**'çiler de hak ediyorlar. (Aradaki fark şu: MİT'çi efendiler, milletin gerçek efendileri konumunda görüldükleri için her devirde zeytinyağı gibi suyun üstünde kalmayı başarıyorlar. Dokunulmazlıkları da var, dokunma imtiyazları da.. Gariban vatandaşların onları **Allahu Teala'ya havale** etme dışında yapabilecekleri birşey yok.)

*

Şu sözler de Ali Rıza Temel'e ait:

> Türkiye **baş**tır, Türkiye yıkılırsa, bu **baş** koparılırsa bu ümmetin bir araya gelmesi-güçlenmesi mümkün olmaz. … Yine bundan sonra da bu ümmet eğer yeniden toparlanacaksa ve bir güç olacaksa bu, bizim **memleketimizin öncülüğünde** olacaktır.

Nerden biliyorsun?

Sana vahiy mi geliyor?

Gaybı mı biliyorsun?

Tabiî bu "Türkiyecilik" edebiyatı salt Ali Rıza Temel'e özgü değil.. Şu sıralarda bu Türkiyecilik koronadan bile süratle yayılan (yayılmış) bir salgın durumunda.

İmdi, **Mehdî** konusu gündeme geldiğinde, birtakım ilahiyatçı zerzevat hemen "**Sahih hadîs yok**" bilmem ne diye böğürmeye başlıyorlar. **İbn Haldun** bile ***Kütüb-ü Sitte***'de bu yönde hadîsler bulunduğunu dile getirdiği halde, utanmadan bir de onu referans göstererek aksini söyleyebiliyorlar.

Fakat bu beyler, birileri **kehanet k**abilinden Türkiyecilik yapınca "Hani hadîs?" deme ihtiyacı duymuyorlar.. Hemen beşuş bir çehreyle bunun tarihî, kültürel, sosyolojik, antropolojik vs. "temellerini" eşelemeye başlıyorlar.

Türkiye'nin **anayasa**sına, yasalarına, **Atatürk ilke ve inkılapçı yeminleri**ne, uluslararası angajman ve hedeflerine, İstanbul Sözleşmesi'ne filan bakıyorsun, ortaya çok farklı bir tablo çıkıyor.

Fakat bu beylerin Türkiye'nin geleceğine olan sarsılmaz imanı, hiçbir şüphe bulutu ile gölgelenmeyi kabul etmiyor.

Hadîslerden şüphelenmeye ve onları şüphelerin hedefi haline getirmeye sıra gelince yağma Hasan'ın böreği kıvamında hücuma geçiyorlar, fakat "derin devlet propagandası" ürünü "**Türkiye'nin parlak geleceği**" efsanesi karşısında da hemen bütün cıvataları gevşiyor, mayışıyorlar.

Ulufe avcısı gazeteci esnafına bu yakışır da, Ali Rıza Temel hocaya yakışmıyor.

Adamların iktidarlarını (devletlerini) aşiret devleti ve sömürgeci işbirlikçisi diye, muhalif müslümanları da tekfirci zararlı akım mensupları diye aşağılarsan, sen kendi kendine gelin güvey olup "baş"lığa soyunabilirsin de, karşındakiler seni baş olarak kabul ederler mi?

Sana, “Delikanlı ol, ciğerimi ye! Önce sen bir zahmet Allah’ın şeriatine teslim ol, O’nun hükmü karşısında boyun eğ, sonra da benden senin karşında boyun eğmemi iste!” demezler mi?

KARAMAN'IN MAHMUT'UNUN TUHAF OYUNU

Millî Gazete'nin köşe yazarı Mahmut Toptaş, "Biz, ne isek o'yuz" başlıklı bir yazı kaleme almış.

Şöyle:

> Rabbimiz buyurur:
>
> ***"İşte zulümleri sebebiyle harap (ve ıssız) kalan yurtları. Bilen kavim için bunda bir ibret vardır."*** (Neml süresi ayet 27/52).
>
> Onun için dilimizden attığımız kelimelere, elimizden attıklarımıza, ayaklarımızla vurduklarımıza dikkat edelim.
>
> Bumerang gibi, lastik top gibi kendimize dönebilir. Sevgili Peygamberimiz, dilimizden çıkan sözün de bize dönebileceğini:
>
> ***"Bir kişi, mümin kardeşine 'kâfir' dediğinde o ikisinden biri kâfir olur"*** haber verir. (Buhari, Sahih, K. Edeb, bab 73 ***Men keffera ehahü***).

Bir aktardığı ayete bak, bir de ondan çıkardığı anlam çerçevesinde yorum babından naklettiği hadîse..

Üstelik adam, okuduğunu anlamaktan aciz.

"Men keffera ehahü"de "**mümin**" kaydı var mı!

Bir kimse mü'min kardeşine kâfir dediğinde o ikisinden biri kâfir olmaz, tekfirde bulunan kâfir olur, çünkü, bu söz çerçevesinde, küfürle itham ettiği kişi zaten "mümin"dir.

Kişi, mümin kardeşine kâfir derse, o öyle dedi diye mümin kardeşi kâfir hale gelmez, kendisi kâfir olur.

Fakat, kişi herhangi bir "kardeş"ine (Ki, Hz. Adem'den dolayı bütün insanlar kardeştir) küfür ithamında bulunursa, şayet kardeşi kâfir ise, **o söz yerini bulmuş olur** (Nitekim hadîsin başka rivayetlerinde/varyantlarında böyle ifade ediliyor).

Yoksa, o kişi kardeşine küfür suçlamasında bulunduğu için o kardeş kâfir olacak değildir.

Kişinin kâfir ya da mümin olması başkasının onun hakkındaki değerlendirmelerinden etkilenmez.

*

Evet, bu yazar, daha bir hadîsi bile doğru aktaramıyor. Olduğu gibi de nakletmiyor, işkembesinden kelime ekliyor.

Anlamaya gelince..

O taraklarda hiç bezi yok.

Bu şahıs, yukarıya aldığımız sözlerinin ardından şunları yazmış:

> Her hangi bir spor dalında mağlup olduğumuzda galibe kızmanın, sövüp saymanın, bize hiçbir faydası yoktur.

Bize faydası olan çalışmak, kuvvetlenmek, direnci artırmak ve o sporun tekniklerini bilip, uygulayıp, refleks haline getirmek bize fayda verir.

Sövüp, hatalarını saymak bize fayda vermez.

Rabbimiz buyurur:

"İşte böyle yapmaları sebebi ile zalimlerin bir kısmını diğerinin üzerine musallat ederiz." (En'am süresi ayet 6/129, Bak, Enfal 8/53).

Tarihler boyunca adil bir toplumun başına zalim bir yönetici gelmemiştir.

Zalim bir toplumun başına da adil bir yönetici gelmemiştir.

Biz, ne isek o'yuz.

Burada da yine şizofrence bir "zihin parçalanması"na şahit oluyoruz.

Verdiği örnek spor müsabakası, lafı getirdiği nokta ise zulüm..

Bir defa, spor müsabakalarında zulümden söz edilemez, çünkü kimse böylesi bir müsabakaya girmek için **zorlanmaz**.

Yenilenin yenene kızmaya hakkı olmadığı gibi, sövüp sayması da, yenene zulmetmesi anlamına gelir.

Yenilmek, haksızlığa uğramak, zulme maruz kalmak demek değildir.

Zulüm ancak, haksız yere, hile ve şike ile veya hakem iltiması ile müsabakayı kaybetme durumunda ortaya çıkar.

*

Bu şahıs, daha bir spor müsabakası ile zulüm arasındaki farkı bile anlayamamış.. İkisini birbirine karıştırıyor.

Böylesinin tutup ayet ve hadîslerle ahkâm kesmesi, en hafif tabirle haddini bilmezliktir.

Ayeti öyle bir bağlamda aktarıyor ki, bundan çıkan sonuç şu: Kim bir zulme uğramışsa, aslında hak yerini bulmuş, adalet gerçekleşmiştir. Çünkü, zulme uğrayan kişi zalimdir, zulmünün cezasını çekmektedir. Zaten bunu takdir edip yapan da Allahu Teala'dır. Dolayısıyla zalime sövüp saymanın, itiraz etmenin bir anlamı da yoktur. Hatta bu, Allahu Teala'nın takdirine itiraz anlamına gelir.

Tüccar yazarın verdiği mesaj bu.

*

Evet, Allahu Teala, kimi zaman bir zalimi bir başka zalime musallat eder. Fakat bu, her zulüm olayının öznesi ile nesnesinin beraberce zalim olmaları anlamına gelmez.

Nitekim Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

وَكَذٰلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُواًّ مِنَ الْمُجْرِمِينَۜ وَكَفٰى بِرَبِّكَ هَادِياً وَنَصِيراً

"(Resulüm!) Ve işte biz böyle her peygamber için günahkârlardan bir düşman yapmışızdır. Bununla beraber hidayet verici ve yardımcı olarak Rabbin yeter." (***Elmalılı Meali***, Furkan, 25/31)

Başka ayet-i kerîmeler:

وَمَا نَقَمُوا مِنْهُمْ اِلَّا اَنْ يُؤْمِنُوا بِاللّٰهِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِۙ

“[Hendek sahipleri] Onlardan [ateş yanan çukurlara atıp yaktıkları müminlerden], sırf, göklerin ve yerin mülkü kendisine ait olan, azîz ve hamîd olan Allah´a iman ettikleri için intikam aldılar.” (***Diyanet Vakfı Meali***, Buruc, 85/8)

وَمَا تَنقِمُ مِنَّا إِلاَّ أَنْ آمَنَّا بِآيَاتِ رَبِّنَا لَمَّا جَاءتْنَا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَتَوَفَّنَا مُسْلِمِينَ

“[İman eden sihirbazlar, kendilerini el ve ayaklarını kesip idam edeceğini söyleyen Firavun’a dediler ki:] Sen sâdece, bize geldiğinde Rabbimizin âyetlerine îmân ettik diye bizden intikam alıyorsun. Rabbimiz! Üzerimize sabır yağdır ve bizi müslüman kimseler olarak vefât ettir!” (Arâf, 7/126)

Bu tüccar hoca; zalim kâfir, müşrik ve münafıklar ile zulme uğrayan müslümanlar söz konusu olduğunda neden bu ayetleri hatırlamıyor da, hendek sahibi katiller ile onların ateşe attıkları müminleri aynı “zalimler” torbasına atıp “Oh olsun!” demek anlamına gelecek bir “şeytanî bakış”la ancak zalim küfür düzenlerinin müstekbirlerinin vicdanlarını rahat ettirmeye yarayacak çarpıtmalar yapıyor?

HOCA CEHALETİ

"[Münafıklar, o küfür sözü] söylemediklerine dâir Allah'a yemîn ediyorlar.

Hâlbuki, o küfür sözünü gerçekten söylediler de ***müslümanlıklarından sonra kâfir oldular*** *ve muvaffak olamadıkları şeye [Tebük seferinden dönerken gece karanlığında uçurumlu bir yolda Resulullah s.a.s.'i öldürmeye] yeltendiler.*

Sırf Allah ve Resûlü, fazlından kendilerini zengin etti diye [salt nankörlüklerinden dolayı] ***intikam almaya kalktılar****.*

Artık tevbe ederlerse, kendileri için hayırlı olur.

Eğer yüz çevirirlerse, Allah onları dünya ve âhirette elemli bir azâb ile cezâlandıracaktır!

Yeryüzünde onlar için [onları Allah'ın azabından kurtaracak] ne bir dost, ne de bir yardımcı vardır!"

(Tevbe, 9/74)

Millî Gazete yazarı Mahmut Toptaş'ın kimi zaman (bilinçli ve sistematik bir biçimde) yanlış yorumlanmaya açık veya yanlış ifadeler kullandığını görüyoruz.

Mesela, bir yazısında şunları söyledi:

> Müftülükten emekli olan bir tanıdığım anlatmıştı: "Vaiz iken Ramazan ayı boyunca "**Elfazı küfr / insanı kafir yapan sözler**"i anlattım.

> Kendimce, bana göre hoş olmayanları da “Elfazı küfr” olarak anlattım. Son gün konu bittiğinde devamlı vaaza gelen **şehrin saygın bir adamı**: ***“Hocam Kelime-i şehadet getirelim de bayrama Müslüman olarak girelim”*** deyince ben, yanlış yaptığımı anladım ve ondan sonra ayet ve sahih hadislerden alarak bize helal ve haramları sunan **İmam Ebu Hanife’nin yolundan ayrılmamaya dikkat** ettim” dedi.
>
> (http://www.milligazete.com.tr/makale/1461339/mahmut-toptas/helali-haram-harami-helal-yapmayalim)

Bazı küfür sözler vardır ki, **zarurat-ı diniye** (dinde bilinmesi zorunlu olan hususlar) kapsamındadır. Onları söyleyenlerin küfründen şüphe edilemez. Mesela, “Bu zamanda **faizsiz ekonomi** olmaz, faiz tabiî ki olacak” gibi.

Bazı küfür sözler de vardır ki, **zarurat-ı diniye** kapsamına girmez ve bilgisizlik **bazen** mazeret teşkil edebilir.

Bunlar, ancak kişinin **küfür/inkâr kasdıyla** söylemesi durumunda küfre düşürür.

O yüzden ulema, **“Lazım-ı küfür değil, iltizam-ı küfür, küfürdür”** (Kimi konularda bilgisizlik vs. durumunda sözün küfrü gerektiriyor olması değil, söyleyen kişinin küfrü murad etmiş olması küfür olur) demişlerdir.

Ancak, kişi **küfrü/inkârı murad ederek** önemli önemsiz ne söylerse söylesin, küfre düşer.

Ayrıca, bilgi sahibi olduktan sonra bile bile batılı savunur ve küfür olan sözde inat ederse, yine kâfir olur.

*

Mahmut Toptaş'ın sözünü ettiği "**saygın kişi**"ye gelince…

Din bahis konusu olduğunda saygın olup olmamak önem taşımaz.

"Saygın olmayan biri" itirazda bulunsaydı, önem taşımayacak mıydı?!

Ancak, o *saygın* kişinin **"Hocam Kelime-i şehadet getirelim de bayrama müslüman olarak girelim"** şeklindeki sözü, mahzurludur.

Birincisi, o sözüyle, önceden küfür lafızları söyleyip küfre düştüğünü kabul etmiş olmaktadır.

İkincisi, küfür sözlerin tevbesi, salt Kelime-i Şehadet'i getirmekle olmaz, **o sözlerden rücu edip tevbe etmeli**, şayet onları aşikâre söylüyorduysa, tevbesini aşikâre yapmalıdır.

Elfaz-ı küfrü anlatmamak, anlatmaktan vazgeçmek, küfür lafızların mevcut olmadığını veya halk arasında yayılmadığını göstermez.

Onları anlatıp, halkı aydınlatmak gerekir.

*

Tabiî burada **İmam-ı Azam'ın isminin istismarı** da söz konusu.. Sanki İmam-ı Azam, küfür sözleri söyleyenlerin avukatı.. (Kuzey Afrika gibi Malikîler'in, Suud gibi Hanbelîler'in yaşadığı yerlerde İmam-ı Azam'dan bahsedilse kimse "takmaz". Türkiye'de çoğunluk Hanefî olduğu için bu şekilde istismar konusu yapılıyor.)

Ayrıca, küfür söz söylemekle insan "din"den (**Allah'ın ve Resulü'nün yolu**ndan) ayrılmış olur.

İnsan kâfir olunca artık ortada "Ebu Hanife'nin yolu" diye birşey de kalmaz.

Mahmut Toptaş'ın bu cahilce ve ahmakça laflarında, tam da **Recep Tayyip Erdoğan** ile şürekâsının vird-i zeban edindikleri "**mezhebini din haline getirme**" durumu var.

Ancak, burada aslında, "**küfür söz söyleyerek küfre düşme**"yi önemsemeyen sapıkça bir anlayışın haksız yere İmam-ı Azam'a atfedilmesi, daha doğrusu onun isminin "din konusundaki laubaliliğe" sahtekârca alet edilmesi söz konusu.

*

En başa aldığımız ayet-i kerîmede, **münafıkların** küfür bir söz söyledikleri, böylece müslümanlıklarından sonra kâfir oldukları belirtilmektedir.

Mahmut Toptaş ise, **sanki Türkiye'de hiç münafık yokmuş, bulunmazmış,** münafıklığın köküne kibrit suyu dökülmüş gibi yazıp çiziyor.

Sanki Peygamber Efendimiz s.a.s.'le birlikte **cihada** giden orduda münafıklar vardı da, **Türk** milleti arasında hiç yok.. Türk ordusunda hiç münafık bulunmaz, ölenlerinin hepsi **şehit**tir; zaten Allah'ın sözü yüce olsun, **Şeriat'i memleketimizde hâkim olmaya devam etsin** diye savaşıp ölmektedirler (!).

Mahmut Toptaş'ın şu ağır uykusundan uyanması (daha doğrusu, milleti uyutmak için masal anlatma seansları düzenleme "misyon"unu bırakıp tevbe etmesi) ne zaman olacak, ölünce mi?

İçimizde, **küfür sözleri söyleyen, söylemekle de yetinmeyip bunları yaymaya çalışan bir sürü münafık** bulunduğunu, hatta bu tür faaliyetlerin açıkça ya da örtülü biçimde bazen **devlet kurumları eliyle** yapıldığını bilmiyor muyuz?!

*

Mahmut Toptaş'ın şu sözleri de hatalı:

> Haramlar ya Kur'an'dan bir ayetle veya sahih hadisle yasaklanmış olacak.
>
> Ayet veya Hadisin manasında ihtilaf olmadan o kelimelerden yalnız o mana anlaşılacak.
>
> Eski ifadesiyle "Sübutu kat'i, delaleti de kat'i" olacak.

Delillerin sübutunun (varlığının) ve delaletinin (ortaya koyduğu anlamın) kat'i (kesin) olması, salt itikadî konularda şarttır.

Bunlar da **sınırlı sayıda** olduğu için, esas itibariyle **itikad**da bir ***mezhebi "taklit"*** diye birşey söz konusu olmaz.

Mutlaka, delilleri bilerek iman etmek gerekir. **Taklid** ile, delili bilip doğruluğuna kanaat getirerek **ittiba** etmek farklı şeylerdir.

İtikadî konularda taklid, Mutezile'ye göre küfür, Ehl-i Sünnet'e göre ise (araştırıp öğrenme terk edildiği için) **büyük günah**tır.

Abdullatif el-Harputî'nin Prof. Dr. Fikret Karaman tarafından tercüme edilip yayına hazırlanan ***Tenkîhu'l Kelâm fi Akâid-i Ehli'l- İslâm*** adlı kitabında belirttiği gibi, itikadda **Matüridî veya Eş'arî olmak**, ***onların delillerini bilerek itikadî görüşlerinin doğruluğuna kanaat getirmek*** demektir.

*

Evet, itikad, *sübutu ve delaleti kat'î* delillere dayanır.

Amelî hususlara, ve bu çerçevedeki helal ve haramlara gelince, bunlarda delilin sübutunun ve delaletinin **kat'i** olması şartı yoktur. **Zannî** olabilir.

Delillerin sübutunun ve delaletinin kat'i olduğu yerde, **ictihad** caiz olmaz, çünkü delalette bir **kat'ilik** vardır; ictihada, farklı sonuçlara varmaya yer yoktur. Bu durumda mezhep farklılığı da söz konusu olamaz.

Ancak, amelî hususlarda bazen, delilin sübutu da, delaleti de zannî olabilir. **Mezhep farklılıkları da buradan neş'et eder.**

Mesela sigaranın hükmünü ele alalım. Sigara ile ilgili ayet ve hadîs bulunmadığı için, onunla ilgili haramlık hükmünün sübutu aslında kat'î değildir, zannîdir.

Buna bakarak, "O halde sigara helaldir; ortada kat'i delil yok, hani delil?! Birileri helali haram yapıyor" diyemeyiz.

Ne yazık ki Mahmut Toptaş'ın ilminin yetersiz olduğu ve (hatta doğruyu bildiği halde) yanlış şeyler yazabildiği görülüyor. Maalesef bir Elmalılı Hamdi Yazır, bir Ömer Nasuhi Bilmen, bir Said Ramazan el-Butî değil..

*

Bir şey daha…

Yukarıya aldığımız ifadelerinden, Mahmut Toptaş'ın **sahih hadîs** ile **sübutu kat'i olma** arasındaki ilişkiyi de bilmediği ya da farkında olmaksızın gözden kaçırdığı anlaşılıyor.

Sübutu kat'î olan hadîsler, **mütevatir** hadîslerdir. Bunların sübutları kat'i olduğu için, sübutlarını reddeden, "Böyle hadîs yoktur, olamaz" diyen kişi kâfir olur.

Buna karşılık, **"ahad"** (mütevatir derecesine ulaşmayan) **sahih** hadîsler, sahih olmakla birlikte, yine de **sübut bakımından** tam bir kat'iyet taşımazlar.

O yüzden, bunları reddeden kişiler **tekfir** edilmezler, sadece, sahih hadîsi reddettikleri için **bid’atçi** oldukları ya da dalalete düştükleri, haktan bir ölçüde saptıkları söylenebilir.

MAHMUT TOPTAŞ: SAFLIK MI, KURNAZLIK MI?

Millî Gazete yazarı Mahmut Toptaş bir yazısında şöyle diyor:

> Kâfir münafık gibi kelimeler, birine söylendiğinde söylenen kişiyi rahatsız eder.
>
> Onun için kötü değil iyi, rahatsız edici değil huzur verici, iğrendirici değil imrendirici kelimeleri çok kullanarak güçlendirelim.
>
> Tenimizi hareket ettirerek güçlendirdiğimiz gibi, faydalı, güzel, mutluluk saçan kelimeleri çok kullanarak öne geçirmeli ve bunların karşıtı, zıddı olan kelimeleri, kelime kutumuzun en karanlık dibine yerleştirmeli. …
>
> Gönlünüzün lekesi pişmanlıkla temizlenir.
>
> Alnınıza veya ailenize sürdüğünüz leke bir nesil devam edebilir.
>
> Sülale lekeleri daha fazla sürer.
>
> Devletlerin tarihine yazılan lekeler, tarihçiler ve siyasetçilere göre ibret olsun diye devam eder.
>
> Kelimelerin lekelenmesi en tehlikelisidir.
>
> Kirli kelime üretmeyelim, kendi kirimizi gizlemek için, arkasına sığındığımız tertemiz kelimelerin alnına leke sürmeyelim.

Yani demek istediği şu: Gâvura gâvur, münafığa münafık demeyelim..

Kâfire kâfir dersek, küfür kelimesi kirlenmiş oluyormuş.

Şu anda “küresel küfür sistemi”nin Müslümanlar’dan istediği de bu..

Kendilerini rahatsız edecek hiçbir kelime kullanılmasın, ***Kur’an***‘ın müşrik, Yahudi ve Hristiyanlar aleyhindeki ifadeleri asla söylenmesin, Batılılar’ın kendileri için istediği “temiz dil” kullanılsın.

Bu Mahmut Toptaş ya çok saf, saflığın dibini bulmuş, ya da çok fazla kurnaz..

*

Gerçek ise şu: Hak eden kâfir için iyi kelimeler kullanırsan, işte o zaman, o iyi kelimeleri kirletmiş olursun.

Ebu Cehil’e Ebu Cehil diyeceksin. Bu, cehalet kelimesini kirletmen anlamına gelmez.

Münafığa “**Efendim**” dersen, “efendi” kelimesini kirletmiş olursun.

Yazılarına bakıldığında, **Mahmut Toptaş**‘ın bu kirletme ameliyesini fevkalade başarı ile sürdürdüğü görülüyor.

Lağıma **lağım** değil de “**gül bahçesi**” dediğin zaman, “gül” ve “bahçe” kelimelerini kirletmekten başka ne yapmış olursun?

Sende hiç mi zevk-i selim yok?

Şuna lağım de gitsin be adam!

*

Küfüre küfür demek gerekir ki, insanlar ondan sakınsınlar..

Ancak, küfür sözleri **makam mevki şöhret** sahibi kişiler söylediği zaman birilerinin ayarı hemen bozuluyor.

Sözde, kelimeleri kirletmeme sevdası başlıyor.

Mekke'de yoksul bir adamın **kızı hırsızlık** yapınca hemen satırı baltayı alıp seğirtiyorlar, fakat itibarlı bir kişinin kızı yapınca devreye "şefaatçiler" sokulmaya çalışılıyor.

Küfür söz, kimden gelirse gelsin, küfür sözdür.

Evet, bazı kibirli, müslüman olduğunu söylemekle İslam'a iyilik yaptığını zanneden kendini beğenmiş tipler, hataları söylendiğinde burunlarından kıl aldırmıyorlar.

Dalkavuk ruhlu kişiler de, **"Be adam, şu sözünü geri al, düzelt"** diyecekleri yerde, böylelerini uyaran kişilere saldırıyorlar: **"Kelimeleri kirletmeyelim."**

Kibirliler (ki kibir, **hakkı kabul etmemek**tir; **insanları küçümsemek**, hakkı söyleyene karşı "Senden mi öğreneceğim, sen kimsin!" şeklinde tavır sergilemektir), "kendisini dev aynasında gören" birtakım kalbi kararmış tipler, uyarıları kaale almayabilirler. Fakat, umulur ki, böylelerinin uyarılması sayesinde, aynı hataya düşmesi muhtemel bazı "üçüncü kişiler" laflarına sözlerine dikkat etmeye başlar.

Öylelerini uyandırmak için o burnu havada kendini beğenmiş tiplerin çirkin suratlarına ayna tutmak gerekiyor.

*

Mahmut Toptaş, daha önce de şunu yazmıştı:

> Sevgili Peygamberimiz, Müslüman birinin, **İslam'ın dışında bir dinin yeminini ederse** onun **yalancı olduğunu ama kâfir olmadığını** ifade etmek için:

“Kim, İslam’ın dışında kalan din üzerine yalandan yemin ederse, o söylediği gibidir.” Yani yalan söylemiştir. (***Buhari***, Sahih, K. Edeb, bab 73 Men keffera ehahü)

Yalan da büyük günahlardandır. Ama kâfir olmaz.

Burada Mahmut beyin kafası kısa devre mi yapmış, yoksa kasten tek gözünü mü kapatıyor, bilemiyorum.

İbarenin aslı şöyle: **“Men halefe bi-milletin ğayri’l-İslami kâziben fe-hüve ke-mâ kâle.”**

Söz konusu ibareyi **Mehmed Sofuoğlu** şu şekilde tercüme etmiş:

“Her kim İslam’dan başka bir milletin adıyle **yalancı olarak** yemin ederse, **o, söylediği millet gibidir**.”

(***Sahîh-i Buharî ve Tercemesi***, C. 13, İstanbul: Ötüken Neşriyat, 1989, s. 6076)

Hadîsi Eyyub, Ebu Kılabe’den, o da Sabit ibnu’d-Dahhak’tan (r. a.) rivayet etmiş.

Ancak hadîsin “kâziben” (yalancı olarak) kaydı bulunmayan bir başka versiyonu daha var: **“Men halefe alâ milletin ğayri’l-İslami fe-hüve ke-mâ kâle.”**

Arapça olan millet kelimesi aslında din anlamına geldiği için, Sofuoğlu bu defa şöyle çevirmiş:

“İslam Milleti’nden yani İslam Dini’nden başkasıyla yemin eden kimse, söylediği o din sahibi gibidir.” (C. 14, s. 6533)

Diyanet’in yayınladığı tercümede ise şöyle anlam verilmiş: “Her kim İslam’dan başka bir millet adına and içerse, **o andığı millet gibidir.**” (***Sahîh-i Buharî Muhtasarı Tecrîd-i Sarîh Tercemesi ve Şerhi***, C. 12, çev. Kâmil Miras, 5. b., Ankara: Diyanet İşleri Başkanlığı, 1980, s. 138)

*

Kâmil Miras ile Mehmed Sofuoğlu mu doğru tercüme etmiş, yoksa **Mahmut Toptaş** mı?

Gayet açık ki, Mahmut Toptaş manaya takla attırmış..

Bir defa, “**mantık ve dil kuralları**“na göre, söz konusu rivayetten, Mahmut Toptaş’ın anladığı mana çıkmaz.

Toptaş’a göre, Resulullah s.a.s., “Yalan yere yemin eden, yalan söylemiş olur” demiş oluyor.

Buna **Mantık** ilminde “**devir/totoloji**” denilir. Bu tür ifadeler malumu ilamdan ibarettir, yeni birşey öğretmez.

Ayrıca hadîsin “**kâziben**” kaydı bulunmayan rivayeti dikkate alındığında, Mahmut hocanın yorumu buhar olup uçup gidiyor.

Bununla birlikte, bir hadîsin, *“mantık ve dil kuralları” gereği “zahir”inden anlaşılan mananın*, birtakım “usul kaideleri” ve “başka hadîsler” dikkate alınarak tevil edilmesi mümkün olabilir.

O takdirde tevil gerekçesinin makul bir şekilde izah edilip açıklanması gerekir. Hiç gerekçe göstermeden “Aslında hadîste şu deniliyor” diyerek “zahir”i tersine çevirmek, ifadeyi tahrif etmek demektir.

*

Ulemadan bir kısmının söz konusu hadîsi yorumlarken tevil yoluna gitmiş olduğunu görüyoruz.

Mahmut efendi ise, bu ihtilaflardan hiç bahsetmiyor. Sanki bu konularda son sözü söyleme makamında bulunan bir fıkıh otoritesi..

Söz konusu hadîsle ilgili olarak ***TDV İslâm Ansiklopedisi***'nin "Yemin" maddesinde şu bilgi veriliyor:

> "Şöyle yaparsam kâfir olayım, yahudi olayım, hıristiyan olayım" gibi ifadeler Hanefîler'le Hanbelîler'in çoğunluğuna göre yemin kabul edilirken Mâlikî ve Şâfiîler'le Hanbelîler'in bir kısmına göre yemin kabul edilmez. Küfür amacı taşımadığı sürece kişi bu sözlerle dinden çıkmış sayılmasa da çoğunluğa göre günah işlemiş olur. **Bazı fakihlere göre ise** bu lafızlarla kasten yalan yere yemin edilmesi küfre yol açar. **"İslâm'dan başka bir din üzerine kasten yalan yere yemin eden kimse o dediği gibi olur" hadisi** (***Buhârî***, "Eymân", 7) **bu konuda delil gösterilmiştir**.

İbrahim Koçaşlı tarafından hazırlanmış olan ***Sünen-i Ebî Dâvud ve Tercemesi***'nde ise şu bilgiler yer alıyor:

> **3257…** Sabit b. Dahhâk (r.a)'ın Ebû Kılâbe'ye haber verdiğine göre;
>
> O, (Sabit) [Hudeybiye'de] ağacın altında Hz. Peygamber (s.a)'e bi'at etmişti. Rasûlullah (s.a) şöyle buyurdu:
>
> "**İslâm dininden başka bir din üzerine yalan yere yemin eden kişi, dediği gibidir.** …" …

1- "İslâm'dan başka bir din anarak yalan yere yemin eden kişi dediği gibidir." Bu yeminden maksat; "Şöyle edersem kâfir olayım, yahudi olayım…" gibi yeminlerdir. **Bir kimse bu şekilde yemin eder de sözünü yerine getirmezse dediği gibi, yahudi ya da hıristiyan olur.**

Kâ'dî İyaz, bu konuda şöyle der: *"**Bu hadisin zahirine göre bu tür yeminlerle, İslâm gider ve dediği gibi olur.** Bu söylenilenin, yemini bozmaya bağlanması da muhtemeldir. (Yani dediğini yerine getirmez, yemini bozarsa dediği gibi olur.) Büreyde'nin Rasûlullah (s.a)'den rivayet ettiği şu hadis bu ihtimale delildir: **'Bir kimse ben İslâm'dan beriyim der de eğer yalancı ise, dediği gibidir. Doğru ise İslâm'a salim olarak dönmeyecektir.'** Her halde bundan maksat, tehdid ve azab bakımından mübalağaya işarettir. Onun, bununla yahudi olacağı veya İslâm'dan beri olacağı değildir. Sanki, yahudi gibi cezaya müstehaktır demiş gibidir. Hz. Peygamber'in: 'Namazı terkeden kâfir olmuştur' sözü bunun benzeridir. Bu tür sözler şeriat örfünde yemin sayılır mı, sayılmaz mı? Bu sözlerini yerine getirilmemesi halinde de keffaret gerekir mi, gerekmez mi? Nehaî, Evzaî, Sevrî, Ebû Hanîfe'nin talebeleri, Ahmed ve İshak[a göre]; bunlar yemin olup, bozulması halinde keffaretin gerekli olduğu görüşündedirler. Şafiî, Mâlik ve Ebû Ubeyd'e göre ise, bunlar yemin değildir, sözde durmamakla keffareti gerektirmezler. Ancak bunu söyleyenler, ister sözlerinde sadık ister yalancı olsunlar, günahkârdırlar."*

Aynî [ise], hadisteki "yalan yere" kelimesinin, yalan yere yemin manasına olmayıp yalan yere yemin ettiği dinleri ta'zim olduğunu söyler. Aynî'nin anlayışına göre; İslâm dininden **başka dinleri ta'zim eden her zaman ve her halükârda yalancı** olacağından dolayı, **kişinin sözünde sadık veya yalancı olması arasında fark yoktur**.

Aynî, **İbnü'l-Cevzî**'nin; *"**Yemin eden kişi, kendince büyük olan şeylere yemin eder**. Küfür dinlerinden birini ta'zim eden kişi de **kâfire benzer**"* dediğini naklettikten sonra, şunları söyler: ***"Gerçekten kâfir olmuştur. Kâfire benzemek bundan aşağıdır."***

İbn Hacer de hadisteki, "O dediği gibidir" sözünden muradın; **tehdid** ve [yine] **azabda mübalağa**ya delâlet etmesinin veya kişinin o dinden olduğuna hüküm edilmemesinin **muhtemel** olduğunu söyler. Askalânî'nin beyanına göre; böyle diyen kişi, **dediği dine inananın hak ettiği azabı hak etmiştir**.

Münzirî'nin görüşü de bu tür sözlerle yemin etmenin sahibini **yahudi veya kâfir kılmayacağı** istikametindedir.

TEKFİRİN PERDE ARKASI

Yeni Şafak gazetesi yazarı Prof. **Hayrettin Karaman**'ın bir yazısının başlığı böyle: Kavganın Perde Arkası.

Yazı güzel, fakat içinde sorunlu ifadeler de mevcut.

Okuyup öyle devam edelim:

> İslam'ı doğru anlayıp uygulama amacına yönelik çalışmalar, çatışmalar, kavgalar ve iddialarda iki ana akım var.
>
> Birinci akımın temsilcilerine göre:
>
> İslam'ın temel kaynakları Kur'an-ı Kerim ve Sünnettir, bu iki kaynakta yer alan vahyi beşer anlayacak ve uygulayacaktır. Anlama ve uygulamada rehber olan alimler müctehidlerdir, mütefekkirlerdir, onlara tabi olan ikinci ve daha aşağı derecedeki "alimler"dir. Vahiy ilâhîdir, kutsaldır, yanılmaz.
>
> Beşerin anlayışı kutsal değildir, isabet kadar yanılmaya da açıktır. İyi yetişmiş alimler iyi niyetle anlamaya çalışır da doğru olanı bulamamış olurlarsa Allah onları bağışlar, üstelik sevap yazdırır ve hatalı ictihadlarıyla yapılan kulluklarını kabul eder. İslam hayatın bütününü kaplar, din-devlet, din-siyaset, din-hukuk, din-iktisad, din-ictimaiyat, din-ahlak, din-estetik… birbirinden ayrılmaz. Biri Allah'a, diğeri kullara, krallara, seçkinlere ait değildir. Müslüman hayatın bütün alanlarında ve atacağı her adımda dinin neresinde olduğunu bilmek, düşünmek ve sorumluluk bilincine sahip olmak durumundadır. Kendisi müctehid olmayan müminler gerçek manada alim olan müctehidlerin verdiği bilgiye göre bilgi, fikir ve amel sahibi olurlar. Bütün

işlerinde tek bir müçtehide ve mezhebe bağlı olmak mecburiyeti yoktur. Devlet başkanının istişare sonunda tercih ettiği ictihad, resmi işlerde bütün ümmetin mezhebi olur. Akaid (iman) konularında Selef, Mâtürîdî ve Eş'arî mezhebleri, amel ve uygulama konularında meşhur dört mezheb (bunların tamamı birden ümmet için) yaşayan Ehl-i sünnet mezhepleridir. Ehl-i sünnet alimlerinin muteber gördüğü, bugün tabileri bulunmayan, ama kitaplarda ictihadları ve görüşleri nakledilmiş olan imamlar ve bunların mezhebleri de vardır. İctihad kapısı kapanmamıştır. Bugün bilgiye ulaşma yolu dünkünden daha kolay hale gelmiştir. Çağın problemlerine İslam'ın çözümünü sunmak için ictihad gereklidir ve buna ehil olanlar tarafından yapılacaktır.

İşte Ehl-i sünnetin ana çizgileri bundan ibarettir ve ben bu grubun içindeyim.

İkinci akımın temsilcilerini iki fırkaya ayırmak gerekiyor:

a) Laik/ılımlı İslam taraftarları: Bunlara göre İslam iman, ibadet ve ahlaktan ibarettir. Bunların dışında kalan konular dine/İslam'a dahil değildir, insanlar yaşadıkları çağın gerektirdiği gibi bu alanları düzenler ve uygularlar.

b) Teorik olarak veya sözde İslam'ı, birinci gruptakiler gibi kabul ettikleri halde uygulamada iman, ibadet, kısmen ahlak, zikir ve nafile ibadetlerin dışında kalan İslam ile ve ümmetin dertleriyle ilgilenmeyenler, dahası ilgilenenleri Ehl-i sünnetin dışına atanlar, dar çerçeveli İslam anlayış ve uygulamalarına dokunmadıkları sürece laik düzenle bir dertleri olmayanlar, İslam'a aykırı düzenin değişmesi gerektiğine inanan ve çeşitli yollardan bu amaca ulaşmak için çaba gösteren gayret-i diniyye sahibi Müslümanları ve bunların liderlerini "reformcu, mezhebsiz, Ehl-i sünnet düşmanı, terörist…" ilan edenler, tek mezhebe bağlanmayı şart koşup gerektiğinde diğer mezheplerden istifade etmeyi caiz görmeyenler, ictihad kapısı kapalıdır deyip

ehli oldukları alanlarda ve lüzumuna mebni ictihadda bulunanlara cephe alanlar, kendi metbûlarını (hoca, şeyh, lider…) yanılmaz, doğrunun tek temsilcisi bilenler…

Ehl-i sünnet alimlerinin temel kitaplarına bakıldığında bu gruplar içinden yalnızca birincisinin sahih İslam'ı ve gerçek manada Ehl-i sünneti temsil ettiklerini görürüz. Diğerlerinin inanç, görüş ve uygulamaları Ehl-i sünnete aykırıdır.

Kim neyi, hangi ismi ve kutsal kavramı ve şahsı kullanırsa kullansın biline ki, perdenin arkasındaki kavga bu üç grup arasındadır.

Açık laik-ılıman İslam taraftarlarının sahih İslam kaynaklarına göre savunulacak tarafları yoktur. Ülkemizde ve İslam dünyasında iki yüz yıldan beri bunlar vardır ve giderek sayıları artmaktadır.

Örtülü ılımancılar ise ya hıyanet veya cehalet ve taassup çamuruna saplanmışlardır.

Peki, durum bu ise ümmetin hali ne olacak; birlik, beraberlik, dayanışma, ortak düşmana karşı güçlenme nasıl olacak?

Çare Ehl-i sünnetin şu temel kurallarında saklıdır:

Ehl-i kıbleyi tekfir etmemek.

Ehl-i sünnet dışında ama İslam'ın içinde kalan müminleri de kardeş bilmek, ümmeti İslam'da birleştiren ilkeler çerçevesinde birlik, beraberlik ve dayanışma yollarını aramak.

Burada **“tek mezhebe bağlanmayı şart koşup gerektiğinde diğer mezheplerden istifade etmeyi caiz görmeyenler”** ifadesi iki farklı meseleyi bir araya getirmesi bakımından sorunlu.

Çünkü, tek mezhebe bağlanmayı şart koşan herkesin **gerektiğinde** diğer mezheplerden istifade etmeyi caiz görmediği gibi bir anlam çıkıyor.

Bunlar farklı şeyler.. Tek mezhebe bağlanmak, gerektiğinde diğer mezheplerden istifade etmeye engel değildir.

*

Evet, her önüne geleni reformcu, mezhepsiz vs. ilan eden, sözde Ehl-i Sünnet davası güttüğü halde Ehl-i Sünnet dışı bir çizgide olanlar yok değil.

Ancak, İslam dünyasında hiç **reformcu ve mezhepsiz** yokmuş gibi konuşmak da doğru olmaz.

*

Karaman’ın son cümleleri şöyle:

> Çare Ehl-i sünnetin şu temel kurallarında saklıdır:
>
> Ehl-i kıbleyi tekfir etmemek.
>
> Ehl-i sünnet dışında ama İslam’ın içinde kalan müminleri de kardeş bilmek, ümmeti İslam’da birleştiren ilkeler çerçevesinde birlik, beraberlik ve dayanışma yollarını aramak.

Ehl-i kıbleyi tekfir etmeme (kâfir ilan etmeme) meselesi günümüzde çok fazla **istismar** ediliyor.

Ehl-i kıble, **günah**ından dolayı tekfir edilmez, yoksa, **itikaden** küfre düştüğü halde tekfir etmeme diye birşey yoktur.

Diyelim ki ehl-i kıbleden biri küfür olan inançları savunuyor, ona, *"Güzel kardeşim, bak bu senin savunduğun şey **küfür**dür.. Küfür olmasının nedeni de **nakle ve akla göre** şudur.. Bilmiyorsan, öğren.. Fakat bile bile bunları savunursan kâfir olursun"* dememek mi gerekiyor?!

Adam bile bile küfür olan inançları savunacak ve siz de, "Ehl-i kıble tekfir edilmez" deyip onun küfrüne iman adını mı vereceksiniz?!

*

İmdi, bir müslümanı, küfre düşmediği halde **tekfir** edenin bizzat kendisi kâfir olur.

Bunun **naklî delil**i, konuyla ilgili **hadîs-i şerîf**tir.

Aklî delili ise şudur: Böyle kendi kafasından küfür icat eden kişi, tanrılık taslamış, kendisini, neyin iman ve neyin küfür olduğuna haşa Allahu Teala yerine karar verme mevkiinde görmüş olur.

Ancak, ilgili hadîste, "Kimseyi tekfir etmeyin!" denilmiyor. Şayet bir kimse bir başkasını tekfir eder de muhatabı gerçekten **küfre** düşmüş ise, sorun yok.

Evet, sorun yok.

Ancak, bir kimse bir başkasını tekfir etse, ve tekfir edilen de gerçekten küfre düşmüş olursa, **üçüncü bir kişi**nin tutup tekfir edene *"Sen yanlış yapıyorsun, **ehl-i kıble tekfir edilmez**"* demesi yanlıştır.

Çünkü ilgili hadîste, "Küfre düşse de tekfir etmeyin" denilmiyor.

Böyle bir durumda üçüncü kişinin yapması gereken şey, tekfir edilen kişiye **hatasından dönüp tevbe etmesi** telkininde bulunması olabilir. Onun avukatlığını yapması değil.

Ayrıca, nasıl hatalı tekfirde **iman**a "küfür etiketi"ni yapıştırma haddini bilmezliği varsa, küfre düşen kişiyi de "Ehl-i kıble tekfir edilmez" diyerek mümin ilan etmek de tam tersi yönde bir haddini bilmezliktir. **Küfre** "iman etiketi"ni yapıştırmaktır.

Böyle bir **"Ehli kıble tekfir edilmez"** Ehl-i Sünnetçiliği uzun vadede ortada iman diye birşey bırakmaz, çünkü kendisinin ehl-i kıbleden ve müslüman olduğunu söyleyen herkesin her küfür herzesini yemesinin önünü açar.

*

Allâme Âliyyü'l-Kârî, *"Ehl-i Sünnet katında **ehl-i kıble olandan hiç kimsenin tekfir edilmemesinden murad, 'Kendisinde küfür alâmet ve işaretlerinden birşey bulunmayan kimse tekfir edilmez' demektir**"* açıklamasını yapmaktadır. (***Fıkh-ı Ekber Şerhi***, çev. Hüseyin S. Erdoğan, s. 411.)

Doğal olarak, buradaki "küfür alâmet ve işaretleri"nden kasıt, **tevili mümkün olmayan ya da tevil edilmeyen** alâmet ve işaretlerdir. (Eğer "küfür alâmet ve işaretleri"ni taşıyan kişi bunları tevil etmeye tenezzül etmiyorsa sizin tutup onun yerine tevil etmeniz ahmaklıktır. Hatta ahmaklık kelimesi hafif kalmaktadır.)

Allâme Âliyyü'l-Kârî şu açıklamayı da yapıyor:

> "Şu hususun bilinmesi lâzımdır ki, *"**Ehl-i kıble**nin günah işlemesi sebebiyle tekfir edilmesi caiz değildir"* diye bilginlerimizin ifade etmesinden maksatları, **mücerret kıbleye yönelmek değildir**. Rafızîlerden bazı sapıkların *"Cebrail aleyhisselam vahiy getirirken aldanmıştır. Çünkü Allah*

> *Teala Cebrail'i Ali'ye göndermiştir, fakat o yanlış olarak Muhammed'e geldi"* diye iddia eden ve Hazreti Ali'ye (haşa) ilah diyen rafızîlerin azgınları **her ne kadar kıbleye yönelerek namaz kılsalar da onlar mümin değillerdir**."
>
> (***Fıkh-ı Ekber Şerhi***, çev. Hüseyin S. Erdoğan, s. 431.)

İmam Gazzalî ise şöyle demektedir:

> "… [Bid'at ehli] **bid'ati sebebiyle kâfir olmuşsa**, kıbleye yönelerek **namaz kılsa ve kendisinin müslüman olduğunu zannetse bile** artık bu durumda onun [sözde içtihatla diğer müslümanlara] muhalefetine itibar edilmez. Çünkü **ümmet, kıbleye yönelerek namaz kılanlardan değil müminlerden ibarettir**. Bu ise, **kendisinin kâfir olduğunu bilmese bile kâfirdir**."
>
> (***el-Mustasfâ***, C. 1, çev. Yunus Apaydın, İstanbul: Klasik, s. 301-302.)

Özetle, Ehl-i kıble, **günah**ından dolayı tekfir edilmez, yoksa, **itikaden** küfre düştüğü halde tekfir etmeme diye birşey yoktur.

Diyelim ki ehl-i kıbleden biri küfür olan inançları savunuyor, ona, *"Güzel kardeşim, bak bu senin savunduğun şey **küfür**dür.. Küfür olmasının nedeni de **nakle ve akla göre** şudur.. Bilmiyorsan, öğren.. Fakat bile bile bunları savunursan kâfir olursun"* dememek mi gerekiyor?!

Adam bile bile küfür olan inançları savunacak ve siz de, "Ehl-i kıble tekfir edilmez" deyip onun küfrüne iman adını mı vereceksiniz?!

*

İmdi, bir müslümanı, küfre düşmediği halde **tekfir** edenin bizzat kendisi kâfir olur.

Bunun **naklî delil**i, konuyla ilgili **hadîs-i şerîf**tir.

Aklî delili ise şudur: Böyle kendi kafasından küfür icat eden kişi, tanrılık taslamış, kendisini, neyin iman ve neyin küfür olduğuna haşa Allahu Teala yerine karar verme mevkiinde görmüş olur.

Ancak, ilgili hadîste, "Kimseyi tekfir etmeyin!" denilmiyor. Şayet bir kimse bir başkasını tekfir eder de muhatabı gerçekten **küfre** düşmüş ise, sorun yok.

Evet, sorun yok.

Ancak, bir kimse bir başkasını tekfir etse, ve tekfir edilen de gerçekten küfre düşmüş olursa, **üçüncü bir kişi**nin tutup tekfir edene *"Sen yanlış yapıyorsun, **ehl-i kıble tekfir edilmez**"* demesi yanlıştır.

Çünkü ilgili hadîste, "Küfre düşse de tekfir etmeyin" denilmiyor.

Böyle bir durumda üçüncü kişinin yapması gereken şey, tekfir edilen kişiye **hatasından dönüp tevbe etmesi** telkininde bulunması olabilir. Onun avukatlığını yapması değil.

Ayrıca, nasıl hatalı tekfirde **iman**a "küfür etiketi"ni yapıştırma haddini bilmezliği varsa, küfre düşen kişiyi de "Ehl-i kıble tekfir edilmez" diyerek mümin ilan etmek de tam tersi yönde bir haddini bilmezliktir. **Küfre** "iman etiketi"ni yapıştırmaktır.

Böyle bir **"Ehli kıble tekfir edilmez"** Ehl-i Sünnetçiliği uzun vadede ortada iman diye birşey bırakmaz, çünkü kendisinin ehl-i kıbleden ve müslüman olduğunu söyleyen herkesin her küfür herzesini yemesinin önünü açar.

TEKFİRCİ EHLÎ SÜNNETÇİ'LER

Yeni Şafak'ın yazarlarından Ergün Yıldırım, bugünkü yazısında, Ehl-i Sünnetçilerin tekfirciliğinden şikâyetçi olmuş.

Yazısına *"Günümüzde Ehli Sünnet'e kendisini nispet eden tekfirci söylemlerin varlığı ile karşılaşıyoruz"* diyerek başlamış.

Peki kimleri tekfir ediyorlarmış?

Cevap yazının ikinci cümlesinde:

> "Bunlar Muhammed Abduh, Mevdudi, Muhammed Hamidullah ve **Hayrettin Karaman** gibi alimleri modernist İslamcı diye yaftalayarak küfürle itham ediyorlar."

Yazar, tekfir edilenleri sıralıyorsa da, tekfir edenlerin isimlerini vermekten kaçınmış.

*

İşin içine Muhammed Abduh girince, tekfir edenler arasında **Mehmet Şevket Eygi** de var mıdır, bunu söylemiyor.

Hayrettin Karaman'ı tekfir edenlere gelelim; **Cübbeli**'yi de bunlar arasında sayacak mıyız, yazar bunu da açıklamıyor.

Tabiî, böylesi bir tekfircilik akla ilk anda **Hüseyin Hilmi Işık**'ın takipçilerini, yani **İhlasçılar** diye bilinen ***Türkiye Gazetesi*** grubunu getiriyor.

Fakat yazar, onların da adını vermiyor.

Başka birşey yapıyor..

Tehlikesiz sulara açılmak için geçmişe gidiyor, **Haricîler**'e sövüp sayıyor.

Bir de, **Suudî Arabistan**'da değil de laik Türkiye'de yaşadığı ve Vehhabîler'e sövüp saymak burada makbule geçtiği için onlara da serbestçe ağız dolusu hakaret yağdırıyor.

*

Peki bu angut, **Recep Tayyip Erdoğan** gibi siyasetçilerin tekfirci söylemlerine tepki gösteriyor mu?

Hayır!

Mesela DAEŞ midir, DEAŞ mıdır, her ne zıkkımsa, onlar için, hem de Obama'nın talimatıyla "**Bunların İslam'la ilgisi yok**" vs. demiş olması konusunda birşey demiyor.

Ki bu Tayyip efendi, hızını alamayıp, üzerinde "La ilahe illallah, Muhammedun Resulullah" yazan bayrağa "**paçavra**" diyebilmişti.

Bir cani, eline ***Kur'an***'ı alıp onu savunuyormuş gibi ortaya çıktığında ***Kur'an***'a **"Ellerindeki kâğıt müsveddesi, kitap değildir"** denilemeyeceği gibi, DAEŞ için de, **"Ellerindeki paçavra bayrak değildir"** denilemez.

Dediğiniz zaman küfre düşersiniz. Tevbe etmeniz gerekir.

Çünkü küfür, şer'an tazimi vacip olanı tahkir, tahkiri vacip olanı tazimle oluşur.

Senin kelime-i tevhid bayrağına paçavra demenle o paçavra olmaz, fakat sen, imanı bir tarafa atmış olursun.

Değil Tayyip Erdoğan'ın kendisi, onun bu sözünü tepki göstermeden yanı başında dinleyen kişi bile, **imanını kaybetme** tehlikesi ile karşı karşıyadır.

Tayyip Erdoğan'ın yapması gereken şey basittir, "Kelime-i Tevhid bayrağının başımızın üstünde yeri vardır, fakat DAEŞ o bayrağa lâyık değil" diyerek sözlerini düzeltmelidir.

"Bunu yaparsa kendisini alçaltmış olur, böyle yapmamalıdır" diyorsanız, siz, Allahu Teala'nın adını ve sözünü değil, Recep Tayyip efendinin şahsını yüceltiyorsunuz demektir.

Sizin davanız **îlâ-yı kelimetillah** değil, bir şahsı **putlaştırma** davasıdır.

Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

> "Ve muhakkak kitabı da sizin üzerinize indirmiştir ki, Allah Teâlâ'nın âyetlerine küfredildiğini [onların yalanlandığını] ve onlar ile istihzâ yapıldığını [alay edilip aşağılandığını] işittiğiniz zaman başka lâkırdıya dalacaklarına kadar onların yanında oturmayınız. Şüphe yok ki siz de o zaman onların misli olmuş olursunuz. Muhakkak ki, Allah Teâlâ münafıkları ve kâfirleri cehennemde toptan toplayıcıdır." (***Ömer Nasuhi Bilmen meali***, Nisa Suresi, 4/140)

Merhum Muhammed Hamdi Yazır hoca, ***Hak Dini Kur'an Dili***'nde bu ayet-i kerimeyi tefsir ederken şunları söylemektedir:

> Bu takdirde, yani Allah'ın âyetleriyle küfür ve alay edilirken yanlarında oturduğunuz takdirde siz onların, o kâfir alaycıların aynısınız. O zaman siz de onlar gibi kâfir olursunuz. Bu âyetin **zahirine bakarak** Allah'ın âyetleri ile alay etmek küfür olduğu gibi, o esnada yalnız onların yanında oturmak da

küfür olacağı anlaşılıyor. Bununla beraber Akaid âlimleri bunu rıza (hoşgörme) ile **kayıt**landırmışlar ki, buna **karine** de nüzul sebebinin münafıklar hakkında olmasıdır. Fakat rıza itirazı terketmek demek olduğuna göre a**çık veya gizli itiraz** edilmedikçe kişi **küfürden kurtulmuş olamaz**. Kalkıp gitmek de bir itiraz demektir. Meğer ki *"Kalbi iman ile dopdolu olduğu halde [öldürme ve yaralama gibi gerçekleştirme imkânına sahip oldukları tehditlerle] küfre zorlanan kimse hariç"* (Nahl, 16/106) olsun. Oturur onlar gibi olursa ne mi olur? Şüphesiz ki Allah münafıklarla kâfirlerin hepsini cehennemde toplayacaktır. Dünyada Allah'ın âyetleriyle alay etmek için toplandıkları gibi, ahirette de cehennem azabında öylece toplanırlar.

Asıl konuya dönersek, Tayyip efendi, Obama istediği için, DAEŞ'lileri **"İslam dışı"** ilan etmişti.

"Yaptıklarının birçoğu İslam dışı" deseydi makul karşılanabilirdi, fakat adamlar için "İslam dışıdırlar, İslam'la ilgileri yok" filan dediğiniz zaman **tekfir** etmiş olursunuz.

Eğer bu tekfir değil diyorsanız, o zaman, Tayyip efendi için de, laik devletin Atatürkçü yasalarına bağlı kaldığı ve iktidarı döneminde Brüksel'den de birtakım "İslam dışı" kanunları "AB uyumu" gerekçesiyle aldığı için, **"Tayyip Erdoğan'ın İslam'la ilgisi yoktur, İslam dışıdır"** denilmesini kabul ediyorsunuz demektir.

Bu durumda da, bakış açınız çerçevesinde "İslam dışı olan, İslam'la ilgisi bulunmayan" Tayyip efendinin DAEŞ'in müslümanlığını sorgulaması saçmalık haline gelir.

*

Evet, bu **Ergün** gibiler, efendilerinin tekfirci söylemleri karşısında sus pus oluyorlar.

Buna Hayrettin efendi ile Faruk Beşer gibi isimler de dahil.

Liderlerinin yanlışları konusunda susuyorlar.

Evet, bu memlekette bazılarına tekfir serbest..

Hem de hiç gerekçe göstermeden.

Mesela, ***Millî Gazete***'nin kırmızı başlıklı ajan soytarısı Mehmed Şevket Eygi..

Daha bir hafta önce, 25 Nisan günü,
şunu **yazdı**: *"O maydanozlar **Müslüman** değildir, **İslamcı**dır."*

İşte bu, tekfirdir.

Adamların müslüman olmadığını söylüyorsun.

Hiçbir İslamcı, "Ben müslüman değilim" demez. Fakat, bir müslümanı İslamcı olduğunu söylediği için müslüman kabul etmiyorsan, İslam dairesinin dışına çıkarıyorsan, sen tekfircinin en önde gidenisin demektir.

Bu tür tekfircilere diyoruz ki, "İslamcı olduğunuzu söylemek zorunda değilsiniz, müslüman olduğunuzu söylemeniz yeterlidir. Fakat, İslamcı olduklarını söyleyen müslümanları sapık vs. ilan etmeyin, bunun için hiçbir makul gerekçeniz yok. Varsa gösterin."

Cevap veremiyorlar.

Cevapları işte bu, yani tekfir: *"O maydanozlar **Müslüman** değildir, **İslamcı**dır."*

*

Ergün angutu, laflarını teyid sadedinde İmam Matüridî ile İmam-ı Azam'dan alıntı da yapmış.

Fakat, yaptığı alıntılar sadece şunu gösteriyor: Ehl-i kıble, **amelî** hatasından, yani dini yalanlama noktasına varmayan günahtan dolayı tekfir edilmez.

Yoksa, **itikadî**, inançla ilgili hataların (günahların) bazısı küfür sonucunu verir.

Nitekim İmam Matüridî, ***Kitabu't-Tevhîd***'de, Mutezile'den bazılarını bazı sözleri yüzünden tekfir ediyor.

Bunun da ötesinde, **kendi zamanındaki yönetimler için adil diyenin kâfir olacağını** söylemektedir:

> İmam Ebu Mansur **Matüridî** şöyle demiştir: "***Zamanımızın sultanı (devlet başkanı) âdildir*** **diyen kimse kâfir olur**." Çünkü bunların zulmünde şüphe yoktur. Zulmün haram olduğu ise kesindir. ***Yakînen*** **haram olan [kesin şer'î delillere göre haram olan] bir şeye helal veya adalet demek küfürdür.**
>
> **Adalet**, cüz'î (parça buçuk kabilinden) bir meselede tatbik edilmekle yerine getirilmiş sayılmaz. **Şeriat**ı halk üzerinde tatbike devam etmek sureti ile ancak adalet yerini bulur."
>
> (Ahmed Ziyaüddin Gümüşhanevî, ***Ehl-i Sünnet İ'tikadı***, İstanbul: Bedir Y., s. 159-60.)

Benzer şekilde ***TDV İslâm Ansiklopedisi***'nin "Mâtürîdî" maddesinde Şükrü Özen şöyle demektedir:

> Ancak zalim olduğu [Şeriat'e aykırı yönetim sergilediği] **kesinlik derecesinde sübut bulan** zamanının sultanına âdil diyen ve dolayısıyla zulmü

adaletle vasıflandıran kimsenin **küfre girdiği** yolunda kanaat belirtmesi (Burhâneddin el-Buhârî, V, 577), Ebü'l-Kāsım el-Kâ'bî'yi zalim devlet adamlarıyla ilişki içinde olduğu için kınaması (*Kitâbü't-Tevhîd Tercümesi,* s. 452) devrin siyaset ve devlet adamlarıyla münasebetlerinin iyi olmadığını göstermektedir.

İmam Matüridî, söz konusu tespitini **o zamanın İslam devleti ya da devletleri için** yapıyor.

Ki o bahis konusu yaptığı yönetimlerin laikliği vs. savunması, Şeriat'in devrinin geçtiğini ileri sürmesi, İslam şeriatinin **devlet yönetimi**nde belirleyici olmaması gerektiğini savunmaları gibi bir durum da yok.

Şeriat'e uymayan bir müslüman yönetici, **Şeriat aleyhinde saygısızca konuşmamak** kaydıyla küfre düşmeyebilir, salt zalim müslüman olarak kalabilir; fakat bir başkası, o zulümlerde hiç bir payı bulunmasa bile, yöneticinin âdil olduğunu söylediğinde kâfir olur.

Zulme adalet unvanını layık görmek, batılı hak, haramı helal saymak olur.

Bunun da ötesinde, zımnen, zalimleri Allahu Teala yerine teşrî (yasa koyma, yasamada bulunma) mevkiinde görmek, yani tanrılaştırıp putlaştırmak, Allahu Teala'ya **şirk** koşmak anlamına gelir.

LAÇİNER, DİNÎ KONULARI TARTIŞMANIN AZAMİ CİDDİYET GEREKTİRDİĞİNİ ANLAMALIDIR

Prof. Dr. Sedat Laçiner, bir makalesinde şunları söylüyor:

> "Manzara bu olunca, meselenin daha çok namaz kılmak, daha çok oruç tutmak veya daha çok Kuran okumak olmadığı anlaşılıyor. Müslümanlar bahsi geçen ibadetlerin neden yapıldığını, asıl gayenin ne olduğunu kaçırıyor görünüyorlar…
>
> "Kendisinin neden o an camide olmadığı sorulduğunda ne diyor **Yunus Emre**?
>
> *"Yiğirmi dokuz hece*
>
> *"Okursun uçtan uca*
>
> *"Sen elif dersin hoca*
>
> *"Mânâsı ne demektir*
>
> *"Yunus Emre der hoca*
>
> *"Gerekse bin var hacca*
>
> *"Hepisinden iyice*
>
> *"Bir gönüle girmektir*

> “Bir gönüle girmedikten sonra, hatta gönüller kırdıktan sonra, kişi ne kadar çok namaz kılarsa kılsın, ne kadar çok ‘elif’ derse desin, bundan bir mükafat alabilir mi?”

Böylesi sözler, belki öğrenimi yetersiz bir kasaba ya da köy vaizine yakışabilir, fakat rektörlük görevini de üstlenmiş bir bilim adamı için yakışıksızdır.

Birincisi, dinî meselelerde şu veya bu kimsenin **şiiri delil olmaz**.

Çünkü, **edille-i şeriye** (Şeriat’in/dinin delilleri), Kitap, Sünnet, icma (ulemanın ittifakı) ve (müctehid seviyesindeki âlimler tarafından yapılan) kıyastan ibarettir.

Beşincisi yoktur. (Ancak, ilahiyatçı birçok akademisyenin bile, ne yazık ki, Laçiner’den daha iyi durumda olmadıklarını belirtmek gerekiyor. Doğal olarak bunlar, edille-i şeriyenin neler olduğunu bilir ve size hemen sayarlar. Fakat bu, ezber bir bilgidir; dinî konuları tartışmaya sıra geldiğinde, içlerinden birçoğunun size menkıbeleri vs. delil olarak sıraladıklarına şahit olabilirsiniz.)

İkincisi, diyelim ki Yunus Emre’nin şiirleri gerçekten referans niteliği taşıyan sözler durumunda, bu takdirde de, onun **konuyla ilgili bütün ifadelerini** dikkate almak gerekir.

Şu mısralar da Yunus Emre’ye ait:

> ““Evinde helâlüne beş vakt namaz öğretgil
>
> “Öğüdün dutmaz ise yazuğı yokdur boşa.”

Yani, nikâhlı hanımına beş vakit namaz kılmayı öğret, “Namaz kıl!” diye öğüt ver, tutmazsa, boşa, **yazık etmiş, kusur işlemiş olmazsın.**

Görüldüğü gibi, Yunus Emre, “Boş ver namaz konusunda bu kadar hassas olmayı, hanımının gönlünü al, **bir gönle gir**” demiyor.

Evet, şu mısralar da yine Yunus Emre tarafından söylenmiş bulunuyor:

“Namaz kılmayana sen müsülmandır dimegil

“Hergiz müsülman olmaz bağrı dönmişdür taşa.”

Bunu söyleyen, tekfirci bir Selefî ya da Vehhabî değil.. Yunus Emre için durum budur. Namaz kılmayan bir insana müslüman dememek gerekir, onun kazanılacak ya da girilecek bir gönlü de kalmamıştır.

Çünkü, gönlü taşa dönmüştür.

Gerçekte, Yunus Emre’nin kastettiği gönül, **Allah dostlarının gönlü**dür. Ebu Cehil gibi kâfirlerin gönlüne girsen ne olur, girmesen ne olur! Hatta, girmemek daha iyidir.

Fakat, **Allah için sevmek ve Allah için buğzetmek** (el-hubbu lillah, el-buğzu lillah), önem taşır. Bu, “iman”ın kemâlinin alâmetidir. İnsanın **kendi nefsini aradan çıkarıp**, Allahu Teala için sevebilmesi ve O’nun için buğzedebilmesi, lafta kolaydır, uygulamada ise zorun da zorudur.

Şimdi, Yunus Emre’nin aktardığımız diğer mısralarını görmezden gelip, farklı bir bağlamda söylenmiş öbür mısralarından hareketle, Laçiner’in yaptığı şekilde, namaz, oruç ve Kur’an okuma gibi **ibadetleri küçümsemeye yol açacak** yorumlarda bulunmak, Yunus Emre’nin ismini ve şöhretini istismar etmekten başka bir anlama gelebilir mi?

Şurası doğru, mesele **tek başına** “daha çok” namaz kılmak, daha çok oruç tutmak veya daha çok Kuran okumak değildir, bunları ihlasla ve Sünnet’e uygun bir biçimde yapabilmektir.

Laçiner’in yaptığı gibi, *“Müslümanlar bahsi geçen ibadetlerin neden yapıldığını, asıl gayenin ne olduğunu kaçırıyor görünüyorlar”* şeklinde bir çıkarımda bulunmak ve asıl gayeyi gönle girme edebiyatına bağlamak yanlıştır.

İbadetler, başka bir şey için araç değildir. Bunlar, bizatihî gayedir.

Çünkü insan (ve cin taifesi), **Kur’an**’da belirtildiği gibi, **Allah’a ibadet etsinler diye** yaratılmışlardır.

Bir müslümanın asıl gayesi, Allah’a ihlasla ibadet eden bir kul olabilmekten ibarettir, öyle olmalıdır.

Allahu Teala’ya ihlasla ibadet etmeyi başardığınız zaman, zaten gaye gerçekleşmiş demektir.

Allahu Teala’ya ibadeti başka şeyler için araç haline getirmek ya da öyle görmek, gerçekte, ihlasın ne olduğunu anlamamaktır. Bu, çok aşırılaştığında, insanı **şirk**e düşmeye kadar götürür.

Allahu Teala’nın emrine imtisalden başka neyi hedeflerseniz, o sizin putunuz haline gelir.

Diyelim ki, **kâmil insan** olmayı hedefliyorsunuz, ibadetleri bunun için yapıyorsunuz… O takdirde, kendiniz için ibadet ediyorsunuz, **kendi kemâlinizi putunuz yapıyorsunuz** demektir. İhlasa aykırıdır.

İbadetler söz konusu olduğunda, “**Asıl gaye şudur budur**” demek, çok çok çok yanlıştır.

Üçüncüsü, Yunus Emre şayet, neden o an camide olmadığı sorulduğunda böyle bir şiir söylemişse (ki böyle bir şey yaşanmış olacağını sanmıyorum), yanlış yapmış demektir.

Böylesi bir soruya muhatap olan insan, mazereti varsa izah etmeli, insanlara değer verdiğini göstermelidir.

Bunu yapmayıp **karşı saldırıya ya da suçlamaya geçmek**, aklı başında insanlara yakışmaz.

Kendi davranışı ile, mesajı çelişmiş olur.

Bir taraftan karşınızdakine “gönül kazanma” edebiyatı yapacak, diğer yandan, size neden camide olmadığınızı sordu diye, düzgünce cevap vermek yerine, bir insanın kalbini kıracak laflar edeceksiniz.

Bu, aklı başında insanların yapabileceği bir şey değildir.

Bu eleştirilerimiz, tabiî ki, Laçiner’in yazısındaki bütün tespitlerin ve görüşlerin yanlış olması anlamına gelmiyor. Ancak, yanlış mesajları var.

Malumdur ki, beyaz ve temiz bir elbisedeki leke daha çok dikkat çeker.

Bir kova temiz suya bir damla pislik karıştığında, artık o su, içilebilir olmaktan çıkar.

Türkiye Müslümanlarının (İslamcılarının, İslamî hareketinin) geldiği nokta, Çakmakizm olarak adlandırılabilir.

Çakmakistler, İslam'ın devlet ve siyaset boyutunu (kamusal yönünü) gözardı etmeyenleri İslamcı olarak adlandırıyor ve İslam'ı din değil ideoloji gibi görmekle suçluyorlar.

Fakat kendi din anlayışları ve siyasal tutumları da tanım gereği (ideolojinin tanımı gereği) bir ideoloji durumunda.

*

Böyleleri önce "İslam ideoloji değildir, dindir" diyorlar.

Ardından "Biz İslamcı değil, müslümanız" diye konuşarak Kemalizm'e saygı duruşunda bulunuyorlar.

Tıpkı Fevzi Çakmak'ın Kemal Atatürk'ün karşısında hazırolda durup "Emret Paşam!" deyişi gibi.

Nasıl Çakmak'ın "müslümanlığı", Atatürk'ün laikleştirme faaliyetini (en azından sükut ikrardan gelir babından) onaylama anlamına geliyorduysa, bu İslamcı olmadığını ilan eden, "din olan İslam"ı benimsediğini söyleyen "dindar" taife de Kemalizm'in pasif destekçileri haline gelmiş durumdalar.

*

Derya içre olup da deryayı bilmeyen mahiler (balıklar) gibi, bu tutumlarının da bir siyaset tarzı ve ideolojiye karşılık geldiğinin farkında değiller.

Benimsedikleri devletçilik (Ki bir ideolojidir), Kemalist laik siyasetin hizmetkârlığı anlamına geliyor.

“İslamcı değil müslüman olduklarını” söyleyenler, sanki İslamcılık İslam’ın kamusal hayatı da tanzim etmesi davasından başka birşeymiş gibi işi ideoloji mugalata ve çarpıtmasıyla sulandırıyor ve böylece Kemalizm’e dolaylı hizmet sunuyor, askerliğini yapıyorlar.

Evet, “İslamcılık bir ideolojidir, İslam ise bir dindir, biz İslamcı değil müslümanız” diyenler, “Mustafa Kemal’in askerleri”dir.

Tıpkı Fevzi Çakmak gibi..

İdeolojileri de Çakmakizm’dir.

*

Osmanlı’nın son döneminde İslamcılığın alternatifleri olarak Batıcılık ve Türkçülük (arasıra da Osmanlıcılık) gösteriliyordu.

Çakmakistler ise İslamcılığın karşısında sanki Batıcılık ve Türkçülük (Ki, ikisinin toplamı Kemalizm demek oluyor) yok da İslam varmış gibi konuşuyorlar.

Kemalizm’e (Batıcılık ve Türk ırkçılığına) bundan daha büyük hizmet olabilir mi?!

Osmanlı Devleti yıkılınca Osmanlıcılık siyaseti/ideolojisi denklemden düşmüştü.

Kemalizm, Batıcılık ve Türkçülüğü kanatları altına alarak yeni bir terkib oluşturdu.

Böylece ortada iki fikrî cereyan (düşünce akımı) kalmış oluyordu: İslamcılık ve Kemalizm.

Kemalizm'in hedefi, Osmanlıcılık'ın yanısıra İslamcılığı da bitirmekti.

Bitiremediler, fakat günümüzde Çakmakistler (Mustafa Kemal'in askerleri) "Kemalizm'in hizmetindeki müslümanlık"ları ile İslamcılığı sinsi yöntemlerle yok etmeye çalışıyorlar.

*

Çakmakizm'in İslam'a bir faydası yok, Kemalizm'e ise çok..

Bediüzzaman Said Nursî, ***Sırr-ı İnnâ A'taynâ Risalesi*** adlı kitabında (İstanbul: Derin Tarih Kültür Yayınları, 2016) Mustafa Kemal'i deccal (çok yalanıcı) olarak nitelendiriyor. (Eser, ***Derin Tarih*** dergisinin Ocak 2016 tarihli 46'ncı sayısının hediyesidir.)

> "... ahir zaman Deccal'inden evvel ona benzer küçük mikyasta müteaddid küçük Deccaller gelir ve bir kısmı geçmiş.... Mustafa Kemal ismiyle malum olan şahs-ı menhus, o Deccallerden birisidir...." (***A.g.e.***, s. 26.)

Bediüzzaman, Kemal, İsmet ve Fevzi'yi bir "üçlü" olarak ele alıyor ve Fevzi'nin üçüncüleri olduğunu söylüyor.

Ona göre, Fevzi, Kemalizm'in icraatının hissedarıdır:

"Üçüncüsü zahiren İslamiyet taraftarı ve bir derece iman sahibi olarak kendini gösteren fakat ehl-i iman onun sûrî (şeklî) diyanetine (dindarlığına) aldanıp, dizginleri öteki gaddarların eline verdiğinden o Fevzi dahi o cinayette hissede İsmet'e nisbetle ... hisse alır." (***A.g.e.***, s. 37.)

Ve bu hissedarlık bitmiş değil.. Ulema-i su' (kötü alimler) tarafından devam ettiriliyor.

Bunlara Çakmakistler diyebiliriz:

“... küçük Deccallerdir ki, büyük Deccal’in ileri karakoludur. Hem o zamanın en fenası, ulemanın (alimlerin) fenasıdır. Yani dalaletin (sapıklığın) en fenası, ulema-i su’ namı altındaki bir kısım bedbaht kisve-i ulemada(alim kisvesi altında) dini dünyaya satmış adamlardan gelir.” (***A.g.e.***, s. 38.)

*

Kemalizm, Osmanlıcılık'la birlikte İslamcılığı da yok etmeye çalıştı, çalışıyor demiştik.

Bunun için Çakmakist ulema-ii su'yu da kullanıyorlar.. Tepe tepe..

Bunların Deccaliyetle bir sorunları yok, fakat Mehdiyetle var.

O yüzden kimisi "Mehdi geldi de geçti, öldü" diyerek Mehdi'yi öldürüyor, kimisi "Mehdi diye birşey yok, gelmeyecek" diye konuşuyor, kimisi de "Canınızı sıkmayın, Mehdi yakın zamanda gelmez, gönlünüzü ferah tutun" diye konuşuyor.